

Korvetten Heimdals Togt

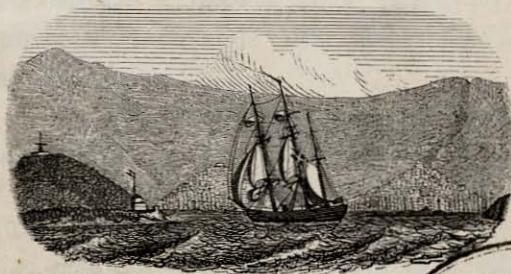
til

de vestindiske Farvande

i Aarene 1861 & 1862.

Af

S. Holm,
Lieutenant i Søetaten.

Med sex Lithographier.

GARVISON'S
BIBLIOTHEKET
I
KØBENHAVN

København.

Fr. Woldikes Forlagsboghandel.

1863.

befætningen, tilfredsstilles, naar et beroligende „Alt vel“ er
føjet til Slutningen af Rapporten.

For dem, der ønske nærmere Oplysninger, vil maafkee et
samlet Billede af et saadant Togt være velkommen, da det vil
afgive en Maalestok for de Forventninger og Fordringer, der
knyttes til en udsendt Ørlogsmænd.

Idet Forfatteren saaledes, fra et vist Synspunkt, føler
sig berettiget til at byde Publikum en Beskrivelse af Kor-
vetten Heimdals Togt, maa han anmærke, at han har søgt
at give denne en saa sammentrængt og letfattelig Form som
mulig. Kjendsgjerninger, Begivenheder og Indtryk gaae
Side om Side; de første bære det officielle Stempel, og
han haaber, at de sidste, for Heelhedens Skyld, maa
mode Belvillie hos Læseren.

Foruden den særlige Skildring af Heimdals Togt, har
Forfatteren følt sig faldet til at give en Fremstilling af et
almindeligt Ørlogstogt. I Supplementet „Ombord“ har
han søgt at give en Skizze af det Liv, der nutildags rører
sig i en dansk Ørlogsmænd.

Kjøbenhavn, i December 1862.

Forfatteren.

Udreise og Ankomst til Øerne.

Under Kommando af Ørlogskaptain Grove afgik Kor-
vetten fra Kjøbenhavns Red d. 30te Juni, anløb efter Ør-
dre Plymouth for at fylde Kul og afgik den 10de Juli
herfra direkte til Vestindien. Overreisen var begunstiget af
sørdeles godt Veir, men Passaten var noget flau, hvorför
Korvetten, skjondt en god Seiler, kun opnæaede en Middel-
reise, d. e. 4 Uger fra Kanalen. Bel er Heimdal en Damp-
korvet; men det høieste, den kan rumme, er Kul for 7
Gange 24 Timer, og Kulhøjderen er derfor en Sparebosse,
som man ikke thyr til, førend det er høist nødvendigt. Paa
en Reise som denne behøvedes det heller ikke, og Damp
blev saa lidt som muligt benyttet. Passaten, som man
träffer omrent paa Madeiras Brede, bleser jo bestandig
mod Vest, og man har kun at gjøre sig saa bred som mulig
med Seil, naar man har opnæaet at fange den.

Efter de forstjellige Aarstider träffer man Passaten
snart paa nordligere, snart paa sydligere Breder, men næsten
altid der, hvor den verdensberømte Amerikaner, Lieutenant
Maury, har sat dens Grænde. Denne af sin Virk-

somhed for den transatlantiske Fart saa hoit fortjente Mand har med utrættelig Flid udarbeidet Reiserouter over Atlanterhavet, som den Sofarende i næsten alle Tilfælde staaer sig ved at folge. Ved at benytte nogle og tyve Tysinde Skibsjournaler har han opnaaet det smukke Resultat, til enhver Tid paa Aaret at kunne angive de fremherskende vind- og Veirforhold paa forskellige Steder, hvorefter han har udarbeidet Router for de korteste Reiser. Endog saa Skibsførere, der have udbedt sig hans Raad, har han forudsagt den Bei, de under visse Eventualiteter burde tage, og da hans Spaadommme altid ere gaaede i Opfyldelse, har han besiret mangfoldige Fordomme og givet Navigationen en videnskabelig Karakter, der mere og mere lægges til Grund for Seiladsen i den mære Tid. I de senere Aar har ethvert dansk Orlogsskib, der gaaer over Atlanterhavet, ført en meteorologisk Journal, som er bleven tilstillet Lieutenant Maury, og en saadan blev ogsaa paa dette Togt ført af en af Korvettens Officerer.

Angaaende Overreisen er der ikke videre at bemærke. En Soreise, der er eensformig i sig selv, vilde blive det endnu mere for Læseren, og Beskrivelsen af en tiltagende Hede vilde maafree fra dennes Side mode en tiltagende Kulde, hvilket vi for enhver Priis ville undgaae. Imidlertid er Heden i Troperne ingen Spøg for de dertil uvante Europeere, og i en Orlogsmænd, hvor saamange Mennesker ere sammenpakke i et indskrænket Rum, forvandler en Sygdom sig let til en Epidemi. Dort Skib, der havde Fredsbefætning (156 Mand; Krigsbefætningen er omtrent 20 Mand mere), var iovrigt fæerdeles vel apteret og hjemmefra godt forsynet med Midler til Sundhedspleien. Men ogsaa ombord blev der gjort Alt for at fremme Hygienen, og der

kan gjøres meget, naar Skibschefen stadtigt har sit Die henvendt paa dette vigtige Punkt.

Den 8de August fik vi Den St. Bartolemy i Sigte, og Dagen efter vare vi udenfor Christianssted, der ligger paa Nordsiden af St. Croix og hvor Gouverneuren boer. Da vi ikke kunde lobe ind i Havn, sendte Chefen sine Depecher island til Gouvernementet, Fortet saluteredes, og vi gik strax til Frederikssted, hvor vi ankom samme Eftermiddag. Herfra tog Chefen over Land til Christianssted for at melde sig hos Gouverneur Birch, hvem han var underlagt med Hensyn til Ejeren ved de danske Øer. En glimrende Diner, som Gouverneuren nogle Dage senere gav i Gouvernementshuset for Korvettens Officerer, indviede vor Ankomst til det danske Vestindien.

Dagen efter, den 12te August, kom Korvetten for første Gang til Ankers i St. Thomas' Havn, hvor Chefen satte sig i Forbindelse med Vicegouverneur Berg og de øvrige Autoriteter. I Havn var der ingen fremmede Orlogsmænd eller Kapere, hvorimod der var indloben Efterretning om, at en Snees Skibe vare tagne i Søen af Sydstaternes Kapere og brændte af disse, da det ikke tillodes dem at følge deres Priser i nogen Havn. Da Forholdene i St. Thomas vare rolige, gjorde Korvetten d. 19de August et lille Kryds til St. Jan, og i Slutningen af samme Maaned nogle Krydstoure mellem Verne.

Den 5te September gik de nordlige Staters Krigsdampskib Powhattan til Ankars i St. Thomas' Havn for at forsyne sig med Kul. Det var et af de Skibe, som vare udfendte for at erobre Sydstaternes armerede Dampskib Sumter, der, som man veed, heldig undslap sine overlegne Fjender og endelig sluttede sin Rosle i Vestindien ved at undgaae det ved Martinique stationerede „Draquois“

Førfolgelse. Sumter var de nordlige Staters flyvende Holslender og imod den nærede de en Forbitrelse, som jo ikke blev formindsket ved den ofte gjentagne, men altid frugteloze Jagt efter den. Vi sik ikke Sumter at see, da den vel vogtede sig for at komme til St. Thomas, hvor dens Tjender bestandig laae paa Luur.

Med Gouverneuren og Vicegouverneuren gif vi den 6te September til St. Jan, ved hvilken Lejlighed det undersøges, hvorvidt en lille Ø (Loango), der ligger tæt ved St. Jan, hører til den engelske Ø Tortola (hvad dennes Besittelse havde paastaaet) eller under den danske Regjering. Efter hvad vi senere have erfaret, oplystes det, at Den Loango hører os til, og den danske Krone har saaledes i 1861 havt en Tilvoert — men den er rigtignok ikke meget betydelig, da hele Dens Befolknng kun bestaaer af nogle faa Negerfamilier.

Førholdene ved St. Thomas var bestandig rolige, der imod var der fra en anden Kant indlobet Efterretninger om Kaperier af Sydstaternes Skibe, idet nemlig den danske Generalkonsul Stirrup i Caracas havde indberettet, at Sumter blandt andet havde taget 2 Skibe, der var bestemte til Porto Cabellos Havn. Da Generalkonsulen i samme Skrivelse udtalte, at det vilde være meget gavnligt for de danske Interesser der i Landet, om et dansk Krigssfib for en kort Tid kunde anløbe Republikken Venezuelas Havn, og da dette stemmede med den Tjense, der ogsaa hjemmefra eventuelt var forbeholdt Korvetten, besluttedes det, at denne skalde en fort Udsigt til de omtalte Steder.

Togt til La Guayra og Porto Cabello.

Besøg i Caracas.
(9de September — 29de September.)

Den 9de September afgik Korvetten fra vore Der og satte Kurs efter La Guayras Red. Veiret var ikke lovende og adskillige Omstændigheder, navnlig en tung og trækende Atmosphære, lode endogsaa formode, at en Orkan var i Anmarsch. Det var anden Gang paa Togtet, at en saadan, gjennem sine Profeter Atmosphæren og Barometret, havde meldt sig. Den første Allarm i Leiren stete ved vor Ankomst til St. Thomas den 12te August; den tredie og sidste ved vor Tilbagekomst til denne Havn efter det her nævnte Togt. Heldigvis blev det ved Symptomerne; dog sik vi at vide, at der hvergang vi havde iagttaget disse, havde været Orkan længere nordpaa. For dem af vore Lædere, der maatte ønske at gøre nærmere Bekjendtslab med disse det tropiske Klimas Fredsforstyrre, kunne vi henweise til de engelske Forfattere Reid og Biddington, der have bragt dem i System og indeholde fuldstændige Beskrivelser saavel af Legnene paa deres Komme, som af de Maader, hvorpaa man skal føge at undgaae dem. Et myt Kjendetegn paa Orkaners Komme er desuden opdaget af en Mand, der i en Menneskealder har iagttaget Klimatforholdene i St. Thomas, og da det skal være et ufeilbart tegn paa en ankommende Orkan, ville vi ikke undlade at omtale det her. Det forklares saaledes:

Orkanen gaaer i Hvirvler fra Atlanterhavet over Antillerne til Florida Golfen. Disse Hvirvler indeholde igjen

utallige smaa Hvirvler, der række langt udenfor den egentlige Ørfans Kredslob og have den Virkning paa Vandoverfladen, at Draaber af denne løsrides og hoppe ret op af Søen. Dette Fænomen, der kan vije sig mange Timer for Binden, skal afgive den paalideligste Bebudelse af Ørfanen. Som almindelig Hovedregel gjælder det i vore vestindiske Farvande at føge sydester; thi jo mere man nærmer sig Sydamerikas Nordkyst, der saa at sige aldrig hjemføges af Ørfaner, desto sjældnere vil man overraskes af disse. Bermudas Øerne ligge i deres værste Strog, og Udtrykket „Bermudas Punsch“, der er et Ordsprog mellem Sofolk, indeholder en Henthalding hertil. Af vore Der er St. Thomas den, der har været mest hjemføgt. Den sidste Ørfan fandt Sted den 2den August 1837 og var over al Beskrivelse voldsom. Nogle og tredive Skibe forliste totalt i den ellers sikre Havn, der var saa opfyldt med Brug og funke Skibe, at det engelske Postidampstib, som ankom saa Dage efter, havde ondt ved at finde et Sted, hvor det kunde faste Anker. De Skibe, der ikke kappede Masterne, kæntrede paa deres Ankerplads, et Fort ved Havnens blæste ned i fortære Tid, end det kunde skydes ned med Kanoner, og flere hundrede Huse ødelagdes i Byen, hvor desuden adskillige Folk ihjelslorges i Havnens druknede hundrede Mennesker.

Efter 5 Dages Seilads kom vi den 14de September tilankers ved La Guayra, hvorfra Chefen, med nogle af Officererne, næste Dag tog op til Caracas for at sætte sig i Forbindelse med den derboende danske Generalkonsul, Legationsraad Stürup.

Caracas, Hovedstaden i Republikken Venezuela, ligger kun nogle saa Mile fra La Guayra; men Beien gaaer over de høie Bjerger, der hæve sig langs med Kysten, og ved hvis Fod Byen La Guayra ligger. I de senere Aar er der an-

lagt en Kjørevei, hvilken vi, da vi vare flere, besluttede os til at benytte. Fulde af Forhaabning om den Nydelse, vi gif imode, stege vi ind i den noget skrøbelige caretæ og rullede ud af Byen. Efter c. 10 Minutters Forløb begyndte allerede Opførselfen ad Bjergveien, og vi vare snart enige om, at hvad vi følte og saae, overgik vores dristigste Forventninger. Medens vi gradevis viflede os ud af den tropiske Atmossære, udfoldede dens glimrende Rigdom og Farvepragt sig under os. Den smalle Slette, der med sine Sukkermarker, Kaffeplantager, Huse og Haver paa den nordlige Side begrænsedes af de mægtige skovbegroede Bjergskrænter, og paa den sydlige af den hvide Skumfrunse, som det caraibiske Havs Brænding dannede om dens Fod, var et hoist tiltalende Syn, som Beien i sine lunefulde Snioninger snart aabnede, snart lukkede for vort Blit. Men netop Beien selv, hen ad hvilken vi fore med den Hart, som tre Heste, opmuntrede af spanske Eder og Bidkesflag, kunde give os, havde vi paa Grund af disse henrivende Udsigter ikke stjælet nogen synnerlig Opmærksomhed, for der indtraf et lille Tilfælde, der i et Nu gjorde vore Sandser sobre. Den ene Hest blev indviklet i Seletøiet og faldt; men Rudsken stoppede behændig: som et Lyn var han ned af Buffen, og vi kom naturligvis i en Hart ud af Bognen. Det hændte sig, at et Kjoretoi, hvori der var to spanske Herrer, kom bagefter, og deres Ruds kom til. Under utallige Eder, blandede med Paakaldelser af Madonna, blev Hesten reist og da Chefens Ordonnants, en Topsgast fra Fore Mers, sit Die paa et Stykke Tong, begyndte han dermed at knobe det iturevne Seletøi sammen, saa at vi efter nogle Minutters Forløb kunde stige ind og igjen rulle afsted.

Under dette forte Ophold, der fortrinsligt egnede sig til Eftertanke, kom vi under Beir med, at man ingen Illusioner

kan gjøre sig om sin Skjøgne, hvis man er saa uheldig at vælte paa denne Bei. Den er saa at sige skællet af Bjerg-siden, som man har tilvenstre, naar man hører op, og da den er saa smal, at to Bogne ikke uden Forsigtighed kunne passere hinanden, har man hele Tiden tæt tilhoire de gæbende Afgrunde, der vel ere smukke og bevoxede med Skov, men hvis Bund Diet ikke kan udspeide. Vi hørte og saa senere, at forholdsvis Jaa benyttte Bogne, der have afstedkommel flere Ulukker, og vi ville anbefale Enhver, som gjør denne Reise, at bruge Muler, hvilket er ulige sikrere og ligesaa behageligt. Forresten ville vi varmt anprise selve Beien, der er fuld af Skjønheder og maa foretrækkes til Nedstigningen. Den gamle, betydeligt steilere, Rudevei kan da benyttes til Opgangen.

Noget efter at det omtalte lille Uheld var skeet, kom vi til en posada eller et Værtshus, hvis hele Udseende rigtignok langtfra svarede til den Forestilling, det velslendinge fremmede Navn maatte opvække. Alt var forfaldent og svinst. Vi fik imidlertid Begreb om spansk Høflighed (ikke den proverbielle) ved den Artighed, de to spanske Herrer, vi rejste i Følge med, udviste imod os. De bode os det Bedste, Huset formaede, og vare utrettelige i at vise os Opmærksomhed. Senere gjorde vi dem et Besøg i Caracas, hvor de opholdt sig paa en Gjennemreise til Valencia.

Den anden posada, som vi bedede ved, ligger paa en saa hvidig Plet, at dens Navn meget passende kan være Eldorado; saavidt vi erindre, hedder den ogsaa saaledes. Det er i Sandhed en paradisisk Have. Foran Huset, hvis Ryg ligger op imod Klippen og hvis Indgang vender mod Havet (eller rettere Luften), ligger en lille Flade, omtrent saa stor som det Halve af Kongens Nytorv, og paa dette lille Rum er der en Rigdom af forstjelligartet Vegetation,

som man vistnuot lenge skal lede om Magen til. Ved Siven af Pilen, Poplen og det hjemlige Hyldestræ blomstrede Orangetræet, Kochenilleplanten, Gummi-, Guayava- og Mangotræet. Paa Klippen bagved paraderede kæmpemæssige Kaktus, og de for Troperne karakteristiske Bananer udfoldede deres brede Blade midt imellem en Boxt af Tobaks-, Kaffe- og Bomuldsplanter. Som en Ramme om det Hele stode de mægtige Bjerge med deres mørke Afgrunde, dybe Kloster og afvælvende belinte og beskyggede Toppe. Vi føle destoværr, at Beskrivelsen kun er mat imod det Indtryk, som Bestuelsen af denne Naturfjønghed efterlod hos os, og at Pennetegningen er høist usuldstandig. Men selv om vi havde Penselen og de friskeste Farver til vor Raadighed, kunde vi dog ikke male Solen, den lette Bjergluft, den elastiske Stemning til at myde, den dybe No til at samle — Sligt maa sees og føles.

Fra dette Sted hørte vi endnu et à totusind Fod opad, lig Guder i Skyerne og saa begyndte Nedhjørnslen til Caracas, der ligger i en hvidig Dal omtrent 3000 Fod over Havet.

Det var alligevel ikke uden en sorgmodig Følelse, at vi bevægede os gjennem disse Naturens Skjønheder, thi i skjørende Modsetning til dem stode Landets indvortes Uroligheder og høist uheldige Regjeringsforfatning. Jaa Dage før vi vare ankomne, var der indtraadt en dobbelt Forvælling i denne, idet nemlig et Parti, stottet navnlig af Militairet, havde indkaldt den gamle General Paëz, der høist uvillig og modstrebende overtog Pladsen som Republikens Diktator og derved atter fastedes ind i sit Fædrelands ulykkelige Borgerkrige. Med Undtagelse af La Guayra og Hovedstaden Caracas var det øvrige Land endnu i den forrige Regjerings Hænder, og General Paëz's Forposten stode

ikke mere end en Miils Bei sondenfor Caracas. Det andet Parti betegnedes ved alle de Lovlosheder, der folge af irregulair Krigsførelse; Roverier og Brandstætninger hørte til Dagens Orden, og Rejeringen i Caracas hindredes ved Pengemangel fra at slabe en disciplineret Armee og gaae angrebsviis tilsværks. Til Hovedstaden vare flere Flygtninge fra Landet ankomne, udplyndrede og berøvede Alt hvad de eiede; al Handel og Plantagedrift var saagodtsom standset; kort: Tilstanden var høist sorgelig.

Det Pas, som var os medgivet fra Kommandanten i La Guayra, blev viseret ved Forposterne sondenfor Byen, og efterhaanden som vi nu nærmede os Caracas, saae vi Spor af Krigen og Tegen paa Indbyggernes Dovenstab og urolige Karaktere. Udrykede Order og halvt eller heelt sammenstyrtede Huse glede forbi os. Paa nogle faldefordige Mure løstes: Eviva Paëz, abayo Tovar! smurt op med plumpe Bogstaver, og denne Inscription, der oftere gjentoges, hyppigt anbragt paa de kirkeløse Steder, godt gjorde da idetmindste, at intet nyt Parti var kommet til Magten, medens vi foretoge Reisen fra La Guayra. Disse Ryttere i fantastiske Uniformer, hvorfra vi saae nogle sprænge os forbi, vare altsaa Paëz's Officerer og disse Fodgængere af alle Slags, der nu blev hyppigere, hans midlertidige Undersaatter. Byen, som anmeldte sig ved en yderst slet Brolegning, var altsaa Caracas. Vi rullede ind i den i Mørkningen efter c. 6 Timers Kjørel.

Generalkonsul Stürup, der af den danske Vicekonsul i La Guayra, Hr. Roosen, ved Telegraf var underrettet om vor Ankomst, modtog os med stor Hjertelighed. Chefen tog efter Indbydelse Bolig i hans eget Huns, og til Officererne havde han sørget for Børrelser i det bedste Hotel i Byen.

En Timestid efter vare vi Alle forsamlede ved Middagsbordet hos vor edle Bært og hans elskværdige Familie.

Det vilde være aldeles umuligt at omtale vort Ophold i Caracas uden tillige at nævne Hr. Stürups Huns, der paa en saadan Maade aabnede sig for os, at vi aldrig traadte over dets Dørterskel uden at føle os hjemme. Hver Dag var det Udgangspunktet for en eller anden Udsigt i Omegnen, hver Aften havde vi der Lejlighed til at være sammen med Familiens elskværdige Omgangsvenner og til at nyde godt af den ikke uninteressante Blanding af dansk Gjæstfrihed og spansk Høflighed, som saaledes bodes os.

Den Bevægelse og det Røre, der var i Byen paa Grund af de forstyrrede Forhold, var meget tiltalende for os, som jo vare i den særegne Stilling, at vi med Interesse kunde folge Bolgebewegelsen paa Overfladen, uden at behøve at analysere de uhængelige Krafter i Dybet, hvorfra den udgik. For os var det en reen Nydelse at spadsere igennem den temmelig anseelige By og betragte dens lave Huse, tilgittrede Binduer, Boutiker, Bygninger og Torve. Paa alle Pladsen exercerede Refruter; Officerer og Ordonaanter galopperede igennem Gaderne, hvor Drivere, Mulser og Karrer krydsede hverandre. Saa kunde man komme til en Gade, hvor ligesom alt Liv syntes uddød; men Solen skinnede dog mildt over den, og dens drømmende Udsigt til de fjerne Bjerge talede meer end nogetsomhelst Andet til Fantasien.

Medens vi bemyttede Lejligheden til at forherlige vort private Liv, blev den officielle Side af Besøget naturligvis ikke forsvant. Ledsgaget af Generalkonsulen aflagde Chefen med Adjutant Bisiter hos de fremmede accrediterede Generalstæder, hos Udenrigsministeren og endelig hos Diktatoren selv.

Blandt Andet, der paahvilede Korvetten paa nærværende Togt, skulde den nemlig minde den venezuelanske Regjering om nogle Espera Forderinger, som Kjøbmændene i St. Thomas fra tidligere Tider havde paa denne. Afdragene paa dette Laan, der skulde dækkes ved Toldbindstægter, vare imidlertid paa Grund af den forstyrrede Regjering udeblevne; men Dieblifiket var ikke heldigt til at faae dem betalte. Udenrigsministeren anerkendte vel Forderingerne, men saae sig ikke ifstand til at opfylde dem, da Krigen, der havde varet i 3 Aar, aldeles havde udtomt Landets Hjælpefilder. Han lovede imidlertid at gjøre Forderingerne fuldest, saasnart det var ham muligt, og dette Øfste har han ogsaa senere indfriet.

Dagen efter besogte vi General Paëz. Vi ledsgagedes paa dette Besøg af Hr. Størnp og en dansk Læge Dr. Freydensberg, som hjælper Generalen og endog har haft Lejlighed til at vise ham ikke uøensentlige Tjenester. Han fortalte os, at da Paëz ved den forrige Revolution var styrket og fængslet, frugtede man endogsaa for, at Modpartiet vilde lade ham skyde, og dette bevægede da nogle af hans Tilhængere, med Dr. Freydensberg i Spidsen, til at aabne en Subskription for at skaffe Generalen Midler til at fragte et Skib, der kunde tage ham ombord. Planen saavelsom Flugten lykkedes, og en Time efter at Paëz var affseilet, kom der Ordre til at lukke La Guayras Havn. Siden den Tid er vor danske Læge gode Benner med den gamle General, og denne kunde hverken have faaet en bedre Ben eller Læge. Hvor hans joviale Ansigt viser sig, bliver der snart Solskin, og naar han paa sin adstædige Mule rider gjennem Gaderne i Caracas, krydse mange venlige Diekast hans Bei, og han hilser muntert til Høire og Venstre. Den brave Doktor maa ofte tage sine Patienters gode Billie i Gjerningens Sted og noies med Benighed istedefor Be-

taling, hvad han gør med megen Gratie. Da han desuden ved Krigens Udbrud, under en ræsende Gadekamp i Caracas, med stor No gif omkring og forbandt baade Benner og Hjælper, er det intet Under, at han er afholdt af Venezuelanerne, medens de Danske, der ses ham derover, glædes over hans trofaste Bhukommelse af sit Moderland, hvis kraftige Humor og gamle Sange klinge dobbelt lislige, naar de heres faalangt fra Hjemmet.

Generalens Bolig (o: Hovedqvarteret — thi Generalen eier hverken Hus eller Penge) laa i en Udkant af Byen. Alt var her paa Krigsfod; Skildvagter var stillede ud; Ordonnantser kom og gif, og et Par Kompanier laa i Gaarden og sov med Gevaeret ved Siden. Vi modtoges af en Adjutant, der førte os ind i et stærkt ophyst Bærelse, hvor en livlig Konversationsrummen mellem en Mengde Herrer og Damer hilshedde vor Indtrædelse. Vi befandt os ved et improviseret Hof, som kun var nogle faa Dage gammelt, og det var ikke uinteressant at lade Dine lebe hen over de forskellige Grupper, som vi, staende midt i Salen, betrakte.

Pludselig blev der stille og Alle reiste sig, da General Paëz traadte ind. Vi bleve forestillede og meget høfligt modtagne, og da vi efter Indbydelse havde taget Plads og Komplimenterne udveksledes mellem Chesfen og Presidenten, begyndte igjen den dæmpede og livlige Konversation mellem Salens brogede Klynger. Saameget syntes at være vist, at det neppe var Politif, der afhandledes mellem de unge Officerer og de pyntelige Damer, hvis Bister, Læber og Dine vare i en uophørlig Bevægelse, som paa det Bestemteste modtagde enhver Forestilling om Alvor eller Kjedomhed.

General Paëz dannede en betydelig Modsatning til sine unge Omgivelser. Han er høit oppe i de Halvsjærds og saae

den Aften meget anstrengt ud. Han var yderst farveligt paa-
flædt; men man bemærkede det neppe paa Grund af den
Bærdighed, og Anstand, der var udbredt over hans Bøsen
og det ødle Ansigt, der oplivedes af Samtalens. De mange
forskellige Skjæbner, denne Mand havde fristet, det storm-
fulde Liv, han havde gjennemgaaet — og den Storm, han
endnu i sit Livs Aften var kaldet til at gaae imode — Alt
dette gjorde ham til en interessant Personlighed, som man
ikke uden Ærbodighed kunde betragte. For hans Uegen-
myttighed er hans Fattigdom det bedste Bevis. Naar Tan-
ken falder paa den berygtede mexikaniske General Santa
Anna, der fortiden lever i St. Thomas — hvortil han har
trukket sig tilbage med Millioner af sit Lands Penge —
bliver Modsatningen klar, og man beundrer den Mand, der
alene ledet af Hædrelandskjærlighed trodser Savn og Farer
som i sine unge Dage.

For 27 Aar siden havde vor Chef været ombord i en
dansk Ørlogsbrig, der førte den daværende, af Paëz ind-
satte Præsident Vargas fra St. Thomas til Venezuela.
Denne Omstændighed, dette Minde fra tidligere Tider, op-
livede den gamle General og han udtalte sig meget erkendt-
ligt om de Tjenester, den danske Regering dengang havde
ndet Republikken.

Efterat Audienzen havde varet et Kvarteers Tid, toge
vi Afsked med Præsidenten, der venlig rakte os Haanden,
og vi blev af hans Adjutanter forte omkring i den smukke
Haven, som vi rigtignok kun ved Maanens Skin kunde be-
trage; imidlertid undgik et i Buxbom anbragt Kæmpemæs-
sigt Eviva Paëz ikke vor Opmærksomhed, og den uvisse
drommende Belysning bidrog sit til at forhøie det roman-
tiske Indtryk, som vi modtog af dette Besøg. Interessen
for En af Adjutanterne forhovedes derved, at vi erfarede, at

han var en Son af Paëz og i længere Tid havde deelt
Faderens Landflygtighed i Nordamerika.

Den sidste Dag vi vare i Caracas, havde Genera-
konsulen foranstaltet en diplomatisk Diner i sit Huis, hvortil
den venezuelanske Udenrigs- og Indenrigsminister samt de
fremmede Generalkonsuler vare inbudsne. Denne Fest
sluttede paa en verdig Maade vort officielle Besøg i Cara-
cas, og det var os en stor Tilsedesstillelse her at finde
Bekräftelse paa vor tidligere Overbevisning, at den danske
Regerings Repræsentant nyder dyb Agtelse saavel hos Re-
publikken Venezuela som hos de europæiske Gesandter.

Imedens vi vare i Caracas, havde den hollandske Vice-
konsul i Barcelona anmeldt om, at Korvetten maatte komme
dertil, da de derværende Europeeres Stilling var meget
trykket paa Grund af de vekslende Partiers Magtsprog. Da
imidlertid vor Generalkonsul ønskede Korvettens Nærværelse
ved Porto Cabello, og dette tillige stemmede med Chefens
Instruktioner, besluttede han sig til at anløbe den nævnte
Havn (et Valg som senere viste sig at være meget heldigt),
og den hollandske Vicekonsuls Begjæring toges derfor ikke
tilfølge, saameget mere som den hollandske Generalkonsul i
Caracas ikke havde understøttet Vicekonsulens Anmodning.

Den 19de September om Morgenen sagde vi — ikke
uden en dyb Taknemmeligheds følelse for det Skjonne, vi
havde set, og det Gode, vi havde mydt — Farvel til Cara-
cas, over hvis yndige Dale de tætte Morgenstyer barm-
hertig sænkede deres Slør, forat vi ikke formegent skulde
føle Skilsmissens Smerte. Hr. Stürup og en Herr fra
hans Familie ledsgagede os tilhest, medens vi paa Muler
tilbagelagde Reisen over Bjergene.

Var Opstigningen himmelst, kunde man nok kalde Ned-
farten til La Guayra, hvor vi gradevis gik Sol, Hede og

Stov imøde, for diabolisk; men vi vare rige i Grindringen om de uforglemelige Dage, vi havde tilbragt i Caracas, og det Psychiske havde Raad til at honorere den lille Bezel, der blev trukken paa det Fyrfise. Paa denne Vei, der forresten var smuk paa sin Maade, og hvor vi blandt Andet passerede adskillige Steendynger, hvis Kors betegnede, at et Mord her var forefaldet, vare vi inde i en posada, der er beskreven af den berømte Reisende Humboldt — men den var Intet imod vort foromtalte Eldorado paa Kjoreveien.

Vi kom til La Guayra samme Dags Eftermiddag, og efter at have saluteret Generalkonsul Stürup med 9 Skud og hjertelig takket ham for hans mageløse Gjæstfrihed, lettede vi og stode om Natten ned imod Porto Cabello.

Det glædede os at erfare, at den danske Vicekonsul i La Guayra, Hr. Roosen, under vor Traværelse havde viist sig yderst gjæstfrei mod vore Kammerater. De havde hørt eventyrlyge Ridetoure i Bjergene og havde endogsaa skimtet det forjættede Land, hvorfra vi vendte tilbage.

Den 20de September gik Korvetten til Ankens ved Porto Cabello, der ligger en Snes Miil vestenfor La Guayra og har en god, om end ikke stor, Havn. Karakteristisk for alle de af Spanierne anlagte Byer ere de store Forter, som beherber dem. De ere vel anlagte saaledes, at de beskytte Byen imod Søsiden og bestryge Havnemindlobet, der næsten altid gaaer tæt forbi deres Mure; men paa samme Tid ere de saaledes beliggende, at deres Kanoner med Lethed kunne bringes til at spille paa ethvert Punkt i Byen. Spanierne ere ikke bekendte for deres blide Maade at regjere paa, og man begriber let, hvorledes Indbyggerne maae have følt det dobbelte Tryk af Præsteregjeringen i Byen, og af Fortet udenfor denne, og at de have afkastet Aaget, saa snart de folte sig stærke nok dertil.

Den samme Vigtsighed som disse Fæstningsværker havde for Spanierne, beholdt de naturligvis, da de bestode i uforandret Form under de efterfølgende Partikampe; og Fortet Libertador (44 Kanoner), der taus og truende kniser lige overfor den aabne By Porto Cabello, med hvilken det kun ved en udskydende lille Landstrimmel er forbundet, seer udtrykkeligt ud som en isoleret Magt, som en Stat i Staten. Vi havde ogsaa under Indseilingen bemerket, at de fleste af Skydesaarene ud imod Søen vare tomme, og da vi, ved at komme længere ind i Havn'en, saae den ene Kanon efter den anden strække sin sorte Hals ind imod Byen, formodede vi nok, at Alt ikke var saa ganske rigtigt. Om Sammenhængen hermed blev vi snart oplyste af Konsul Stürup (en Broder til Generalkonsulen i Caracas), der kom ombord, saasnart vi vare tilankers.

Kommendanten paa Fortet Libertador, som beklædte denne Post under den forrige Regjering, havde nemlig nægtet at anerkjende Paëz og truede med at skyde Byen ned, naar den ikke inden en af ham bestemt Trist opfyldte visse Fordringer. Imod et Bombardement var Byen aldeles værgeløs, og da den ogsaa, for at forsøre sig til Landsiden imod Marodeurer, havde maattet opkaste Barrikader i Enden af Gaderne, var dens Stilling yderst piislig.

Allerede den 15de havde de forenede Konsuler hørt et Mode for at overveie, hvad der kunde foretages for at sikre de mange i Staden værende Fremmedes Liv og Ejendom, og man havde henvendt sig til forskellige fremmede Autoriteter for at saae en Ølogsmænd til Stedet, men ingen havde til Dato indfundet sig. Vor Ankomst var derfor yderst heldig og opvalte levende Glæde. Selv i Tilsælde af et Bombardement var nu de fredelige Borgeres Liv og for endel deres Ejendele sikrede, idet de kunde føge og

vilde have fundet Beskyttelse ombord i Korvetten. Ved at flygte ind i Landet vilde de kun være faldne i Hænderne paa de Røverbander, af hvilke de endog kunde vente et Angræb i selve Byen — at soge ombord i et Ørlogsskib var derfor deres eneste Udvæl.

Det havde været Korvettens Bestemmelse at afgaae den næste Dag, den 21de; men under disse Forhold blev Afrisen udført nogle Dage, saameget mere som alle de fremmede Magters Konsuler, med den danske i Spidsen, indgave et skriftligt Andragende til vor Chef om at forlænge Opholdet nogle Dage, indtil Svar kunde indløbe fra Caracas paa de Betingelser for Overgivelse, som Kommandanten af Libertador havde indsendt dertil.

Betingelserne vare følgende:

1. Pas for dem af Besætningen, der ønskede at forlade Landet, eller:
2. Frihed til at forblive i Landet.
3. Fritagelse fra Militairtjeneste for dem, der havde udthjent.
4. Betaling af Garnisonens tilgodehavende Løn.
5. En Aflosser af mindst samme Rang som Kommandanten.

Saafnart disse Betingelser, som man fandt rimelige og sikkert ventede vilde blive gunstigt optagne, vare afgaaede til Caracas, forsvandt den trykkede og mismodige Stemning i Byen. Forbindelsen aabnedes igjen med Landet, der, saa længe Fortet havde domineret, ikke havde villet erkære sig. At Posterne forbleve udstillede for at hindre et eller andet dristigt coup de main af dem, der røvede for egen Regning, forsøgte kun den almindelige Sikkerhed og formindskede ikke det gode Forhold, der begyndte at udvikle sig mellem Byen og Omegnen.

Bed Ankomsten til en fremmed Festning sender man altid en Officer island for at melde, at man agter at salutere, dersom Saluten kan ventes besvaret med samme Antal Skud. Den Højtakommenderende boede i Byen og raaddede ikke over Fortet; der blev deraf sendt en Parlamentair fra Premier-Kommandanten til Officeren i Festningen for at erfare om han, uagtet det fjendtlige Forhold der bestod mellem denne og Byen, vilde besvare den Salut, der gaves for Flaget. Efter nogle Timers Betænkning indlob bekræftende Svar, og Korvetten saluterede da Flaget med 21 Skud, der besvaredes fra Fortet med samme Antal. Premier-Kommandanten i Byen kom derefter ombord og modtog Salut af 9 Skud, hvilket glædede ham saameget, at han, saa osyng han var (endstjordt det var blifstille), med foldede Hænder vedblev at gjentage: »benedice, benedice!« medens Kartøjet roede ham til Land.

Der forlængede Ophold gav Anledning til, at Korvettens Officerer modtog megen Höflichkeit og Gjæstfrihed af de paa Stedet værende Europæere, som kappedes i at vise Representanterne for det Flag, der havde beskyttet dem, al mulig Velwillie og Erfjendtlighed.

Blandt de Europæere, der boede i Porto Cabello, var der endel Tydske, som vi gjerne her vise den Retfærdighed, de paa Grund af Danmarks Strid med deres Nation ikke myde af alle vores Landsmænd. I Europa boe vi formegent Dør om Dør med dem til at anerkjende deres gode Egenstaber, og gjennem Pressen lære vi som oftest kun deres Skyggesider at kjende — i Amerika er det anderledes. Der hilse vi dem som Beslægtede, og det er vist, at hvor vi paa vores Reiser have truffet dem — og vi have hyppig været i Beroring med dem — have vi altid haft Grund til at glæde os over de smukke Sider af deres Nationalkarak-

teer, hvoraf Hjertelighed og Gemytlighed ikke ere de mindst fremtrædende.

Naturen i Omegnen af Porto Cabello er overordentlig sjøn, og vi fik navnlig paa en meget smuk Ridetour, som vi i Selskab med nogle af de ovennævnte Herrer foretoge os, et Begreb om det mægtige Fastlands Skove. Paa vore prægtige spanske Heste sprængte vi ud af Byen, som vi netop paa Grund af disse prægtige Heste (dem vi vare ivrigt bekjæftigede med at studere) ikke skjænkede synnerlig Opmærksomhed. Ved Forposterne havde vi dog samlet os saameget, at vi kunde give en værdig Hilsen — men saa gif det, som det kunde, ud ad den delige Landevei. Vi forlod snart denne og fulgte en lille Sti, der bugtede sig imellem Sukker- og Kaffeplantager og førte os under stadtigt veklende Trægrupper og Buskader ind i den store kjolige Skov.

Her kunde man med Sandhed sige, at man ikke kunde se Skoven for bare Træer; thi Vegetationens Rigdom var saa stor, Afvekslingerne saa pludselige og uventede, at det uvante Øje ikke kunde løsdrive sig fra Enkelthederne, der paa det Hele Befostning fremtraadte saa sterkt og glimrende.

Naar man for første Gang befinder sig midt i den yppige tropiske Natur, da bliver man ligesom fortryllet over al den Skønhed og Pragt, som Diet neppe er tilstrækkeligt til at omfatte — man seer og beundrer, og faaer ingen Tid til Reflexion; men naar man skal til i Erindringen at opsamle de Indtryk, som man har modtaget, kan man undertiden blive noget flau ved at bemærke, hvorlidt det man har set, hestet i Tanken, hvorlidt Hørelsen er tiltalt. Endssjøndt det neppe er rigtigt, ledes man til at gjøre Sammenligninger, og tænke paa „de dybe Dale med de

Nattergale og de andre Fugle smaa, som tale“, man offerer gjerne Pappegøiers og Kolibriers pragtfulde Fjer for en eneste Tone af en Sangfugl, og den pralende Blomst saae man gjerne forvandlet til en beskedet, men duftende. Endogsaa Træers og Planter febriliske Liv i Syden synes at tage ved Sammenligningen med det friske Liv, hvormed det nordiske Foraar bryder frem og fylder Alt med Haab og Forrættelse.

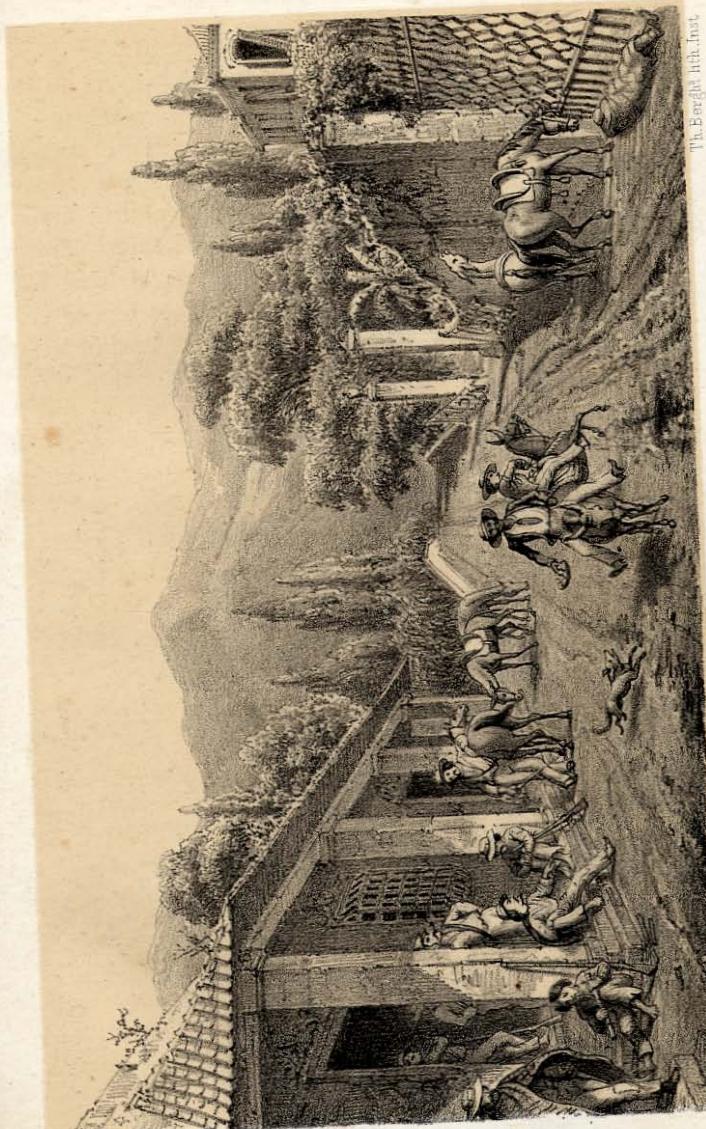
Vi gjorde Holdt inde i Skoven ved et net lille Husus, et Slags Gjæstgiversted, der beboedes af en tydsk Familie. Dets Navn var St. Estephé eller St. Estevan, og det laa i en Abning i Skoven med en venlig Udsigt til Bjergene. Der var noget ret Ejendommeligt ved denne lille Menage og dens forgloste Tilværelse. Manden var Jæger, Børts-huusholder, Insekthandler og Slangetæmmer. Hjerene af de brogede Fugle, han skjod, forvandlede sig under hans Kones flittige og smagfulde Haand til de sjøgne Blomster, der ere saa esterspurgte i Europa, og vi forsøgte naturligvis ikke Lejligheden til at forsyne os med disse kostelige — og kostbare Produkter. Medens vi besaae endel sjeldne Naturgenstande og Manden gjorde Kunster med nogle Slanger, ved hvilken Forestilling hans Born medvirkede, havde Konen dækket Bordet, og vi node under den svage Veranda et farveligt lille Maaltid. Forfriskede stege vi atter til Hest og — „vee Dig, Johan, naar Mads er bleven mat“ — det gif ud over Hestene, da vi rede tilbage.

Fra Caracas var imidlertid endnu den 23de intet Svar indlobet, og Chefen besluttede sig til at vente til den 25de, hvilket var den yderste Termin, til hvilken han, ifølge Gouverneurens Ordre, kunde forlænge sit Ophold. Men Forholdene vare allerede saa beroligende, at Konulerne vare fuldkommen tilfredse hermed.

Den 25de vare adskillige af vore Venner fra Porto Cabello ombord, deriblandt de fremmede Konsuler, der sa- lutedes med 7 Skud, og samme Aften vare alle Office- rerne indbudne til en Dands, der fandt Sted i en Villa udenfor Byen. Vi kjørte derud og tilbragte en meget behagelig Aften. Stedets Have var ved kouleurte Lamper forvandlet til et Tivoli en miniature, til hvilket Dørene stode aabne fra den stærkt oplyste Balsal, og vi kunde saaledes allerede i Frastand skimte nogle af de lyse og gracieuse Skifkelser, som vi fort efter under Præsentationen havde Lejlighed til at beundre i Nærheden. Men vi fik ikke megen Tid til „indledende Bemærkninger“ — Musiken klang, og dens brusende Toner indvirkede de danske Uniformer i den spanske Kontredands, hvoraf de igjen udviklede sig med mere eller mindre Berommelse.

Ude paa Verandaen (det neutrale Gebet, hvorhen de mere Satte og Abstädige allerede ved Ballets Begyndelse havde trukket sig tilbage) florerede imidlertid Passiaren og Eigaren; brandy and water nodes med stille Alvor og Champagnen med sine brusende Perler under Spøg og Snak af de Ungdommelige og Enthousiasterne, der desuden udmærkede sig ved Bensfabsforsikringer og Bisten med Lommeklæder og ved paa det første musikalske Signal igjen at synge ind i de Dansendes Nøkler. Udenfor høit over det Hele, straalede den tropiske Maane klart, Naturen afgav et mærkværdigt Chor af Trør, der ligesom med Rastagnetter akcompagnerede Dansen, og det var ikke alene glindende Insekter, der lyste i Buskene, men brune Indianer-Ansigter med glimrende sorte Øine kiggede frem imellem disse, og lokkedes nærmere og nærmere af den livlige Balmusiks Toner.

Timerne svandt som Minuter, og en Efterklang af det

F. Wohltheil's Forlagsboghandel

En Fortpost af Venezuelanske Soldater.

livlige Selskab ledsgagede os, da vi tilfods med endel af vore Venner begav os paa Hjemveien til Byen. Maanen bredte sit magiske Skjør over Alt — selv over Forposterne, der ved vore Ledsgeres Stikord aabnede sig for os — og dette var en viselig Indretning; thi Republikens Soldater egne sig virkelig ikke til at sees i Solens stærke Lys, selv om de kunne taale dens Barme. Baade de Soldater vi saae her og i Caracas, vare yderst mangelfuldty paaklædte. Trøjer vare sjeldne Luxusgjenstande, Sko var der ikke Tale om, Skorter og Beenklæder vare kun tilstede i desektte Exemplarer. Vi ville imidlertid haabe, at de „dog vare glade og fornøjede“ — idetmindste antydede Republikens Farver, der prangede enten som Kokarder paa Huerne, som Bind om Armene eller som Skjær, at deres Tro var stor, og dette er jo det Vigtigste.

Bed Havnens toge vi Afsled med vore Børter, og kort efter at vi vare komme ombord, lettede vi.

Den 25de Kl. 1 om Morgenens forlode vi Porto Cabello, og idet vi anfrede ved Frederikssted den 29de, sluttede vi denne lille Tour.

Toret Libertador overgav sig, som vi senere erfarede, 3 Dage efter vor Afreise til General Paëz.

Ved de danske Øer.

(29de September — 2den November.)

Idet vi vende tilbage til vor Hovedstation, de danske Øer, ville vi fortæglig berøre de Tjenesteplyster, som motiverede Korvettens Tilstedeværelse ved disse.

I det Hele taget skulde vi beskytte den danske Handel og Skibsfart og afværge ethvert Brud paa vor Neutralitet. Med Hensyn hertil maatte vi altsaa skynde det danske Gebet særlig Opmærksomhed, og hovedsagelig være tilstede der, hvor det var tænkeligt, at dette kunde trænges. Af vores danske Øer var derfor St. Thomas den, hvor vi fornemmelig burde opholde os, og dette blev da ogsaa Tilsføldet; men da Farvandet mellem Øerne tillige havde Krav paa vor Opmærksomhed — idet vi særlig der skulde beskytte den danske Skibsfart — foretages der hyppige Overfarter til St. Croix. Dette var ogsaa for endel begrundet i den Omstandighed, at Gouverneuren, hvem Chefen var underlagt og af den Grund oftere maatte konferere med, boede der. Efter at have berørt disse lokale Forhold, ville vi ikke trætte Læseren med at berette, hvorofte vi gifte fra eller til St. Thomas, St. Croix eller St. Jan, men kun betegne vort Ophold i det Hele under Benævnelsen: „ved de danske Øer“.

Hvad der navnlig kunde forventes at ville gjøre Brud paa vor Neutralitet, var Kaperiet, og det var derfor ikke tilladt nogen Kaper at have stadigt Ophold paa dansk Territorium, der (ifølge Ranc. Circulaire af 18de August 1810) strækker sig een dansk Mil fra den faste Kyst af Kongens

Lande. Heller ikke var det tilladt Kapere at anløbe danske Havn (uden i Nødstilfælde), og endnu mindre at bringe Priser ind eller at følge dem i disse.

Det følger af sig selv, at en mulig Kamp mellem Nord- og Sydstaternes Skibe heller ikke kunde være tilladt indenfor de danske Enemærker, og det var derfor umiddelbart for Gouvernementet at have til sin Disposition en Dræsmand, der kunde repræsentere det økonomiske Selskab og hurtigt bevæge sig fra det ene Sted til det andet.

Men selv i Fredstid er efter vor Mening en dansk Dræsmands Nærverelse nødvendig ved vores vestindiske Besiddelser, for at den derfra kan sendes hen, hvor de danske Interesser blive truede eller trængede. Havde en saadan været i Farvandet, dengang Republikken St. Domingo beslaglagde og solgte to danske Skibe, vilde den, ved en hurtig og kraftig Protest, have funnet forhindre en slig Fremgangsmaade, der dog drog Udsendelsen af et Skib efter sig, og gav Anledning til lange diplomatiske Forhandlinger og overordentlige sorte Gesandters Sendelse til København. Men vi vide jo vel, at man er kommen til det Resultat, at et fast Stationsstib er for kostbart, og mod denne Grund lader der sig — fra et vist Synspunkt — Intet indvende.

Hs. Majestat Kongens Fødselsdag feirede vi i St. Thomas' Havn. Om Middagen var der stor „Lever“ i Gouvernementshuset, hvor alle Byens Autoriteter, de fremmede Konsuler og de fleste Kjøbmænd indfandt sig. Chefen og de Officerer, der kunde være fra Skibet, vare ligeledes tilstede. Da Vicegouverneur Berg udbragte Kongens Skaal, løsnedes der 27 Skud fra Fortet og samme Antal fra Korvetten, som behængt med Flag gjorde Honneurs i Havnens. Alle Skibene i denne flagede ogsaa, og fra to amerikanske Skibe, hvis Kaptainer vare Danske, vajede det danske Flag paa

Toppen. Det ene af dem, et lille Flod-Dampsfib, der havde haft en evenyrlig Reise fra New-York, saluterede endogsaa, skjondt det kun havde een Kanon, med 27 Skud. Dagen efter var der stort Bal hos Gouverneuren paa St. Croix, og den 9de October gav Vicegouverneuren paa St. Thomas et pragtfuld Bal i samme Anledning.

At man dandser saameget i den tropiske Varme, vil maaske undre vo're Landsmænd herhjemme, hvor man kun seer Baller ved Bintertid, og med disse gjerne forbinder Begrebet om en meget varm, og derfor til en kold Årstdit, Fornoelse. Men Dandsen passer bedre til det vestindiske Klima, end man skulde troe; thi deels er dette — om end varmt — ingenlunde trykfende, og Luften er endog langt renere i en vestindisk Balsal end herhjemme. Den idelige Gjennemtræk (mod hvilken alle Lys ere beskyttede ved shades), fjerner Støvet og forfrisker Luften, og det milde Klima gjør den anderledes uskadelig end den Trok, hvormed man herhjemme i Kulden søger at rense en Balsals hede Atmossære. Dandsen er derfor en ligesaa naturlig Fornoelse i Vestindien som herhjemme; den er meget yndet derude, og, paa Grund af at offentlige Forlystelser savnes, meget almindelig.

Den 27de October om Morgenens saae vi for første Gang Sydstaternes Flag vaie fra en lille Skonnert i St. Thomas' Havn. Mellem Nordamerikanerne i denne By valte dette en stor Sensation, da man mistænkte den for at være en Kaper. Det viste sig dog, at dette ikke var Tilfældet, idet den Officer, der fra Korvetten sendtes ombord, ikke fandt Spor af Bevæbning; men mistænkligt var Skibet alligevel, da det havde en Besætning af 8 Lodser fra Savanna og sikkert ikke var bestemt til Fragtfart. Det oplystes ogsaa, at dets Reise var en Spekulation af ved-

kommende Lodser, der paa Grund af Blokaden vare uden Erhverv. De vare lykkeligt slupne forbi de nordamerikaniske Krydsere og agtede naturligvis igjen at bryde Blokaden med den Ladning, de indtoge i St. Thomas. Den bestod af Apotheker- og Manufakturvarer, hvorpaa der var stor Mangel i de sydlige Stater.

At det omnimeuse Sydflag faa Timer efter forsvandt fra Skonnertens Top, og at det engelske heisedes i Stedet, gjorde ikke noget gunstigere Indtryk paa Nordamerikanerne, da det skete paa den Maade, at den engelske Konsul, ved at udstede Interimspapirer, funktionerede Salget af Skibet til en af dets Besætning, der havde engelsk Borgret. Nationalhatedet mellem Amerika og England, der altid ulmer, gav sig her Luft imod den engelske Konsul, der skarpt dædedes, fordi han tildod Englands Flag at dække et saa mistænkligt Skib.

Der var dengang intet amerikansk Orlogssfib i Havn; men under dette vort Ophold havde til forskellige Tider Powhattan, Iraquois og San Jacinto (senere uhyggelig berømt ved Trent-Affairen) været inde i St. Thomas' Havn for at fulde Kul.

Tour til St. Kitts (St. Christophe).

(2den November — 9de November).

Denne lille Tour blev nærmest foranlediget ved Gouvernementets Ønske om at gjøre sig noiere befjendt med

Førholdene ved Indførselen af fremmede Arbeidere (Kinesere, Kulier) paa de vestindiske Øer. Klager over Mangel paa Arbeidskraft have i de senere Aar været hyppige, og Gouverneuren besluttede derfor at sende en Kommission af to Plantere og en Jurist til den nærliggende Ø St. Kitts, hvor en sleg Indvandring har funden Sted, for at indhente Oplysninger desangaaende.

Med Kommissionen, bestaaende af De Herrer Procurator Stakemann og Planterne M. Dam og Knight, dannede vi den 2den November op imod Binden til den 30 Míl til Luvart liggende lille Ø, hvor vi ankom den næste Dags Morgen og ankrede paa Basseterre Red.

Vi blev her modtagne med den største Forekommenhed af Gouverneuren Sir Benjamin Pine, der strax tilbød Chefen sit Huis, i hvilket denne boede under vort korte Ophold. Imedens Kommissionen gik paa Undersøgelser, gik Officererne paa Bal eller foretoge Spadseretoure og Udslinger paa den deilige lille Ø, der er en af de sjønneste i Vestindien. Vi havde ogsaa den fornøjelse at see Sir Benjamin tilligemed Lady Pine og nogle andre Herrer og Damer, der havde viist os Gæstfrihed, ombord hos os en Formiddag. Korvetten havde pyntet sig paa det Bedste, og viste sit Galanteri mod Damerne ved om Morgenens at varpe længere ind paa Reden, hvor der var smulere Bande og mindre Udsigt til Søen og — Sesygen. Selkfabet bevoertedes i Rahyten, og Besætningen gav derefter ogsaa sin Skjærv til Underholdningen ved at synde Nationalsange, dansse Reel og gjøre Behendighedskunster for Gæsterne, der optog dette færdeles godt og morede sig fortræffeligt.

Det er en af vores Folks elskværdige Sider, at de ved faadanne Lejligheder tage Deel i deres Overordnedes Glæder, og villig gjøre Alt hvad de kunne for at forhøie disse.

Det gjør ogsaa et godt Indtryk paa Fremmede at være Bidne til Sligt, der tilkjenegiver et velvilligt Forhold mellem Officerer og Mandskab; og da Sir Benjamin med et Par hjertelige Ord takkede Folkene, sikr han tre velmeente Hurraer, der sikkert glædede ham ligesaa meget som den Salut paa 15 Skud, han tidligere ifolge sin Embedsstilling havde modtaget.

En Uttring af Sir Benjamin, der var en videnkabelig dannet Mand og i Besiddelse af den klassiske Danneske, som Englænderne lægge saa stor Vægt paa, kunne vi ikke nægte os den Fornøjelse at optage her. Under en Samtale med vor Chef om Forholdene herhjemme, bemærkede han, at vi i Danmark havde en stor Mand i Madvig, hvis latinske Grammatik han høilig roste, idet han tilføjede, at den brugtes næsten overalt i England.

Da Kommissionen den 8de havde endt sine Undersøgelser, der havde været tilsfredsstillende, idet man havde indhentet Oplysninger angaaende Indførselen af østindiske Arbeidere og tillige gjort adskillige Erfaringer angaaende Sukkerørets Dyrkning, var vort Hver ved Den forbi og vi maatte aften.

Vi havde haabet, senere ved Lejlighed at kunne gjøre et fort Trip hertil, hvor vi havde mødt saamegen Venlighed, men der var stedse Et eller Andet, der forhindrede dette. Midt i Mai Maaned næste Aar sikr Korvetten endogsaa en skriftlig Indbydelse fra Sir Pine, og gjennem det engelske Orlogsdampskib Cadmus, stationeret derude, sikr vi engang en Hilsen og en Indbydelse, der var smurrig nok. Den Officer, som fra dette Skib komplimenterede os, fortalte med det Englænderne eiendommelige Humor, at Gouverneuren ønskede vor Nærvarelse ved adskillige Baller, og at det vilde være ham kjært, om vi vilde føre ham over til

Anguila, hvor en Mand skulde hænges. Da Cadmus skulde hjem, kunde Gouverneuren ikke benytte den til denne „alvorlige Deel af Festen“, og vi maatte paa Grund af Omstændighederne give Afskald saavel paa Baller som paa Hængning.

Den 9de gif vi under Seil fra St. Kitts og vare ved Hjælp af den friske Østpåsat til Ankers ved Frederikssted den 10de om Middagen.

Ved de danske Øer.

(10de November — 29de December).

Den 12te November bragte det engelske Paketdampskib Trent, kommende fra Havana, Efterretningen om den hensynsløse Maade, hvorpaa det var blevet anholdt og visiteret af det nordamerikanske Dampskib San Jacinto, der med Magt havde bortført de to Herrer Mason og Slidell, som skulde afgaae til Europa med La Plata. Hele denne Sag er bekjendt nok, og hvormeget den offentlige Menning i Nordamerika end har søgt at give den Medhold, hersker der blandt alle andre Nationer kun een Menning om det Uberettigede i San Jacinto's Optreden. Fra en Kilde, som vi maae antage for troverdig, have vi hørt nogle Enkeltheder ved Udførelsen, der kompromittere vedkommende Individuer temmelig stærkt. Man fortalte os nemlig, at da en amerikansk Soofficer, der søgte om Gesandternes Passer, vilde trænge ind i et Lukaf og blev afvist af en

Dame (Datteren af en af de Fængslede) — traf han sin Sabel og lod sine Folk følde Gevær, for paa denne ridderlige Maade at tiltvinge sig Adgang. Det fortaltes imidlertid ogsaa, at den engelske Kaptain, der befandt sig i Nærheden, blev saa indigneret, at han med sin Kifikert arbeidede det tappre Kompani, hvis Ansører ved en vel anbragt Ørefingen fra den unge Dames Haand blev vakt til Besindelse om sin lave Afsærd.

Historien klinger utrolig; men sammenligner man den med den berygtede amerikanske General Butlers senere Optreden mod værgeløse Kvinder, vil man ikke finde den utenkelig.

I St. Thomas opvakte denne Begivenhed naturligvis stor Sensation, og da et Ørlogsdampskib om Aftenen d. 13de viste sig i Søen udenfor Havnene, vilde den engelske Kaptain paa La Plata, der var sejklar til Europa, ikke gaae ud, da han jo i det Tilsædte, at det var en Amerikaner, havde Grund til at befrygte en lignende Behandling, lige overfor hvilken han, som Ansvarhavende for Post og Passagerer, var værgelos. Den engelske Konsul kom ombord for igjennem os at erfare noget om bemeldte Skib. Det kom ind, da det var mørkt, og vi sendte som sædvanlig en Officer ombord. Da det oplystes, at Skibet var en hollandsk Ørlogsdamper (Besvius) gif La Plata samme Aften til Europa.

Den 14de kom en fransk Dampbaad, le Milan, og 2 spanske Fregatter ind i Havnene for at proviantere og fylde Kul. De vare bestemte til Mexico og havde Landtropper ombord. Senere hen under vort Ophold kom flere saadanne Sendinger, som man ikke kunde betragte uden en vis Melankoli, naar man tankte paa det højt usunde Klima, de gif imøde; men denne Tanke lod heldigvis ikke til at trykke

de franske Soldater, som under deres korte Ophold vare lutter Liv og Lystighed. Skiftevis kom Afdelinger af dem island, og paa en lille Exerceerplads udenfor Byen opførte de til stor Fornøjelse for Publikum allehaande Lege og toge i den korte Trist paa allehaande Maader Opreisning for den Mangel paa Motion, som deres Liv ombord medførte. Det var højke og smukke Folk, alle Zouaver; ved blot at se dem faaer man den Overbeviisning, at alle Transtændere fødte Soldater. Haab om Krigerære og Berømmelse, og Mød til at underkaste sig Alt derfor, kan man læse paa ethvert Ansigt.

Den 1ste December kom den norske Korvet Nornen, Kaptain Schmidt, ind til St. Thomas. Korvetten var, ligesom Heimdal, udført i Anledning af de amerikanske Uroligheder, og dens Chef havde Ordre til at konferere med Heimdals angaaende Forholdene i Vestindien. Det følger af sig selv, at vi benyttede Nornens 10 Dages Ophold til at omgaaes med vores nordiske Brødre, der ogsaa gjæfffrift modtoges af Byen St. Thomas. Korvetten afferlede den 11te December til New-York, hvorfra den returnerede i Februar og efter Heimdal foretog Touren til Havana.

Denne Reise havde allerede i længere Tid været stillet i Udsigt for Heimdal; men det var naturligvis betinget af Forholdene i vores egne vestindiske Farvande, hvorvidt Korvetten kunde undvares i de 6 Uger, som man maatte gjøre Regning paa at Touren vilde medtage.

Hvad der mest kunde ventes at ville give nogen Bevægelse ved vores Øer, var Muligheden af en Krig mellem England og Nordamerika i Anledning af Trent-Affairen; men da Krigen ialtfald ikke vilde udtryde før vor Tilbagekomst, var dette ingen Hindring for den omtalte Tour, der havde til Hensigt at vise Flaget ved Havana og Ny Granadas

Havne. Man havde med Billie ladet Tidspunktet for Korvettens Afgang rylke hen i December, da Sundhedsforholdene ved Havana i den hede Tid vare meget flette. Gul Feber, som ikke i det indeværende Åar fandtes paa nogen af Øerne, rasede sterkt der, og jævnligt indløb der Efterretninger om Sygdom og Dødsfald paa Skibene i Havnen.

Bed at vente til midt i December opnaede vi ogsaa at faae et mere bestemt Formaal, idet der nemlig indkom en Skrivelse til Gouvernementet fra den danske Vicekonsul i St. Marta (Republikken Ny Granada), i hvilken han beklagede sig over Tilstanden i denne Republik, hvor Forholdene vare af samme Natur som i Venezuela. Han selv var endog bleven brandskattet og tre Gange fåengslet, uden Hensyn til hans Stilling som Konsul, og han yttrede derfor det levende Ønske, at Korvetten Heimdal maatte komme til St. Marta for at haandhæve hans Rettigheder og fordré Opreisning for den Kraenkelse, der var tilfojet den danske Nation, igjennem ham, dens Repræsentant.

Denne Omstændighed foranledigede Gouverneuren til at give os Ordre til i Slutningen af December at afgaae til St. Marta, muligvis anløbe den nærliggende By Cartagena, og endelig gaae til Havana for derfra at tiltræde Rejsen til St. Croix saa betids, at vi funde være der i Begyndelsen af Februar 1862.

Som man af det følgende vil erfare, blev denne Plan paa Grund af tilstodende Omstændigheder noget forandret.

Efterat have tilbragt Juledagene i St. Thomas, gif vi til Frederikssted, hvorfra vi den 29de December afgik til St. Marta.

**Togt til St. Marta, Kingston (Jamaica), Rum Key
og Havana.**

(29de December 1861 — 6te Februar 1862).

Hvad der meget letter Seiladsen i de vestindiske Farvande, er den Omstændighed, at alle Derne ligge i Passatens Strog, og man kan saaledes benytte den friske Østenwind baade til at komme Nord og Syd i. Skal man tilsige vestester, da har man en god rum Bind og kan under heldige Omstændigheder løbe fra St. Croix ned til Sydamerikas Nordkyst paa tre, fire Dage. I Regel er Passaten ØNO., om Vinteren nordligere, om Sommeren sydligere. Disse Chancer kan man da benytte efter sin Lejlighed.

Vi fulgte en god, stiv nordøstlig Passat, saaledes at vi løb en 10 à 11 Miils fart, og da Lusten var fugtig og kjølig, kom vi i en nogenlunde ordentlig Vinterstemning. De varme Duledage i St. Thomas havde spillet Fantasien stemme Puds, og naar Tanken i hine Dage — paa hvilke Savnet af Hjemmet føles mest — sogte at fremstille sig Granträer, snebelagte Gader, det lune Indvendige og det folde Udvendige, da saae Diet just det Modsatte.

Paa Søen gaaer det bedre. Der er Horizonten vid og Fantasien ubunden; der fører man altid noget af Hjemmet med sig, og ingen fremmed Omgivelse forstyrrer det Indtryk, som en følles Høitid fjernt fra Danmark fører med sig. Vi fejrede Nyårsaften paa det karibiske Hav. Om Morgenens havde vi iagttaget en ikke ubetydelig Solformørkelse, og kl. 12 Midnat udvekslede vi paa $14^{\circ} 34'$ N. B. og $69^{\circ} 16'$ V. L. for Greenwich vore Nyårsomsker; men de Forsigtigere, der vilde sende et saadant Tidsske hjem pr.

Tanketelegraf, besørgede dette samme Eftermiddag kl. 6 T. 33 M.; thi da var det netop Midnat i København, hvis Tidsforskjæl med det nævnte Sted er 5 T. 27 M.

Allerede den 2den Januar om Aftenen fulgte vi Nordkysten af Sydamerika at see; men idet vi satte Dampen op for at løbe ind, beskadigedes den ene Glider i Maskinen, og vi måtte dreje til og holde Søen om Natten for at eftersee denne Skade.

Næste Morgen den 3die havde vi Maskinen i Orden saaledes, at vi kunde benytte den anden Glider, og stode da ind.

De høie sneebedækkede Bjerger, der ligge henved 30 Miil inde i Landet, ledede os til St. Marta, og ved at følge Pynterne af Kysten kom vi samme Dag ind i den gode, men meget lille Havn, efter først udenfor denne at have passeret en befæst Klippe (Morro), der saae ret eiendommelig ud.

Saafnart vi vare komme til Ankars, toges der fat paa det Korvetten overdragne Hverv. Det oplystes ved en Samtale med Konsulen, Hr. de Mier, at den ham overgaaede Ulempe var skeet under den foregaaende Regjering. Krav paa de Penge, denne havde afsøsst ham, onsfede han ikke forceret under den nye Regjering, som han frivillig havde laant betydelige Summer, og derfor paataltes kun den Deel af Sagen, der angik Konsulens Belæggelse med Arrest. Til den Ende havde Chefen en mundtlig Konferents med Provindsgeneralen Herrera, hvem han desuden officielt tilhændte en Skrivelse, der betegnede det ham som Representant for den danske Regjering overdragne Hverv, samt fordrede fuldestgjørende Døpreisning for den Medfart, der var overgaet den danske Konsul.

General Herrera beklagede meget de stedfundne Begebenheder, men fralagde sig med det Samme al Deeltagelse i disse, der vare skete under den foregaaende Regjering og

for hvilke han derfor ikke kunde være noget Ansvar. Som Svar paa Chefens officielle Skrivelse afgav han en skriftlig Erklæring i denne Aand, hvori han tillige tilhagde alle Daniske i Almindelighed og den danske Konsul i Særdeleshed Retfærdighed og høflig Behandling af Republikken Ny Granadas Regjering.

Efterat den danske Regjering paa denne Maade fuldestgjørende var tilfredsstillet, aflagde Generalen med Stab et Besøg ombord i Korvetten og modtog den Salut, der efter hans Rang tilkom ham.

Disse Forhandlinger vare alt tilendebragte den 5te, og vi vare glade ved at slippe bort fra dette hede og ikke meget interessante Opholdssted.

I St. Martas Havn ligger man ligesom i en Gryde. Byen selv er ussel og forfalden og kun bekjendt deraf, at Frihedshelten Bolivar udaandede indenfor dens Mure. Paa Grund af dens indelukkede Beliggenghed, der forhindrer Sobrisens velgjørende Luftning, er den meget kvalm, og i de Par Dage, vi laae der, stegte Solen os dygtig igennem hver Formiddag, medens vi saae Skyerne sænke sig mere og mere i de unaadelige Bjergkløster, hvor de tillavede en Brygning af Torden og Lynild, der præcis kl. 4 hver Eftermiddag i en Syndflod af Regn skyldede ned over os. Alt maatte da lukkes til, og Temperaturen under Dækket blev næsten utaalelig; men Folkene vidste at afvinde Regnen dens gode Side ved at mode paa Dækket med alle de Rose og Ballier, de kunde faae fat i, for at opsamle Himlens Vand til en luxuriens Vasning af Skjorter og Buxer.

Da der ikke forelaae nogen væsentlig Grund til at anløbe den anden granadinske Havn Cartagena, og da der i Kingston paa Jamaica var Maskinværfteder, hvor vi kunde faae den bestadigede Glider repareret, foretrak vi at

anløbe denne sidste Havn, saameget mere som den ikke laa synderlig ude af vor Vej til Havana. Kurven flettes da den 5te efter Kingston, hvor vi ankom den 8de om Morgenens og strax begyndte at udbedre Skaden paa vor Massine.

Jamaica med sine „blaau Bjerger“ er et deiligt Syn og Indseilingen ved Port Royal (det engelske Orlogsværft) overordentlig smuk. Byen Kingston ligger $\frac{3}{4}$ Mil derfra og vi ankrede der, efter i Port Royal — hvor vi blev underrettede om Prinds Alberts Død — at have udvælet Visiter med det engelske Bagtskib. Vi havde Flaget paa halv Stang, idet vi passerede Havnebatterierne og Bagtskibet, hvor det engelske Flag i Anledning af Prindsens Død vajede paa denne Maade. Da vi vare ankomne til Kingston, gjorde vor Chef sin Opvarming hos den engelske General-Gouverneur, der boer i Spanishtown, hvortil en Jernbane fører fra Kingston.

Man faaer et velgjørende Indtryk ved at besøge en engelsk Koloni i Tropeegnene og foler sig tilfredsstillet ved at see, hvorledes det funde engelske Liv arbeider sig ind i alle disses stagnerende Forhold. Til den engelske Nations Storhed hører dens sterke Tro paa sine egne Institutioner, og en sjeldent Energi i Karakteren til at fastholde den nationale Individualitet, Skifte og Sædvaner langt fra Moderlandet. Paa Klimaet og den farvede Befolning nær foler man sig i en engelsk Koloni, som om man var paa et Stykke af Gammel-Englands Grund. Neenslighed, Ro og Orden udmaerket de engelske Bher fremfor de andre i Tropeegnene, og i Kingston, hvor vi laae et Par Dage, gjorde vi den samme Erfaring. Den evige, aldrig trætte policeman faae vi ogsaa her, vel undertiden i et fort Exemplar, men med et roligt og paapassende Befen. At Byen har en betydelig Handel og at den ved en levende

Skibsfart staar i Forbindelse med England, virker jo ogsaa Sit til, at baade Personer og Ting ere engelske i Form og i Udtryk.

Om Formiddagen den 10de vare vi netop ferdige med Maskinen og paa Nippet til at afgaae til Havana, da der indloeb Efterretning om, at det engelske Linieskib Conqueror (99 Kanoner, 1000 Mand) var strandet paa Rum-Key, en lille Ø østenfor Bahama Bankerne og beliggende paa $23^{\circ} 40' N.$ Br. og $74^{\circ} 55' L$ engde vest for Greenwich. Da Chefen for Orlogsværftet i Port Royal, til hvem der fra det strandede Skib var indkommen Begjøring om Hjælp, kun havde een Kanonbaad paa Stationen, og da denne strax blev affendt med Brød, tog vor Chef Anledning til at tilbyde Heimdals Assitance, et Tilbud, der blev modtaget med stor Taknemlighed og saameget mere paafjonnert som man vidste, at Korvetten havde Ordre til direkte at anløbe Havana; Rum-Key laae c. 400 eng. Miil fra Kingston og naar vi gif udenfor Instruktionerne, var det tvivlsomt, om ikke Havana-Touren maatte aldeles opgives, for at vi kunde være tilbage til vore Der paa den befalede Tid.

Chefens Beslutning, desuagtet at gaae til Conquerors Assitance, blev ogsaa ombord i Heimdal modtaget med almindelig Glæde, og da vi samme Eftermiddag ved Orlogsværftet indtoge endeeel Provisioner til det strandede Skibs Besætning og fuldt vore egne Sulkasser, gif Arbeidet saa flinkt fra Haanden, at vi vare klar paa nogle saa Timer. Kl. 7 forlode vi Havnene, og netop som vi vare i Havnemundingen, kom et Kartoi fra Bagtskibet og fortalte, at man i det Dieblif havde modtaget en ny Efterretning fra Conqueror, der atter indeholdt en Begjøring om Provisioner.

Hvormeget vi end havde flyndt os, var det dog blevet mørkt, inden vi fiz kastet los fra Bulværket og vi kom til

at gjøre den Erfaring, at Farvandet til og fra Kingston ikke egner sig vel til Natsejlads. De svære Boier, der ere udlagte til Linieskibfortoininger, kunne ikke ses, for man er lige paa dem, og vi fiz ogsaa Skruen uklar af en af dem. Det var ikke raadeligt at lade Skruen gaae rundt, men efter nogen Manoeuvre med Stagseilene klaredes den, og Kurven gif mellem Skjør og langsmed Land, i en ubehagelig Nærhed af begge. Alt løb imidlertid vel af. Anduvningsfryret passeredes uden videre Begivenhed, og vi forcede da Alt hvad vi kunde med Damp og Seil, hvilke Sidste Kun tildeels kunde bruges, da Kurven gif op imod Passaten.

Underveis iagttoge vi ved hyppige Observationer en stærk Strom, som satte ind fra Atlanterhavet mod Bahama-bankerne, og vi formodede deraf, at denne Strom ikke var bleven tilbørlig paaagtet af Conqueror. Det bekræftede sig ogsaa senere, at dette Skib havde troet sig fuldkommen klar af Landet, idet det efter Bestilket om Aftenen skulde gaae 16 eng. Miil udenom den samme Ø, hvorpaa det tidligt om Morgenens, medens det endnu var mørkt, strandede.

Efter 3 Etmaals uaabrudte Dampen fiz vi om Morgenens Braget i Sigte. Det var et førgeligt Syn. Det stolte Skib laae med sine bare Master og sit allerede højbrudte Skrog en lille Fjerdingsvei fra Land paa et Koralrev, som Atlanterhavet væltede sine Brændinger over. Det var uden Redning fortapt. Heldigvis var hele Besætningen reddet, og da vi kom længere ind, saae vi iland en Leir af Telte, som den havde lavet af de bjergede Seil. En Mængde af Takkelen og Inventariet var allerede i Land, og vi saae Kartoier i livlig Kommunikation med Braget, beskjæftigede med at bjerge det Øvrige, der kunde reddes. Dagen før vi kom, vare Kanonerne udtagne og bragte ombord i det engelske Dampskib Bulldog og samme Morgen, som

vi kom, arriverede 1 Dampfslib og 2 Kanonbaade fra den engelske Bahamastation Nassau. Af hvad vi saaledes saae og erfarede, sluttede vi snart, at vi ikke vilde være til nogen reel Nutte; thi Skibet var der ikke Tale om at redde, og til at tage dets Besætning ombord vare de 3 Dampfsibe tilstrækkelige.

Vi stode imidlertid ind mod Den og ankrede udfor Leiren i 6 Fyne Band; men da vi dreve for Ankeret, lettede vi igjen og havde, under Veiledning af en maadelig Lods fra Den, en vanskelig Indseiling til en lille Havn (Nelsons H.), hvor vi endelig ankrede.

Chefen gik strax island og blev meget hjerteligt modtagen af Kaptain Sotheby, Conquerors Chef, der takfede for den ham tilbudte Hjælp og sendte Fartøier ombord til Korvetten for at hente den Proviant, vi havde med fra Kingston. Medens Fartøierne blevst stuvede, havde vi inviteret den engelske Kadet, der var sendt med dem, til at drinke en Kop Kaffe i vor Messe, og han gav os en fortælling om Katastrofen, som han endte med den pudsigte Uttring: »well, I am in for it; she struck on my watch!« Vi kunde ikke bare os for at lee over den alvorlige Tone, hvormed disse Ord blev freimorte af den sjortenaarige midshipman, som folste Ansvar ved Forlisset af et Linieskib paa 100 Kanoner, og hvis Fantasi var opfyldt af strækkelige Forestillinger om den første Krigsret. Imidlertid trostede vi ham saa godt vi kunde, og det glæder os at kunne berette, at vi fandt ham i bedste Belgaende gjore Tjeneste paa den Flaade, der iaar gjæstede København. Han havde den Ere, tilligemed sin Chef, at blive »honorabley acquitted«, hvorimod den vagthavende Officer blev »admonished« og Masteren »reprimanded« ved Krigsretten Kjendelse.

Bor Chef tilbragte Dagen hos Kaptain Sotheby, der visste ham megen Opmærksomhed og om Aftenen, da han tog Affled, lod ham ledsgage ned Fakler til hans Fartøi, medens Linieskibets Musikkorps spillede: „Danmark, deiligt Bang og Bønge“.

Da der ikke var mere for os at gjøre, vare vi allerede næste Dag paa Beien til Havana, hvorhen vi toge Conquerors Postskof med os. Havde denne lille Afftakker end ikke havt nogen reel Nutte, saa havde vi idetmindste foretaget den med god Billie, og som Beviis paa, at denne blev paaskjønnet, modtog Korvetten senere den engelske kommanderende Admiral Milne's og den engelske Udenrigsministers Tak for den Iver, den ved denne Lejlighed havde udvist.

Førend vi ganske overlade Conqueror til dens førgelige Skæbne, kunde det maaſſee interessere Laſeren at erfare nogle Enkelheder om denne Begivenhed.

Hele Besætningen sendtes til Bermuda til Forhør og Krigsret, og denne kom til det Resultat, at Skibet var forlist, fordi der ikke var gjort tilstrækkelig Regning paa Afdrift og for lidt paa Strom — fordi den Bagthavende ikke havde havt Ratifikert ved Haanden — og fordi Vendingen i sidste Dieblif var flot. Desvagtet blev Udfaldet af Dommen, som ovenfor meldt, meget mild; et andet Skib ved Navn Waterloo omdobtes til Conqueror, og hele Besætningen kommanderedes derombord. Imidlertid fandt Admiralitetet, at Netten havde været vel lemſædlig, og udstedte et Cirkuſlaire, hvori det undrede sig over Udfaldet og gjorde Marinens Officerer opmærksomme paa, at en Chef ikke kunde dække sig ved Overstyrmandens (Masterens) Ansvar. Cirkuſlairet gav igjen Anledning til en Debat i Overhuset, hvor man beklagede sig over Admiralitetets Unmasselse: at underhjende en Krigsretsdom og kaste en Skygge paa den fri-

fjendte Linieskibsches. Debatten endte med, at Lord Palmerston „fandt det meget smukt, at Folk forsvarede Kapt. Sothebys Met saa ivrigt, men han paalagde dem at interessere sig — idetmindste lige saa meget — for Hennes Majestæts Skibe, som for Kapt. Sotheby“. (Vatter og Ende paa Debatten).

Bed Hjælp af Passaten, der nu var med os, kom vi, efter at have forladt Rum-Key den 15de, hurtigt ned til Østpynten af Cuba, Kap Maisi. Her satte vi et engelsk Linieskib, Donegal, i Sigte, og vi seilede tre Dage sammen med det langs Sydkysten af den omtrent 136 Miil lange Ø Cuba. Ved Hjælp af Marrhats Signalsystem — der forstaes af alle Nationers Skibe — signalerede vi til det, at vi skulle til Havana, og det gav os en lignende Underretning. Det er morsomt at seile sammen med et andet Skib — Notabene, naar man kan seile det agterud, og denne Tilsfredsstillelse havde vi. Endfjendt Donegal var bekjendt for at være en god Seiler, kom den dog c. 18 Timer efter os ind til Havana, hvor vi ankom den 21de Januar.

Naar man i kortere eller længere Tid har gjæstet de smaa Byer i Troperne, er det en føregen europæisk Følelse, hvormed man seer en By som Havana udfoldede sine mægtige Omrids for Diet. I Forhold til Byen staae Fæstningsværkerne ved Havnen indløbet og Havnen selv, der vrangler af alle Nationers Skibe. Den mexikaniske Krig hidforte, medens vi vare der, baade engelske, franske og spanske Orlogsmænd, der anløb Havana paa Reisen til Vera Cruz, og foruden at afgive Salut for det spanske Flag, deeltogte vi i Sørgesalut for Prinds Albert og Glædessaalut over Prinsen af Asturias Fødselsdag. Det var en evig Komplimentering og Retourneren af Bisitter. Hs. kgl. Hoihed Prinds Alfred, midshipman ombord i det engelske Linieskib George, der kom

fra Mexico og skulde hjem, blev her underrettet om sin Faders Død. Skjøndt den unge Prinds ikke modtog Besøg, lod han dog vor Chef vide, at han ønskede at tale med ham, og sendte gjennem ham en Hilsen til Gouverneuren for vores Øer, ledsgaget af en Tak for den Modtagelse, der var bleven ham tildeel paa disse.

Vi benyttede vort Ophold i Havana til at gjennemstreife den store By paa kryds og tværs. »Fabrica de tabacos de la vuelta abajo» var et meget yndet Fælstraab, og vi kom under Beir med det ret interessante Fænomen, at Huse, hvis Adresser vi havde fra diverse Cigarfasser, aldeles ikke eksisterede. Hvad der derimod eksisterede, var Snaps i Gaderne i den gamle By, hvorimod den nye (Forstæderne) var rummelig og reenlig. Pragtfulde Kafeer og Bygninger glædede Øjet, men mest tiltalende af Alt var en stor Plads, hvor den elegante Verden efter Solnedgang bevægede sig — tilvogns, tilhest, tilfods — i alle mulige Retninger. Her satte man ved den overordentlige Luxus i Toiletter og Ekvipager ret Begreb om den umaaelige Rigdom. Det var ogsaa interessant at iagttage den skarpe Demarkationslinie, som her eksisterer mellem Hvide og Farvede. „Indgang for Souleurte“ var malet paa Theatre og andre offentlige Steder, hvor man kunde see denne Samfundsklasse samlet paa et Sted og ved Skillerum udslukket fra det øvrige Publicum.

Som en Mærkelighed kan man ansøre, at de fornemme Familier i den kolde Aarstid (som det var under vojt Ophold) for en stor Deel tage paa Landet, medens de derimod begive sig til Byen paa den varme Tid af Året, i hvilken den gule Feber græsserer stærkest. Vi have ikke faaet dette Fænomen tilsfredsstillende forklaret.

Det maa noteres som en anden Mærkelighed, at denne

By, der tæller 200,000 Indvaanere og besøges af et overordentlig Antal Skibe, ikke har noget Observatorium, der ved dagligt Signal angiver Tiden, saa at Skibene kunne verificere deres Kronometre. Det Forste en engelsk Bestyrelse vilde gjøre, vilde være at anlægge et saadant. For at faae Kettelsen bestemt paa vore Ure, henvendte vi os til Havnekaptainen, der boede i et stort Palais og modtog os førdeles høfligt; ved en Adjutant lod han os ledsgage til en Urmager, hos hvem vi fik en Tid opgivet, der vel senere viste sig at være rigtig, men som vi dengang dog kun stoede paa, fordi den stemmede med den af os selv beregneade. Enhver betydelig Sostad bør sørge for at skaffe en officiel Garanti i faa viktig en Sag som Kronometres Regulering; for en Orlogsmænd, der altid har tre af disse, er det mindre nødvendigt, da de kontrolere hinanden indbyrdes; for en Roffardimand, der undertiden kun har eet Sour, er Sag'en af betydelig Bigtighed.

Efter et behageligt Ophold, under hvilket Skibet var blevet forsynet med Kul og for endeeel provianteret, forlod vi den 27de Januar Havana og stode Nord i. Gjennem Florida Golfen gif vi direkte til St. Croix, hvorhen vi efter en førdeles heldig Reise ankom den 6te Februar, og denne Tour havde saaledes i det Hele medtaget 5 Uger.

Ved de danske Øer.

(6te Februar — 24de April.)

Under Heimdals Fraværelse paa ovennævnte Tour havde den engelske Korvet Cadmus lured i St. Thomas' Havn paa et Skib, der af den engelske Konsul i Havana var angivet at være udrustet til Slavehandel. Da dette Skib forlod Havn, blev det forfulgt og taget af Cadmus udenfor det danske Territorium, og bragt til en engelsk Ø for at kondemneres. Besætningen blev imidlertid frigiven, da der ikke fandtes tilstrækkelige Beviser for, at den vilde tage Slaver i Fragt. Vel fandtes der Tro nok til at bygge et Mellemdæk og Demijohn'er til Vand i Mængde, samt et Kaart over Afrikas Kyst med Negerudforselsstederne understregede, men en Jury frikendte, som sagt, Besætningen, hvorimod Skibet skulde dømmes ved en anden Domstol og antoges at ville blive kondemneret til Fordel for Opbringeren.

Imellem England, Frankrig og Danmark eksisterer der en Traktat, ifølge hvilken deres Krigsskibe ere bemyndigede til at visitere mistænkelige Skibe af disse Nationer. Heimdal var forsynet med en slig Fuldmagt, men fik ikke Lejlighed til at benytte den.

I ovennævnte Tidsrum forefaldt der ellers ikke noget af Interesse ved Øerne. En stor Deel amerikanske Skibe, hvori Sydstaterne havde Part, havde efterhaanden samlet sig i St. Thomas' Havn, hvor de lagde op og afmonstrede deres Mandskab, haabende paa bedre Tider. Et Ærge, der kort efter vor Ankomst jagede Korvetten fra St. Croix til St. Thomas, og som lod paa, at en i denne Havn liggende nordamerikansk Orlogsmænd ved armerede Farteier

vilde opbringe indkommende sydlige Staters Skibe een Mill udenfor Havnene, viste sig at være ugrundet. De nordamerikanske Ørlogsmænd forlodt tvertimod efterhaanden Havnene, da Sumter i Europa havde udspilt den eventyrslige Rolle, den begyndte i de vestindiske Farvande, og da der desuden indløb Efterretning om, at Sydstaternes andet armerede Skib Nashville havde overgivet sig.

Den 17de Marts feirede Vicegouverneur Berg sit Embedsjubilæum, men var allerede dengang stærkt angrebet af den Sygdom, som den 16de April endte hans Liv. Korvetten overførte i denne Anledning Gouverneur Birch til Begravelsen, ved hvilken den ydede de forefrevne militaire Eresbevisninger.

Da der paa denne Tid ikke var noget, der gjorde Opholdet ved vores Der nødvendigt, erholdt Chefen Gouvernererens Tilladelser til at afgaae paa et 14 Dages Togt til Martinique og Trinidad, dels for at øve Besætningen, dels for at vise Flaget ved disse Der.

Togt til Martinique og Trinidad.

(24de April — 9de Mai.)

Efter 2 Dages Seilads sif vi den 26de Martinique i Sigte og passerede om Eftermiddagen St. Pierre, der ligger paa den nordvestlige Side af Den og er den største By paa denne. Den har imidlertid ingen Havn, og navnlig i Ørkantiden kunne Skibe aldeles ikke ligge her. Fort

de France eller Fort Royal, der ligger i en Bugt nogle Mill sydligere, har derimod en taalelig Havn, og det var efter denne at vi satte vor Kurs. Indseilingen i Havnene, som gik for sig i Mørke, var ret eiendommelig, idet vi først sif Lodsen ombord, da vi, saa at sige, kun vare et Par Aften fra Ankopladsen. Samme Lods vilde paa-dutte os, at der for fort Tid siden havde været en dansk Ørlogsmand inde i Havnene, hvori vi jo med Sikkerhed funde modsigte ham, og det oplystes da ogsaa, at det havde været en Hollænder, som han, der delte sine Landsmænds (især den simple Klæses) Uvidenhed i Geografi, havde antaget for en Dansk.

For en vis Deel af det henværende Publikum synes der saaledes at være Anledning til at „vise Flaget“, hvilket vi gjorde næste Morgen, da Byen til Gjengjeld viste sig for os. Den svarede just ikke ganske til de Forestillinger som vi havde gjort os om den ved at see dens Lys Aftenen i Forveien; navnlig viste den sig at være meget mindre end antaget, dog var den venligt beliggende, og de hoie Bjerger i Baggrunden (saavidt vides de høieste paa Antillerne) forøgede mægtigt Panoramaets Skønhed. Vegetationen omkring Byen var, paa Grund af den rigelige Vandmængde fra Bjergerne, usædvanlig frisk, og i Byen saae man en Overflodighed af smukke Haver. Det lader sig ikke nægte, at Transmændenes Smag og Nethed er fremtrædende i Alt, hvad der møder Øjet. Nede ved Havnene var der en stor firkantet Plads, omgiven af prægtige Mango Alleer. Midt paa denne Plaine var der opreist et Monument over Napoleon den 1stes Gemalinde, Josephine, der som befjndt var en Kreeolinde og født paa Martinique, og hele Anlæget afgav en smuk, meget besøgt Spadsereplads. Bistnoy maatte vi tilskrive Søndagen endeel af den almindelige Neenlighed

og Nethed, vi mødte, men man følte dog, at den artige, velopdragne Tone ikke heller om Hverdagene var nogen fremmed Gjæst paa Stedet. Hvad vi derimod særligt maatte tafte Søndagen for, var en ikke ilde udført Koncert, som Garnisonens Musikkorps, der talte omtrent 60 Instrumenter, gav om Aftenen, og hvis Bellyd forhøjede det Indtryk, som den tropiske Aften, den brogede Brimmel og den glade Stemning meddeleste Sanderne. Musiken var virkelig smuk, og sammenlignet med den, vi af vore 2 Hornblæsere om bord opvartedes med, som en kvægende Manna i Ørkenen.

Vi kunne ikke tilbageholde en Beklagelse over, at Korvetten, der ellers i alle Retninger var god at være i, savnede et Musikkorps. Et saadant medgives vel kun større Skibe, men Togtets Beskaffenhed burde i saa Henseende ogsaa have et Ord at sige. At have lidt Musik til sin Disposition ombord, er behageligt ved mange Lejligheder; det giver Besøgende Fornoielse og danner et billigt Supplement til den Høflighed, man saa gjerne vil vise mod Fremmede paa de forstjellige Steder, hvor man kommer hen — Steder, som man næsten aldrig forlader uden en Taknemligheds Gjæld for modtagen Artighed og Gjæstfrihed. Men Musiken er ikke alene en Behagelighed; den virker oplivende paa Mandskabet, hvad enten dette gaaer rundt i Spillet, eller med en Dands om Aftenen ender Dagens Tjeneste; den virker gjennem Humeurret paa Sundheden og har i det Hele taget en dannende Indflydelse; derfor burde den ikke savnes paa et Skib, der er udsendt paa et Togt af en saadan Natur som Korvetten Heimdals.

Efter et Par Dages Ophold, hvilket nogle af Officerne benyttede til at tage op til St. Pierre, hvor der er en sjeldent smuk botanisk Have, forlod vi den 29de Sept-

Royal og satte Kurset Besten om St. Lucie, St. Vincent og Granada til Trinidad.

Den 1ste Mai om Morgenens fik vi Landet at see, om Formiddagen passerede vi igjennem hocca di navio (Skibsløbet) ind paa Paria Golfen og ankrede ved Port Spain (Spanishtown, Port d'Espagne) om Middagen.

Saavel Andvurningen af Trinidad som Indseilingen dertil er baade interessant og smuk. I Almindelighed løber der langs med Nordkysten af Den, som ved et Par smaa Øer med meer eller mindre brede Passager er skilt fra Fastlandets Nordøstpunkt, en meget stærk Strom vestester, og denne frembringer, ved at mødes med Strømmen, der sætter ud fra Paria Golfen, utallige Hviroler og Skumstriber. Ved tillige at gaae imod Bolgebewægelsen, der ogsaa, paa Grund af den staaende østlige Bind, er i vestlig Retning, tilveiebringer den sidstnævnte Strom en betydelig Domning i Havfladen. Endskjont Beiret var smukt og ganske stille, rullede vi, da vi kom ind i dette Belte, som om vi toge Overhalinger i en Storm; men da vi gif med fuld Kraft, vare vi snart indenfor Virkningerne af Oceanbewægelsen og inde i det smalle Indlob, hvor vi mødtes af den haarde udgaaende Strom, der bød os ikke at avancere for raff, men see os om og nærværd betragte de skovgroede Klippeblokke, hvoraf Øerne dannes, hvilket vi da heller ikke undlode.

Det er temmelig almindeligt antaget, at Trinidad engang har voret landfast med Amerika, og ved en Jordrevolution er skilt derfra; og der er meget der taler for denne Formodning. De høje Bjerger, som omgive hele Nordkysten af Sydamerika, sporer man i Formation og Skikkelse over paa Trinidad, og naar man kommer ind paa Paria Golfen, der imod Trinidadsiden er af meget ringe Dybde, op-

staer let den Tanke, at idetmindste en Deel af den for har været tor. Allerede en Miil fra Port Spain har man 5 à 6 Havnem Band, og begynder at spore Mudderet, hvorfra det er opfylldt. Vi ankrede $1\frac{1}{2}$ Miil fra Byen paa lidt over 3 Havnem, og nogenlunde dybtgaaende Skibe kunne ikke komme nærmere. Fra Byen, hvis Baggrund dannes af Bjergenes Afsald, strækker sig Syd efter en stor Slette, som med betydelige Skove gaaer ned til Paria Gofsen; det er denne Slette, paa hvilken de største og fleste Plantager ere anlagte. Man har begyndt ved Foden af Bjergene og arbeider sig nu ud imod Gofsen, idet Skoven, ved at føldes eller brændes, forvandles til Agerjord. Der staer imidlertid meget tilbage at indvinde paa denne Maade, og i den anden Retning lægger de store Bjerge betydelige Hindringer i veien for Kommunikationen. Kun omrent $1\frac{1}{10}$ af Den er opdyrket.

Port Spain er en smukt anlagt, rummelig og reenlig By, der udmarkører sig ved brede og luftige Gader (nogle af dem ere endog en Fjærdingvei lange), gode Boutiker og flere i stor Stil opførte, offentlige Bygninger, blandt hvilke een er blevet til paa en ret mærkelig Maade. Da nemlig Prinds Alfred med Linieskibet St. Georg i 1861 besøgte endel af de vestindiske Øer, havde man Haab om, at han ogsaa vilde besøge Trinidad, og der blev opført en kolossal Bygning til hans Modtagelse, da Gouvernementshuset ikke var stort nok til en saadan fæte, som man agtede at give. Men Prindsen skuffede Forventningen, og Huset, der kun egner sig til Ballokale, staer endnu ubenyttet. Det skal have kostet henved 100,000 Rdl.

Et Springvand i Midten af en stor Allee, der fra Havnem gaaer tværs igennem Byen, og en fordeles elegant

Jisboutik fortjene ogsaa at nævnes som Besfordrere af Behagelighed og Komfort.

En Kjoretour, som den danske Konsul foranstaltede for Chefen og nogle af Officererne, var meget interessant, da den, foruden at føre os igennem det rige Landskab, tillod os at besee flere Plantager. Den største Frugtbarhed, Yppighed og Afvexling omgav os, idet vi ruslede ud ad Beien, navnlig vare store Træer i meget smukke fristaaende Grupper tilstede, og yderst tilhøire dannede den mørke Skov en dyb — man kunde næsten sige tungfindig — Modsætning til sin Hjende, den lyse Sukkermark, der i Narenes Løb bekriger den, og til sidst vil vinde en fuldkommen Seir ved aldeles at fortrænge den. En rigelig Vandmængde findes paa Sletten, der endog paa mange Steder ved Draining maa forvare sig imod en altfor stor Oversflod af det ellers i Tropegnene saa velformne Element.

Blandt de Plantager vi besøae, var Orange Grove den største og tillige den, hvis findrige og smukke Indretning mest opvalte vor Beundring. Den var anlagt efter en storartet Maalestok. Tyve til tredive Mennesker vare beskæftigede med at føde den tunge Valse med Sukkerrør; saasnart En havde afsløset sin Dragt paa den brede Rende, der forte ned til Balsen, gif han strax tilbage for at hente en ny Dragt. Der var saamegen Plads, at 3 à 4 Mand kunde komme til paa engang, og en ustandet Kommen og Gaaen fandt Sted mellem Balsenhuset og Pladsen udenfor, til hvilken store Karrer jævnlig ankom fra Marken, belæssede med Rør. Disse vare affaarne i omrent $1\frac{1}{2}$ Allens Længde og blev lagte saaledes paa Renden, at de fra Ende til anden blev trukne igennem Balsen. For at jævne dent og styrke dem ind under denne stod der to Mænd, een paa hver Side, bevæbnede med store, tunge Knive,

hvormed de jøvnligt huggede los, idet de i det Hele taget sørgede for en ligelig Ansamling til Balsen. Den udpressede Saft lededes igjennem Rønder til det nærliggende Kogehus, og til at bortføre de knuste Rør var der anbragt en sindrig Mekanisme, idet nemlig en Seildugsræm af Balsens Brede, var udspændt om to Ruller (den ene tæt under Balsen og den anden oppe). Disse, der vare satte i Forbindelse med Dampmaskinen, holdt den øverste Flade af Seilduget (der modtog de udpressede Rør) i en bestandig Bevægelse opad og afladede saaledes uophørligt disse paa Loftet, hvor de blevet pakke paa Bogne, der ved en paa Stotter anlagt Sporvei førtes over Gaarden til Loftet af det Huns, der skulle tjene dem til Opbevaring. Ned i dette Huns blev de da ueltede og pakke, for at torres og senere bruges til Brændsel. Kogehuset og et storartet Apparat til Romdestillationen, hvilke vi ogsaa besaae, vare ligeledes vel konstruerede og i fuld Virksomhed. Det Sukker, der produceredes, var dog langtfra saa smukt som St. Croix Sukker, hvilket laae i den Omstændighed, at det ikke kunde betale sig at fabrikere et Produkt, der, idet det blev finere, og saa vilde blive dyrere. Hvad der navnlig sætter Planterne en bestemt Grænde, er, efter deres eget Sigende, en Forhøjelse i den engelske Told, paa Sukker af en vis Kvalitet, og de twinges saaledes til at levere et middelmaadigt Produkt, paa hvilket de imidlertid ikke havne Affætning. Denne Plantage tilvirkede aarligt circa 900 Høde Sukker, et Antal, der, hvor lav en Beregning man end ansetter, dog repræsenterer en kjon lille Kapital. Efter Sigende skal der paa Trinidad være et Par enkelte Plantager, der producere 12 à 1400 Høde om Året.

Baaningshuset, som vi kørte forbi, havde en fortyslende Besiggenhed og var omgivet af en stor indhegnet Plaine med

smukke Trægrupper, der ikke ubehageligt mindede om en engelsk Park; ligeledes var den lille By for Arbeiderne ved Plantagen anlagt med føregren Orden og Nethed.

Hvad der imidlertid paa denne lille Udsigt glædede Diet, var ikke alene Naturen, til hvilken man fornemlig føler sig henvist i Troepegnene; men det var ogsaa Menneskene. I den af Kulier næsten udelukkende bestaaende Arbeiderbefolning finder man en Race, der staer langt over Negerracen. Kulierne besidde vel ikke saamegen raa Kraft som Negrene, de ere spinkelere af Legemsbygning og en Kul kan ikke paa en Arbeidsdag præstere det Samme som en af Afrikas Sonner; men de ere ingenlunde svage. Lægger man til deres mindre Styrke deres Noisomhed og Arbeidsiver, da bliver Totalsummen ikke usordelagtig, og det bedste Bewis paa deres Anvendelighed er det store Antal af dem paa Derne i Vestindien, især de engelske. Paa Trinidad ere de i Særdeleshed fremherskende — man seer dem overalt; navnlig paa Orange Grove saae vi kun een Neger, alle de andre vare Kulier. Fruentimmerne saae vi ikke meget til; de anvendes i Negelen i Marken og udmarke sig fremfor Negerinderne ved det sædelige Liv, de føre. Egteskabsovertrædelser straffes efter Sigende strængt af Mændene, der alene herved betegne det høiere Trin, de inttage lige overfor Negeren, hvis mere dyriske Natur, forværet under Slaveriets Tryk, har sløvet Blufærdighedsfolesen.

Sammenligner man en Kul og en Neger, hvad det Ødre angaaer, da maa Sympathien tale for den Første. Kulien har et livligt, ofte ødeligt Ansigt og en spinkel, men slank og senestærk Skabning; i sin Gang og i sit Bøsn lægger han Selvfolelse og Gratie for Dagen. Hans sorte, glindende Haar falder enten i Løkker over Skuldrene eller ogsaa er det tilbagestrøget og bundet i Nakken; Hovedtøjet

bestaaer i et let broget Tørklede, dog gaae de ofte uden Hovedbedækning. Et Stykke Tøi snoet om Lænderne er deres eneste Dragt, naar de arbeide; men altid bære de Arme- og Ankelringe, og undertiden bære de om Halsen en Kjæde eller et Baand med en Mynt eller Medaillon hængende paa Brystet. Paa disse Prydelsler sætte de megen Priis, og anskaffe sig dem af et saa ødeligt Metal, som de kunne faae Raad til. Deres Levemaade er, som alle Hinduers, overmaade tarveelig og bestaaer næsten udelukkende af Riss; de skulle ligesledes være meget ødruelige.

Man kan maafee finde det utilbørligt at anstille en Sammenligning mellem Kulien og Negeren, idet man vil anføre, at den sidste under det demoraliserende Slaverisystem er sunken ned til sin nuværende lave aandelige Tilstand. Herom er heller ingen Twivl; men det maa dog erindres, at Negeren er Slave i sit eget Fødeland, og at det netop er den Omstændighed, der har bragt ham i fremmed Trældom. I selve Negerens sandselige Natur ligger Spiret til hans Undergang i aandelig Henseende, og den pludselige, usforberedte Trigivelse har i Almindelighed været et Onde ifstedsfor et Gode, saavel for ham som for hans Herrer. Vi sige i Almindelighed; thi der gives jo adskillige Undtagelser, som vise, hvorledes det mere dyriske Instinkt hos Slaven har forstået sig til Skarpsindighed og Intelligenzs hos den Fri; men de filantropiske Ideer, som man for Negerens Bedkommende bringer med sig fra Europa, faae dog et slemt Stød, naar man i længere Tid betragter Racen i Vestindien.

Dømmer man efter, hvad man seer, da sjonne vi ikke rettere, end at Kulien i sin primitive Tilstand staaer langt over Negeren, hvis ofte fremtrædende idiotiske Præg vækker Mistviwl om Misligheden af denne Races Evne til

at forstådes alene ved aandelige Midler. Blandingen med det hvide Blod maa vel snarere tænkes at kunne bidrage hertil. Med Kulierne synes det Omvendte at være Tilfældet, idet man nemlig i deres intellektuelle Evner seer den solidere Grundvold, hvorpaa den fremstridende Kulturtilstand kunde bygges.

Efter at have indtaget en lille Frokost hos en med Konsulen bekjendt engelsk Familie, der kom os imøde med stor Hjertelighed, fikte vi til vor Udsugts yderste Maal, en deiligt Dal ved Navn Eldorado, hvor vi besøgte en ret interessant Institution, et Asyl for forældrelose Kulibørn. Igjennem den vel anlagte Bygning fiktes vi af Forstanderinden, en ældre engelsk Dame, som med stor Forekommenhed fremviste de forskellige Lokaliteter, der udmarkede sig ved Reenlighed, god Orden og praktisk Indretning. Anstalten bestaaer ved frivillige Bidrag af de paa Trinidad boende Europeere og har til Formaal indtil det 14de Aar at opdrage Børnene i den kristelige Religion, idet den tillige udvikler deres Ansæg for praktisk Virksomhed i det borgerlige Liv og saavidt muligt skaffer dem Ansettelse, naar de skulle ud i Verden. Stiftelsen teller omtrent 60 Børn i alle Aldere fra 2 til 14 Aar. Da vi kom, vare deude i Haven og Marken; men en Klokké forsamlede dem i Skoleværelset, hvor Presten fra den nærliggende By gjorde En og Anden nogle saa Spørgsmål, hvorpaa han begyndte en Psalm, som Børnene istemmede.

Ihvorpel der ved denne religiøse Forestilling paa Kommando (der falder saa ganske i den engelske Smag) var Noget, der ikke tiltalte os, var der dog noget Nørende i at see disse smaa mørkladne Skabninger og høre deres spøde Stemmer hæve sig med Tillid til de Faderløses Fader. Alt lod ogsaa formode, at den kristelige Følelse, der føges vakt

hos Bornene, understøttet af en omhyggelig Pleie og en sund Opdragelse; de smaa Kulier, der varer farveligt, men net klædte, lode til at befinde sig vel i deres Fristed, som vi forlod med de bedste Ønsker for deres fremtidige Vel. Dog maatte vi forinden, efter Stedets Skif, skrive vore Navne i en Bog, hvori alle Besøg indføres.

Det var imidlertid blevet Eftermiddag; vi maatte derfor lade os noie med, hvad vi havde feet, og føøre tilbage til Port Spain. Der er ingen Ting fuldkommen i denne Verden, og vi maatte betale Dagens Glæde ved under hele Kjørselen, der varede et Par Timer, at blive indbalsamerede i nmaadelige Stovskyer, der nu, da vi havde Binden med os, stadig indhyllede os. Det var et Douchebad af Stov: Haar og Bakkenerbarter bleve graa i et Dieblif, ikke at tale om Klæderne. Heden var ogsaa meget stor, og Sveden, som den fremlokkede, var just ikke skifket til at formindsk Ubehageligheden ved den overvældende Torhed. En alvorlig Børsten, Banken og Bassen, da vi kom ombord i Korvetten, gjorde imidlertid Ende paa denne stovede Poenitentstilstand, og Indtrykket af den smukke Dag førte vi os ubesaaret til Indtægt.

Efter c. 5 Dages Ophold, under hvilket Höflichereder vare udvekslede med Autoriteterne og Artighed fra forskellige Sider viist Skibets Officerer, forlod Korvetten Port Spain den 6te Mai. Et Besøg til den bekjendte Beg Sø, der ligger paa Trinidad ved den sydlige Side af Paria Gofsen, tillod Tiden ikke, hvorimod flere af Officererne benyttede Lejligheden til at skaffe sig udstoppede fugle, navnlig Kolibrier, der forefandtes paa Den i et rigt Udvalg og i meget skønne Exemplarer.

Korvetten ankrede, efter 3 Dages Seilads, den 9de ved Frederikssted.

Ved de danske Øer. (9de Mai — 1ste Juni).

I Begyndelsen af April Maaned forlod det sidste nordamerikanske Orlogsdampskib, Quaker-City, St. Thomas' Havn for at gaae hjem, og fra den Tid viste der sig ingen Orlogsmænd af den nævnte Nation i vore vestindiske Farvande. De Efterretninger, som man i Vestindien modtog fra Krigens Skueplads, bleve ogsaa mere og mere fredelige. Alt tydede saaledes paa, at Korvetten, der den 1ste Mai havde været 10 Maaneder hjemmefra, ikke længere var nødvendig derude, eftersom Forholdene ved den Tid stillede sig, og man begyndte derfor at tenke paa Hjemreise. Ministeriet havde af de i den senere Tid indlobne Rapporter taget Anledning til at bemynlige Chefen til at forlade Stationen, naar Gouvernementet fandt det passende, og da Gouverneuren — efter foregaaende Konference med Chefen — under 24de Mai gav den Erklæring, at han for sit Bedkommende ikke ansaae Korvettens Nærvarselse for nødvendig, berammedes Hjemseilingen at skulle finde Sted strax efter den europæiske Posts Ankømt den 1ste Juni.

Saafnart denne Bestemmelse var taget, begyndte klar gjøringen til Hjemreisen med den hyggelige Følelse, der altid knytter sig til Tanken om at gjensee Fædrelandet, som man i længere Tid har været borte fra. Men idet man fastede et Tilbageblif netop paa denne Tid, fremstillede sig ogsaa for Tanken de mange Hjem, som elskværdige Familiers Gjæstfrihed havde aabnet for os, og de venkfæbelige Baand, vi løsnede ved at sige Farvel til vore Øer; det var derfor heller ikke uden en oprigtig Følelse af Taknemlighed, vi

toge Afsked med de vakkre Folk, vi under vort Ophold havde leert at kende, og komme disse Linier dem for Øie, haabe vi, at de ville modtage den venlige Hilsen, som Heimdal paa denne Maade sender dem.

Medens Korvetten var i fuld Aktivitet med at lade Kul, Proviant o. s. v., samlede Gouverneuren, et Par Dage for Afreisen, Chefen og Officererne hos sig til en Afskedsfest, der vel var af en officiel Form, men havde den hjertelige Karakter, som en længere Samvirken og et Samliv tilbragt i god Forstaelse leder til. Det var os behageligt, at Gouverneuren at høre Korvettens Tjeneste anerkjendt, medens vi her gjøre os en fornøielse af at anerkjende de liberale Hensyn, han tog til dens øvrige Mission, hvorved Tjenesten ogsaa vandt baade i Nytte og i Behagelighed.

Endelig var da Alt klar; Besøg vare aflagte, Hilsener til Danmark protokollerede, Regninger betalte, Kul, Vand og Proviant ombord, Posten ankommen, Ankeret lettet, Saluten givet, Kurset sat — og den 1ste Juni saaf først St. Croix og dernæst St. Thomas under den sydlige Horizont, og Atlanterhavet stod os aabent.

Hjemreise. Oversigt.

Endnu i Sigte af St. Thomas havde vi slukket Fyrene og taget Skruen op; thi Vinden var frisk og saadan, at vi med fulde Seil kunde løbe Nord efter. Men nu

opdagede vi, at vi førte nogle vestindiske Smytegæster med os, som vi hellere vilde have efterladt — Korvetten, der paa hele Touren havde seilet meget godt, gif tungt igennem Bandet, og det kunde ikke være Andet end et tykt Lag af Muslinger og Langhalse paa Skibets Bund, der vanskelig gjorde vor Fremgang. Det visste sig ogsaa, efterat Korvetten var aftaklet og halet ind i Dokken herhjemme, at dette i hoi Grad var Tilsældet. Et tykt Lag, en Slags Koral-dannelse, tæt indvævet med Skaller, Sogræs og Langhalse, var udbrædt over Skibets Bund fra For til Aftær og gif betydeligt op ad Siderne; Aftær gif det høiest op, For havde derimod Bandtrykket imod Bougen skyllet Noget bort.

Naar man skal hjem, vil man gjerne saa hurtigt som muligt afdækket. Var der ikke sparet paa Seil under det øvrige Togt, blev der endnu mindre paa Hjemreisen; men alt hvad vi „satte Bovenbramsseil til“ (som det hedder i Bisen) hjalp det dog ikke — Farten vilde ikke over de 9 — og det var først efter nogle Dages Forløb, da det Vorste af vort uvelkomne Appendix var skyllet bort, at vi begyndte at gjøre noget mere Bei.

Naar man gaaer ud til Vestindien, gaaer man fra Kanalen Syd i omrent til Madeira, for at fange Østpasseaten, der da jovent blæser En ud til Vestindien; men netop denne vind forhindrer fra at gaae samme Bei tilbage, og naar man forlader Vestindien, bemytter man deraf Østpasseaten til at strekke Nord efter langs med Golfstrømmen. Østpasseaten ophører omrent ved Bermuda, og man skal nu fange Vestpassaten, der blæser fra New-York over mod Kanalen. Om Vinteren faaer man gjerne denne Passat med stiv Luft og fra vor herhjemme velbekendte Kompass-streg NW.; om Sommeren derimod med en jovent frisk Wind, der spiller paa begge Sider af SB. Netop paa det Sted,

hvor Maury har lagt Nordgrænsen for Østpassaten, mistede vi denne og fik Stille, hvorfor vi satte Dampen op, gif i 24 Timer, fik Vestpassaten, slukkede fyrene og seilede saa igjen med den vestlige Wind, som vi paa een Dag nær holdt lige til Kanalen. Dampen er en herlig Indretning og, bemyttet paa en hensigtsmæssig Maade, en Besparelse istedefor det Modsatte. Ihvorvel man vil bestylde Dampen for at være en Repræsentant for en af Tidsaandens mest praiske Retninger, forsikre vi, at det snarere er med en poetisk Følelse, man ombord betragter dens koncentrerede, sorte Skifkelse — Kullene — der i sig gjemme den umadelige Kraft, som kan forstørre eller modarbeide Binden og bringe Skibet igjennem Vandet, naar dette ved en dorf Domning, og Binden ved slapt nedhængende Seil, afgive deres Fallitterfløring. Der er intet mere dræbende ombord, end at ligge i et langvarigt Stille og rusle magteslös i en død Sø, medens Seilene slaae ud og ind mod Rejsningen, Solen brænder og en overbord fastet Flaskeprop kan holdes hele Timer i Sigte. „Ingen Skibsmagt“ er det Udtryk, hvormed Skibsjournalen, denne officielle Referendar, betegner denne Stemning. I gamle Dage havde man kun den filosofiske Trost, at „Stille er halv god Wind“, at sætte imod denne trykkende Tilstand; stod den paa i længere Tid, funde man komme paa Rangoon med Vand og Proviant, hvad der ikke er saa poetisk, som man skulde troe; nu derimod bringer det Liv i Genytterne, naar Skruen gaaer rundt og Skibet dandser afsted for at opføge Binden — det er dog nok saa poetisk.

Som sagt, vi fik Vestpassaten og seilede vor Kurs den ene Dag som den anden, medens den daglige Tjeneeste gif sin vante Gang og Korvetten mere og mere nærmede sig Hjemmet. Men inden dette drager os altfor sterk ved at

The Bergh's Ath Inst.

Udsigt over St. Thomas fra Højderne nord for Byen

vise sine bekjendte Øyster, og medens vi ere paa vor eensformige Søreise, ville vi kaste Bliffet tilbage til det, vi forlode, idet vi ville søge at give en samlet Oversigt over vort Ophold „ved de danske Øer“.

At leve en Beskrivelse over vore Øer i Vestindien er ikke vor Sag. De ere beskrevne af Adskillige. John Knox har i 1852 udgivet »A historical account of St. Thomas, with notices of St. Croix and St. Johns«; Lieutenant Mariboe har i „Grindringer fra en Søreise“ 1860 leveret en kort Skizze, og endelig er der i indeværende Aar udkommet tre Æjcer (af Hr. Arnesen, Hr. Elberling og »Spectator«) om Øerne, deres Forhold, Bestyrrelse og Anliggender, i hvilke man kan finde de detaillierte Fremstillinger, som det ikke er disse Liniers Opgave at dvæle ved. Hvad vi nærmest agte at gjengive, er Korvettens Liv ved Øerne og det Indtryk, som disse have efterladt hos os — vor Beretning er kun en Skjærv til den Gave, hvormed ovennævnte Forfattere have beriget Publikum.

Bed St. Thomas opholdt Korvetten sig mest, og laae da til Ankars indenfor et lille Steenrev (Prinds Robert), der ligger lige i det mod Syd vendende Havneindløb, indenfor hvilket det rummelige Havnebassin, omgivet af høje Bakker, udvider sig. Efter man Bliffet ind i Havn'en, seer man Byen hæve sig malerisk paa sine tre Høje, idet den staaer i Forbindelse med Vandet ved en Mængde Broer, der ere Ladesleder for Kjøbmændene, hvis Skilte prange over dem med store Bogstaver. Tilhøire i Havn'en (den østlige Side) ligge de oplagte Skibe, store Amerikanere og Andre, der ville være ude af Veien. Midt i Havn'en, befvent for at komme og gaae, ligge gjerne Orlogsmændene, og tilvenstre (den vest-

lige Side) de store engelske Damppaketter tæt ovre ved en bakket lille Halvo, der kun ved en smal Strimmel er forbundet med Byen, og hvor deres Kulpladse, Broer og Magaziner saaledes ere udelukkede fra Andre, og for dem selv lige ved Haanden. Seer man ud af Havnens (sydefter), har man i det Fjerne St. Croix, og tilhøire paa en hoi Bakke ved Indslobet Telegraphen paa Cowells Batteri, fra hvilket ethvert Skib, der nærmer sig Havnens, signaleres. Er det da den Tid, man kan vente Paketten fra Europa, holder man skarpt Udkig efter Kuglen paa Toppen, der bebuder Ankomsten, og det varer da ikke lenger, inden den stolte Brevdrager boier ind i Havnens, hvor en Mengde Baade ventedens Ankomst, ikke at tale om de Dampskibe, der gaae paa Bilinierne (Havana, Sydamerika og Levartssørne). Med Dampen oppe, hale de hen paa Siden af deres store Kammerat fra Moderlandet, som losser Baller og Brevsække lyftigt ud til dem, der ikke faasnart have faaet Ladningens ind og Passagererne ombord, før de hilse med et Kanonstuds og gaae deres forsfjellige Beie. Man behøver blot at see saadan en Scene eengang, for at faae et Begreb om det Liv og den Velstand, som den, gjentaget hver 14de Dag, maa fore med sig til St. Thomas. Og dog afgiver Paketforbindelsen kun en lav Procent af de Penge, der tjenes i St. Thomas, hvor Handelsskibe, som oftest af betydelig Størrelse, komme og gaae bestandigt. Postforbindelsen er vel af Bigtighed og Interesse for Byen; men vi troe, at man har Uret i at antage, at St. Thomas vil falde, hvis Paketstationen blev forlagt til Antigua — et Skræmmebillede, der i de senere Aar har foraarsaget mangt et aandaligt Mareridt, men paa hvis Virkelighed der nu neppe er Anledning til at troe. Medens vi vare derude, indgav Agenten for »the Royal-Mail-Steam - Packet - Company«

Hr. Cameron (der, i Parenthes være det sagt, for sine ved flere Lejligheder ydede Tjenester mod den danske Regjering, under vort Ophold udnævntes til Ridder af Dannebrog) tilligemed Hr. Notmann (engelsk Ingenieur) et Andragende om at maatte anlægge en Flydedok, paa hvilket der under 29de April 1862 meddeleste Koncession, og dette tyder ikke paa nogen Fraflytning, som man desuden vil betørke sig meget paa fra Kompaniets Side, idet man her har Alt, Dampskibene vedkommende, i saa god en Orden som man kan onse sig.

Før hele den store Fart fra Kap Horn og Kap gode Haab, samt Brasilien, til Europa og Nordamerika, er det en betydelig Fordel, der ogsaa kommer St. Thomas til gode, at Havariister af alle Størrelser kunne finde Hjælp i St. Thomas' Havn, istedetfor at løbe til Havana, der ligger henved 300 Mil i øe af den. Allerede nu er Havariister en af St. Thomas' største Indtægtskilder, uagtet Skibe, der stikke over 11 Fod, ikke kunne repareres paa Bedingen, saa at man tor antage, at disses Antal vil stige betydeligt, naar der er en stor og bekvem Dok. Fra Korvettenens Side anbefaledes ogsaa Forslaget, der endvidere indeholder den Bestemmelse, at „danske Orlogsmænd til enhver Tid skulle have Fortrinet fremfor andre Skibe til at komme i Dokken“, samt at denne skal være 300 (eng.) Fod lang, 100 Fod bred og forholdsvis dyb — Dimensioner, der ere meer end tilstrækkelige for hvilket som helst af vores Skibe.

Idet saaledes den projekterede Dok i sin Tid vil udnyde et Savn, som længe har været følt af de Skibe, der besøge Havnens, vil denne under alle Eventualiteter ved sin udmærkede Beliggenhed og sin naturlige Sikkerhed vedblive at bevare sin Bigtighed for den vestindiske Skibsart — uafhængigt af, om den er Station for den europæiske Post

eller ei. Da Indløbet til Havnens ligger i Nord og Syd, er den østlige Passat bestandig en Side vind for Skibene, der nemt kunne komme ind og gaae ud. Et Beviis herpaa er, at en lille Bugseerbaad, den eneste, der eksisterer, sjælden eller aldrig bruges og aldeles ikke kan betale sig. I Havnens selv er der fortrosselig Plads, og ingen Sø med nogenomhelst Bind. Det er aldeles ubefoiet, at man falder den usund, hvilket den ikke har viist sig at være uden under Epidemier — der bringes fra de besænkte Steder netop ved Postforbindelsen. Der kan dog maafee for Engleanderne være nogen Grund til at antage Havnens for mindre sund, idet Postdampskibene ligge i den mindst sunde Deel af denne, tæt under den tidligere omtalte Halvo, der danner den vestlige Side af Havnens, og man har som en Grund hertil tenkt sig de store Kuloplæg, der i den stærke Varme antages at udvikle usunde Gasarter. I den senere Tid har man tænkt sig, at en anden Grund kunde bidrage hertil, den nemlig, at den smalle Landtunge, der forbinder Halvoen med den egentlige Ø, paa en uheldig Maade stopper af for en stadig Forfriskning af Vandmassen. Under Korvettens Ophold hadde man sin Opmærksomhed henvendt paa dette Spørgsmaal, og man kom til det Resultat, at denne Deel af Havnens („Orkanhuslet“, saaledes kaldet, fordi Skibene fortøie der under slige Tilfælde) vilde vinde ved en Gjennemskæring af hin Landtunge, idet den herved havirkede Gjennemstrømning af Vandet deels vilde holde dette Parti fri for Mudder, og deels, ved stadigt at bortfore det bedærvede Vand, vilde fremkalde en forbedret Atmosfære. Fra Korvettens Side anbefaledes denne Gjennemskæring, som sikkert snart vil finde Sted, hvis den ikke alt er begyndt. Korvetten foretog ligeledes nogle Opmaaslinger udenfor Havnens, hvor en ny, 17 Fods Grund op-

dagedes, om hvilken Bekjendtgjørelse udgik fra Gouvernementet.

Det er en broget Scene, der møder En, naar man træder i Land i St. Thomas. Masser af alle Slags Fartojer beleire Broen, hvor der er stort Koncilium Sladerastum af Negere, Matroser, Negerinder og Born i alle Aldere. Hvis Flaget paa det inderste Fort, der ligger ligeoversor, ikke vaiede, skulde man ikke troe, at det var en dansk By man var kommen til — mødte man imidlertid en Politibetjent af den gamle velbekendte Skikkelse, var man dog overbeviist derom paa Dieblifiket. Men det er ogsaa kun for et Dieblif, man herved kan bringes ind i Illusionen; thi gaaer man op ad Gaden, møder man den sorte Spanier, den livlige Transmand, den alvorlige Engelstmand, den driftige Tydster og den travle Amerikaner — af Danse seer man kun Faa. Men sjondt Nationaliteten ikke er stært repræsenteret, er Holelsen for Danmark ved flere Leiligheder fremtrædende, og den har i Bestindien bevaret sig paa en mærkelig Maade, især naar man seer hen til de mange forskellige Elementer, hvoraf Befolningen bestaaer.

Af offentlige Forlystelser findes ingen i St. Thomas. Af og til kommer nogle Beridere og Takkenspillerne tilreisende, undertiden endog Sangere; men der er intet fast Theater, hvorvel Byen synes at være rig nok til at understøtte et saadant. Det eneste offentlige Forsamlingssted er en net lille Have (Kongens Have) nede ved Havnens, hvor Garnisonen spiller et Par Gange om Ugen; for Herrer er Isiboutikken, der ligger ved Begyndelsen af Byens lange Gade, et ret behageligt Samlingssted. At sidde der om Aftenen med en brændende Cigar og en sherry-cobler (en Blanding af raspet Is, sherry, Sukker og Lemon, som man under gjennem et Straa) og betragte de forbigaende, er

en momentan Tidsfordriv, som især i Begyndelsen har megen Tilløkfelse. Senere hen, naar Bekjendtskaber ere gjorte, foretrækker man en Familiefreds eller det velindrettede Athenæum, hvor der er et rigt Udvælg af aandelig Fode. At nyde Ijs er man i Begyndelsen tilboelig til i Varmen; men man bemærker snart, at den derved siedblikkelig tilveiebragte Kjøling meget mere lader En føle den efterfølgende Hede, og man indskrænker Brugen af Ijs saa meget som muligt. Til at bevare Provisionerne er Ijen imidlertid fortæffelig. Af disse ankommer der alle Slags: Kjød, Smør, flagtet Fjerkrø, Østers, Frugt o. s. v. med Fiskstibene fra Amerika og udsælges fra Ijboutiken, der har Monopol paa denne Handel imod at skulle forpligte sig til altid at have et bestemt Kvantum Ijs i Beholdning. I et Klima, hvor adskillige King ikke kunne holde sig Dagen over, er dette en meget god Indretning; selv om Varerne ere lidt dyrere end sædvanligt, indvindes dette ved, at man ikke behover at bortkaste bedervede Provisioner. Hovedgrunden til at Ijshandelen er et Monopol, er dog vistnok den, at Ijen er et vigtigt Middel ved Behandling af Febere.

Aftenselskabeligheden i Vestindien har ikke den samme Form som herhjemme — hvad Theen og Smorrebrodet angaaer. Den sidste Artikel seer man ikke, uden naar en eller anden Familie beslutter, for en Afsættelings Skyld og af Opmørksomhed mod de danske Gjæster, for en enkelt Aften at leve paa Danse. Man spiser til Middag kl. 6, naar Solen er gaaet ned, og nyder derfor Intet til Aften. Dette medfører den Behagelighed, at man kan gjøre Besøg om Aftenen uden at falde til Uleilighed. I ethvert Huns, der eengang har aabnet sin Dør for En, er man om Aftenen velkommen til en Passiar og en Cigar, der altid mydes i Damernes Nærverelje, da den stærke Gjennemtræk

i Værelserne gjør, at Røgen ikke generer. Hertil føies da gjerne et Glas Vin og Vand, Cognac og Vand, eller et Glas Öl, og man kan da bortførne sig med den rolige Bevidsthed, at man ikke er kommet for Madens Skyld.

Bed St. Thomas forstaaer man Byen, sjældt det kun er Den, der bærer dette Navn; men de enkelte Plantager ere af ringe Betydning — Byen har Håndelen og Livet for sig selv. Plantagerne have efterhaanden opgivet Stikkerdyrkningen, og lægge istedetfor vind paa Kreaturer, paa hvilke de have Afsættning til Byen og Skibene. At St. Thomas er en Frihavn, forøger jo Omsetningerne, og Kjøbmændene, der ere lavt befolkede; gjøre gode Forretninger. Var man Statistiker, vilde man vist faae at see, at det er en ganske kjøn Sum, der hvert Åar forsvinder i de mange Fremmedes Kommer, og det er da ikke saa underligt, at disse ere loyale og tilsfredse med status quo. Forørigt bekhæftige disse Folk jo en Mængde Arbeidere, og der er altid nok at tjene for Negrene — men netop derfor føge disse det mindst mulige Arbeide for den høieste Betaling, og den Bevidsthed, at de altid kunne faae et „job“, naar det kniber, gjør dem doyne og lidet elskværdige. Deres mest ynddede Bestilling i St. Thomas er at drive omkring med en Baad i Havnens, anløbe alle Skibe, og ved Salget af Konkylier, Frugt, Peber-Edike, Cigarer o. s. v. smyde alle Nyankomne, og hvem der forresten vil lade sig trække op af dem. Flere af Kjøbmændene have „Gigger“ (lange Kartoyer), hvormed de sende deres Agenter eller selv gaae ombord i de indkommende Skibe, og her er da Beskjæftigelse for 6 à 8 Negre paa et saadant Kartoi. I Byen træffer man disse drivende omkring; Nogle tigge, Andre røre deres Herrers Heste, Andre igjen ride deres egne — men Alle kultivere de paa bedste Maade det otium, som

er pulvinar diaboli. En vindstibelig Haandværkerklasse seer man saare lidt til; Alt indforskrives direkte, saasom: færdige Klæder, Skoe, Pynt, Husholdningsgenstande, o. s. v. Gaaer en Lampe itu, da kaster man den bort og kjøber en ny — Reparationsarbeide er altfor kostbart. Negerinderne leve for det meste af at vaske og følge Frugt paa Gaderne, og en stor Maengde af dem dese Mændenes løse Anskuelser, Levemaade og Ulyst til stadig Beskjæftigelse.

Vi saae et slaaende Beviis paa Dovenstabens hos St. Thomas' Negerbefolkning, naar vi halte hen til Kuloplagnene (hvad der forekommende tilbodes os af det engelske Selskabs Agent) for at fylde Kul. Dette Arbeide udfortes af Fruentimmer — ikke fra St. Thomas — men fra de omliggende Smaaser, navnlig Tortola, og disse Kvinder udmarkede sig ligesaamet ved Flid, som Stedets ved Dovenstab. Ifolge Negerindernes Vane at bære Alt paa Hovedet, bare de paa denne Maade Kullene i Kurve paa en 60 Pd., og vare, paa en fort Hoiletid noer, i Arbeide fra om Morgenens til Solnedgang; men saa havde de ogsaa tjent en Dollar (11 Mk. 4 Sk.). Man har et Exempel paa, at En af dem ved dette Arbeide sammensparede saa meget, at hun kjøbte sin Broder fri. Han var Slave paa en af de spanske Øer.

Ere Negrene paa St. Thomas undertiden mindre oplagte til Arbeide, ere de dog altid færdes vel oplagte til Tornooielse; i at dandse ere de navnlig utrættelige. I Juletiden slaae de sig rigtig los, og „Negerballerne“ ere da i fuld Gang. Vi ere saa heldige at kunne byde Leseren et Billede af et saadant Bal. Salen er belyst af to Praaese; men paa den svage Belysning boder den overgivne Lyftighed. Man troe ikke, at Toiletterne ere simple — tværtimod: den sorte Skabning omsluttet af de mest blændende

Th. Bergh littrum.

Concert Bal i Juletiden paa St. Thomas.

hvide Stoffer; paa Baand og Kniplinger er der ingen Mangel. Der gives baade blaſerede Personligheder og hystige Springfyre blandt Herrerne, for hvis Bedkommende den hvide Trækle er i ligesaa stor Mode, som den sorte Kjole hos Europeerne. Musiken — en Tromme og en Klokk — er noget tarvelig; men Trommeslageren søger at multiplicere sig ved at tage Hælene tilhjælp, og han har et rigeligt Akkompagnement i Latter og Snak og i Dandsens vilde Tummel. Hver af de Dandsende valger desuden sin egen Taft, hvilket frembringer et Kaos, som det er komisk nok at overvære.

Til vores Negres Noes maa man anføre, at de, der anvendes som Thynder i Familier, ofte ere vel ansete af deres Herskaber, og vi have selv seet adskillige agtværdige Personligheder i denne Stilling, som, hvormeget der end anbetroes dem, aldrig skusse den dem viste Tillid, og desuden hænge med oprigtig Hengivenhed ved den Familie, til hvis Ejendomme de engang have offret sig. I Legemisstyrke og Behændighed staar Negeren hoit. Medens vi laae i Havnens, opdagede vi engang, at noget af Kobberet var ifsyker, og da dette, paa Grund af den Lethed, hvormed Treæt i Tropeegnene angribes af Orm, snarest muligt maatte repareres, gjorde vi os Umage for, at dette kunde skee. Da der imidlertid ingen Dok var, maatte vi tage vor Tilsflugt til to sorte Dykkere, som det engelske Kompanii velvillig overlod os til dette Arbeide, og det var forbausende at see dem udføre dette uden noget som helst Apparat. Forst gjorde de en lille Bending ned under Kjolen og omkring under Skibets Bund, og kom da op og begjærede Blader, Søm (hvilke de puttede i Munden) og Hammer, hvormed de strax begyndte at tage fat, idet de af og til kom op for at trække Luft. De kunde bække to Søm ind ad Gangen og fuldførte Ar-

beidet paa nogle saa timer. Bandet er meget klart i Tro-pegnene, og vi kunde fra Dækket see, hvorledes de fægtede med Venene for at holde sig nede, medens Haanden med Hammeren var i livlig Bevægelse; naar de saa kom op, var det pudsigt at see Bandet trille i Draaber af deres sorte Uldhaar, der et Døbliflak efter var ganske tort. For Hairene, hvorfaf Havnene vrangler, lode de ikke til at nære nogen Frygt, og der synes næsten at være Anledning til, at give Matroserne Ret i deres Vaastand, at Hairene „ikke holde af fort Kjod“. Som Exempel paa, hvormange Haire der ere i Havnene, hørte vi anføre, at naar døde Kreaturer, Heste o. s. v. — der ikke maa sænkes inde i Havnene — ved en Vaad med et Toug bugseres ud for at sænkes paa Dybden, er Storstedelen af disse Kadavere spist af Hairene, inden de naae deres Bestemmelse.

Ombord gif Tjenesten sin fødvanlige Gang. Den udenbords Tjeneste have vi tidligere antydet; vi ville kun bemærke, at een speciel Green af den indøvedes i St. Thomas, hvis Exerceroplads for Garnisonen ogsaa benyttedes til Øvelser for Heimdals Landgangskompagni. Det var en stor Fest for Negre med Tilbehør, naar Kompaniet, med 50 forgyldte „Heimdal“ paa Huerne, ligesaa mange blaa Skjorter og det dobbelte Antal hvide Buxebreen, præcederet af to vekslende Horn, og i en tætfluttet Kolonne om Eftermiddagen marscherede igjennem Byen og deployerede paa Fælleden. Endog saa Byens Herrer og Damer becærede Øvelserne med deres Nærværelse, og det var da ikke underligt, at disse gif godt. Naar der gaves Hvil og Gevarerne stode i Pyramider, forsvandt Kompaniet som en Nyisen for at indtage en elsket, længe savnet Snaps — men neppe var Appellen blest ud, før de igjen stode paa Pletten og gif gjennem Stov og Sved for ikke at gjøre Heimdal

tilskamme. Skiveskydning med Gevarer foretages paa en øde Strand under et af Batterierne ved Havneindløbet. Seilads med Fartøierne fandt ofte Sted i Vestindien, der paa Grund af sin jævne Wind egner sig vel hertil; med denne Øvelse forbandtes undertiden Lyftseilads med Herre- og Dame-Passagerer, ligesom ogsaa Korvetten, der hyppig gif over mellem Øerne, næsten altid tog een eller flere Bekjedte med ombord.

Baade i St. Thomas og paa Vestenden havde vi den Glæde at udvæxe Besøg med danske Koffardikaptainer — en Omstændighed, hvorved vi ere komme til den Erfjendelse, at Fordommene mellem Koffardi- og Ørlogsmarinen tilhøre en svunden Tid, som det nuværende Dannelsesestrin for bestandigt har bantlyst. I Løbet af et Aar have vi afvekende været sammen med forskellige Førere af danske Koffardiklibe, hvilke vi have gjort os en fornøjelse af at vide al den Øpmærksomhed, der stod i vor Magt, og af hvilke vi have modtaget en saa ørlig Venlighed, at den er noteret blandt vort Øpholds behageligste Minder. Vi betonke os derfor ikke paa at raade Enhver, der endnu vil paapege en Misstemning, til at soge denne hos sig selv. Imellem de to Mariner findes den nu ikke længere.

Man har i Almindelighed dadlet de offentlige Kontrollers Beliggenhed, Indretning o. s. v., og vi ville i den Henseende lade Enhver forsvare sin Klage. Kun een af dem fastholde vi som vor egen, idet vi i Anstændighedens Navn anlægge Sag imod Havnekontoret. Det er den første offentlige Bygning, man hilser paa, naar man kommer, den sidste, man passerer, naar man gaaer; der er kun een Ting, der kan forsvare dens Ødre nu — det nemlig: at man ikke bemærker den. Det er umuligt at tænke sig, at det usle Træskur med sin infognito Tilværelse er Havnekaptainens

Kontor i St. Thomas, paa hvis Havn man blot behøver at faste et Blik for at troe paa Umnigheden deraf. Og dog er det saaledes til storste Forundring for Alle, til siden Ere for Byen.

Men vi ville ikke opholde os ved denne Enkelthed, nu da vi forlade St. Thomas og faste et Blik over dens mæriske Beliggenhed, medens Korvetten glider langsomt ud af Havnem og vender Bougen imod det fjerne blaalige St. Croix. Lys og Skyggevekslingen paa de kloftede Bakker, der danne Baggrundsen til de tre med tætliggende Bygninger besaaede Hoe, Baade og Kartoyer i Havnem, Skibe med Seilene los, udfoldende alle Nationers Farver, Dampstibe og Paketter fogende ud og ind — Alt dette er en saadan Forening af Skønhed, Liv og Velstand, at Total-Indtrykket staer for Beskueren som et Syn, han aldrig vil glemme.

St. Croix, „Besindiens Have“ begynder at løfte sig ud af det blaa Hav, men bliver borte i en ansættende Byge, der fastar en Skygge over den Bagthavendes Ansigt og bringer ham til at bjerge Seil. Rigtig! der er den — først med Wind og saa med Regn — en osende Bandslod over det ufrugtbare Øef. Paa St. Croix staer Planteren og Sukker — for sit Sukker, der ikke kan trives uden mange saadanne Skyller. Hans Ansigt er lutter Solskin, naar det spandeviis stryter ned over hans forbrændte, tørstige Ager. Det klarer op igjen, og vi nærme os Landet mere og mere; det strækker sig ud paa Vængden, det reiser sig i Höiden og udvikler gradeviis sine Skønheder. De lyse grønne Sukkermarker, de gamle Bindmoller, de nye kneisende Dampskorstene og de hvide Baaningshuse komme frem, det Ene efter det Andet, og tegne sig skarpere og bestemmere imod de mørke Mango- og Orangelunde, der danne Rammen. Nordssiden, mod hvis vestlige Pynt vi stævne, er

den smukkeste paa Den, og de Dale, der sænke sig imellem de to høieste Punkter, Mount Eagle og Mount Pleasant, henrivende deilige. Henimod Vestpynten stemmer Kysten sig op imod Søen i en brunlig Klippeformation; men det er kun Godstykket, ovenpaa udbrede de dyrkede Agre sig; man passerer det klippede Hams Bluff — der gjerne sender et Rust ud af sine Træter — og Frederikssted, med Besfarerne tilankers, kommer frem med sin lave Forstrand, hvorpaa Byen ligger, med Højder paa sin østlige Side, medens det sydher en lang Sandy point mod Syd. Man dreier nærmere ind og passerer Butlers Bay, Sprat-hole, Prosperity med deres Negerbyer og viftende Palmer, og holder ind efter det lave Fort, der ligger ved Nordenden af Byen.

„Tyve Havne og ingen Bund,“ synger Lodhiveren ud; og „ingen Bund“ lyder i nogen Tid, medens man stadtigt nærmer sig. Endelig er der da Bund; „16 Havne,“ „13 Havne,“ „10 Havne,“ følge hurtigt ovenpaa hinanden; „8 Havne“ og „lad falde Ankert!“ lyder fort efter, og man ligger da svaiet for den østlige Wind i Læ af Landet, en halv Fjerdingsvei fra Frederikssted eller, som det altid derude kaldes: Bestenden. I Ørkantiden, hvor Stormen raser i alle Kompassstreger, kan man ikke ligge paa denne Red, der kun afgiver Læ imod den staende østlige Passat; man maa da itide forlade den og føge runt So.

Klimaet paa St. Croix ansees for det bedste i Besindien, og det kan ikke nægtes, at det er endeligt kjøligere at ligge til Ankert paa Bestenden, end i St. Thomas, i hvis indelukkede Havn Sobrisen er mere ustadic og ikke saa jævnt velgjorende, som paa det forstnævnte Sted. Paa den varme og folde Årstd i Besindien er der en ikke ubetydelig Forstjel; Thermometret varierer i den sidstnævnte (December, Ja-

nuar og Februar), mellem 18 og 22° Raumur; i den varme Tid, hvis hedeste Maanedere ere Juli, August og September, kommer det ikke under 22°, og sjældent, for St. Croix's Bedkommende, højere end 27°; dog maa herved bemærkes, at de nævnte Tal gjælder for det ved Solseil beskyttede øverste Dæk ombord. I Land er der vel noget varmere om Dagen; men der tage Europæerne deres Revanche om Natten i deres luftige, med Gjennemtræk forsynede, Soveværelser, hvis Senge ere omgivne af Musfituet, hvormod man ombord, nede i Lukaserne, lader under en Temperatur, som undertiden er utaaelig nok. Europæere føle en stor Behagelighed ved den kolde Årstds 4, 5 Graders Dalen, medens derimod Kreolerne og især Negrene, fruse i denne Tid, da Koldfebre ere herskende imellem dem.

Ombord i Korvetten var Sundhedstilstanden udmaerket, ikke et eneste Tilsælde af Feber indtraf; kun et Par Mand indlagdes for kirurgiske Tilsælde paa Hospitalen, og Korvetten havde sin fulde Besætning med tilbage. I Garnisonen derude hersker næsten altid nogen Sygelighed, hvortil Grunden vel tildeels kan være en nordentlig Levemaade blandt de Menige, der ikke kunne kontrolleres som Folkene ombord, tildeels ogsaa Kasernens usunde Beliggenhed ved en Lagun; men en anden Grund maa vistnok suges i Soldaternes, for dette Klima lidet hensigtsmæssige, Paaklædning, der ganske er den samme som herhjemme. Et let uldent Stof — saaledes som vi have seet de spanske Soldater i Havana bære — burde sikkert anvendes. Den tunge Bænkrakke, som Mænden faste af sig for at lade den friske Træk gjennemfuse en dyngvaad, paa Kroppen klædt, Linnedskjorte, kan ikke være at anbefale, og man skalde synes, at de, der jævnlig i Varmen føle de velgjørende Virkninger

af Ulden, maatte gjøre deres Yderste for at denne underværlige Regulator indførtes som en befalet Ting i den vestindiske Hærflytte.

Paa St. Croix træde Byerne i Baggrunden — Landet er Hovedsagen, Sukkerdyrkningen Livsspørgsmaalet. Af de ovennævnte, i Aar udkomne Piecer vil man funne erfare, hvorledes det staer sig med samme Dyrkning, hvis Statistik ikke er meget glædelig at betragte. For dem, der imidlertid ønske en løselig Oversigt over Aarsag og Virkning, ville vi give en fortællig Skizze.

I 1848 gjorde Negrene Opstand. Daværende Gouverneur Scholten proklamerede, idet han gav efter for denne, Friheden, der anerkjendtes af Regjeringen hjemme. Den Erstatning, som denne skænkede Planterne for dette voldsomme Brud paa deres Hovedkapital, var saa ringe, at de strax gif et betydeligt Skridt tilbage, og i den Aaret efter udkomme „Arbeidslov“ gif det igjen ud over Planterne, der maatte afstaae en heel Dag (Lørdagen) til Negrene og desuden overbyde hinanden for, ved forskjellige fristende Tilbud, at løffe Arbeidere til sig. Bestrebelsen i denne Retning kronedes dog ikke altid med Held; Negeren folte, at han var »free man« og søgte til Byerne, hvor han bedre kunde pleie sin Magelighed, og hvor hans saa Krav paa en uheldig Maade støttede hans exalterede Begreber om Friheden. Ved at holde et skarpt Udkig med Løsgængere og sætte en temmelig hoi Priis paa Pas søgte man at forhindre denne Flygten fra Plantagen og Den; men under alt dette tabte Planteren, og Mangl paa Arbeidskraft er den Klage, der endnu den Dag i Dag lyder fra St. Croix. Hoyer man nu til disse Omstændigheder daarlige Høste, en udpiint Jordbund og en Udførselstold, der (efter Hr. Arnesens Opgivende) er betydelig, indseer man nok, at Plan-

terne ikke ere heldigt stillede. Under vort Ophold var der staerk Tale om at indføre fremmede Arbeidere, især fra Ostindien; dette har man nu foreløbig opgivet, idet man, som bekjendt, har affluttet en Traktat med den nordamerikaniske Regjering om at faae tilført Negere fra opbragte Slavestibre, der da skulle have samme Vilkaar, som de øvrige Arbeidere.

Men om end Planternes Stilling for Dieblifikket er trykfende nok, saa mærker den Besøgende dog Intet dertil. Man modtager Indbydelsel til at komme, naar man vil, blive, saalænge man hyster, og gaae, naar man behager. — Alt med en Gjæsfrihed, som er exemplilos. Korvettens Besætning modte den største Forekommenhed, som vilde være benyttet i større Udsækning, naar ikke Tjenesten hovedsagelig havde anvist os St. Thomas som Station. Men endskjønt vi kun i kortere Tidsrum laae paa Bestenden, havde vi mange deilige Toure til Plantager inde i Landet, og vi gjore ret gjerne en faadan Tour om igjea, hvis Læseren vil være saa god at ledsage os, hvortil vi opfordre med den Bemærkning, at Hvo der ikke har besøgt en Plantage paa St. Croix, er gaaet glip af det meest Tilløkkende ved Udfugten til vore Øer.

Man har naturligvis lovet at komme en heel Dag, fra Morgen til Aften, og saa Mange som muligt. Dette giver nu ombord alt et Par Dage i Forveien Anledning til en Deel Tale, Bytten Vagt, Tagen Vagt og ædelmodige Ætringer af en eller anden opoffrende Personlighed. Endelig oprinder den store Morgen med en travl Virksomhed blandt Oppaserne, en hurtig Paaklædning af deres Herrer, og Udveksling af Spørgsmaal og Svar, Latter og Snak. Med en Kop Kaffe i Brangstruben og Farvel til den Vagt havende, som med en tjenstlig Måne følger til Falderebet,

Pr. Woldkes Forlags-Bladet.

Landeveisparti fra St. Croix.

gaaer man i Tartoiet, der sætter af og vender mod Land. Morgenen er frisk, Korvetten seer godt ud — man finder Spulingen poetist. Heste og Bogne holde ved Broen; Den, som vilde op paa den „Sorte“, kommer paa den „Røde“, Den, der vilde ride, kommer til at høre, og Den, der skal høre, har ingen Bidst — det er Altsammen det Samme — man farer ud ad den fortrinlige Bei, hvis Palmeallee paa ingen Maade er skyggefuld; men er Kronen lille, ere Noderne desto større, og det er snurrtigt nok at see dem hænge deroppe i Tuppen.

Det gaaer lyftigt ud ad Bei'en; men vi maa holde til venstre, ellers køre vi lige paa den Karre, forspændt med to Øxer og med en grinende Neger til Kudst, der kommer imod os. Strandveiens Reglement gjelder ikke her; at folge det, vilde kun føre til et Sammenstød, der vilde falde ud til afgjort Fordeel for ham med Øxerne. Der komme flere Kjøreteier i Række. To, fire, sex kraftige Muler for hvert; de ere lange og belæssede med Sukkerfade, der skulle til Bestenden, fortoldes, ombord, hjem, efter fortoldes, følges, udtommes og endelig afgive deres sidste Sodme til Gedehamse og Gadedrenge. De have endnu et bevæget Liv for sig, og hvormeget Arbeide har det ikke kostet at faae dem i den Skikkelse, hvori de træde ud i Verden, fra den primitive Tilstand, hvori de staae og kneje for os rundt om paa Markerne? Spør Planteren derom; han vil fortælle Dig, at det ikke er gjort med at stikke de unge Planter ned i Jorden. Han vil oplyse Dig om, hvorledes denne maa gjennemarbeides og behandles; han vil fortælle Dig om Arbeiderne med deres privileges og kontante Lørdags Udbetalinger; han vil minde Dig om Anlægs- og Drivtskapitaler, om hvad der gaaer til Karrer og Seletsi, til Muler og Heste, og endelig om, at han med alle sine Anstræn-

gelsør — endda er afhængig af Regn og frugtbare Tider fra Himmel. Det vil sige, Alt dette vil han aabenbare for Dig, naar Du, med Din Arm i hans, spadserer over Markerne, gjennem Mollen og Kogehuset, og kommer med det ene Spørgsmaal efter det andet. Han vil heller ikke undlade at vise Dig, hvorledes han har fort et Vandløb fra en Høide, der ligger en Fjærdingwei borte; med Stokken vil han betegne, hvor langt hans Border strække, hvor meget der endnu er uopdyrket, og han vil berette Dig, hvormeget han har drevet Plantagen op, siden han sit den — han sjuler Intet og viser Dig som Nøsinen i Polseenden den deilige Fuldblodshoppe, som ved sidste Bæddelob vandt Pokalen.

Alt dette og meer til viser han Dig — men ikke nu. Nu staaer han med sit joviale Ansigt udenfor Doren paa Baaningshuset og svinger med Hatten til Velkomst, hvad der beveger os til at give Hesten et Rap for at komme op ad den lille Bakke. »Lick him, Massa! Lick him hard!« skriger Negerdrengen, der hænger bag paa Vognen og soler sin kudskeelige Bærdighed prostitueret ved vor mere fredelige Maneer. Naa, op komme vi, og der er Manden: „Velkommen, Velkommen.“ Vi stige ud, stige af, træde ind og befinde os snart i en Gyngestol i den svale Stue, med en brændende Cigar, efter at have mydt den staaende Horfristning, Cognac og Vand, der strax er os tilbudt.

Passiaren fortsættes ved det solide Frokostbord, hvortil en gammel Guava Kom sætter et stærkt Punktum, idet den tillige gyder Mod i de uvante Mønteres Hjørter; thi Hestene staae for Doren og vente blot paa at bestiges. »All right« siger Planteren, monstrar Kavalkaden med et Blik og viser Beien ved at ride foran. Men det er ikke Landeveien, vi føge; nu gaaer det ad Markveie, op og ned, snart hurtigt med

en lille race, snart besindigt, Skridt for Skridt, for at myde Omgivelserne og af vor Bært at erfare deres Navne. Mount Eagle ligger for os; der skulle vi op; Stien bliver smallere og smallere, steilere og steilere, og vi maae boie os ned til Hestens Hals, medens vi med Armen værge vort Ansigt mod de sammenfiltrede Kviste, som lufte sig efter vor Formand og svippe tilbage imod os. Endelig ere vi deroppe, Mennester og Hestie, paa St. Croix's høieste Top, omtrent 1000 fod over Havet. Hvor St. Thomas træder tydeligt frem mod Nord, foruden hele Rækken af de efter Queen Elisabeth opkaldte Virgin Islands: St. Jan, Tortola og Virgin Gorda tilhøire — Crab Island og Porto-rico tilvenstre. Mod Øst see vi Christianssted med Havnem, der dannes af Koralrev; deres lumiske Ryg ligger fra dette Standpunkt klar for os, som ethvert lille Rev, der ved en hvidlig Stribe betegner sin Tilværelse; mod Vest skimte vi nogle Plantager, og neden under dem den mørke Klippe. Buskene sjule endeel af St. Croix; men paa Nedfarten over mod Mount Pleasant aabner sig en henrivende Udsigt gjennem Den i Nord og Syd. Bakker og Dale, Marker og Plantager smelte sammen i en venlig Harmoni, og vi holde i nogen Tid stille for ret at myde det herlige Syn — saa gaaer det intertid videre, under vor utrættelige Bærtens Anførelse. Tid efter anden vender han sig om og holder for at samle de spredte Skarer, hvorfaf Nogle ere halv sjulte af en Sti igjennem en Sukkermark, og Andre komme i rask Trav, bombarderede med umodne Guava af nogle krigerriske Gemyutter; En sees endogsaa at skyde en Gjenwei ned ad en steil Straaning og fuldfører, til Bærtens store Beroligelse, dette Ridt uden Uheld for sig selv eller Hesten. En avant! Der er et Apelsintræ; op i Stigboilerne og grib en, hvem der kan! bryd Dig ikke om den grønne Farve,

Frugten er udmarket. Ja, den smager fortæsseligt. Prer! Vi staae af ved en Plantage, blive venligt modtagne af en Mand, vi aldrig have hændt, faae en Cigar, passiare lidt, drikke et Glas Cognac og Vand, stige tilhest og sige Farvel til samme Mand, som vi maafkee aldrig faae at see siden. Det er en Mr. . . ., ja nu have vi glemt Navnet; men det venlige Ophold under hans Tag — det være sig nok saa fort — glemme vi ikke.

Ridetouren har varet længe; men Humeuret daler ikke med Solen, der sender sine sidste Straaler hen over Mar-ken, da vi stige af Hestene og begive os ind i Huset, hvor det sorte Thende er ivrigt beskjæftiget med at servere os en vestindisk dinner. Det er imidlertid rygtedes omkring paa de andre Plantager, at Korvettens Officerer ere i Naboslaget, og der komme de galopperende, den Ene efter den Aanden, Plantere og Forvaltere; selv efterat vi have sat os ved Bordet, ankommer der flere Gjæster. Plads finde de Alle og paa Spise- og Driftevarer er der ingen Mangel. Kniven har raset blandt Beder og Ærter, og der er Overdaadighed af shoulder of mutton og turkey, Skildpaddesuppe, Skinke o. s. v. Mange Retter blive kun set berørte — med den gamle Madeira forholder det sig derimod anderledes, den cirkulerer flittig, og jo ældre den er, desto ungdommeligere ere dens Virkninger. Stemningen for Taler er stærk. «More rain!» som Bærtens udbringer, tommes under dun-drende Jubel, som beviser de gode Ønskers Oprigtighed, og saadan gaar det efterhaanden med alle de udbragte Skaaler. Men veer den usorsigtige Ingling, hvis Hjertelighed over-vinder Forsigtigheden, og som lader sig bedaare af samme gamle Madeiras funkende Smil — den ondskabsfulde hjolige Aftenluft udenfor vil snart vise sig som hans erklærede Hjende.

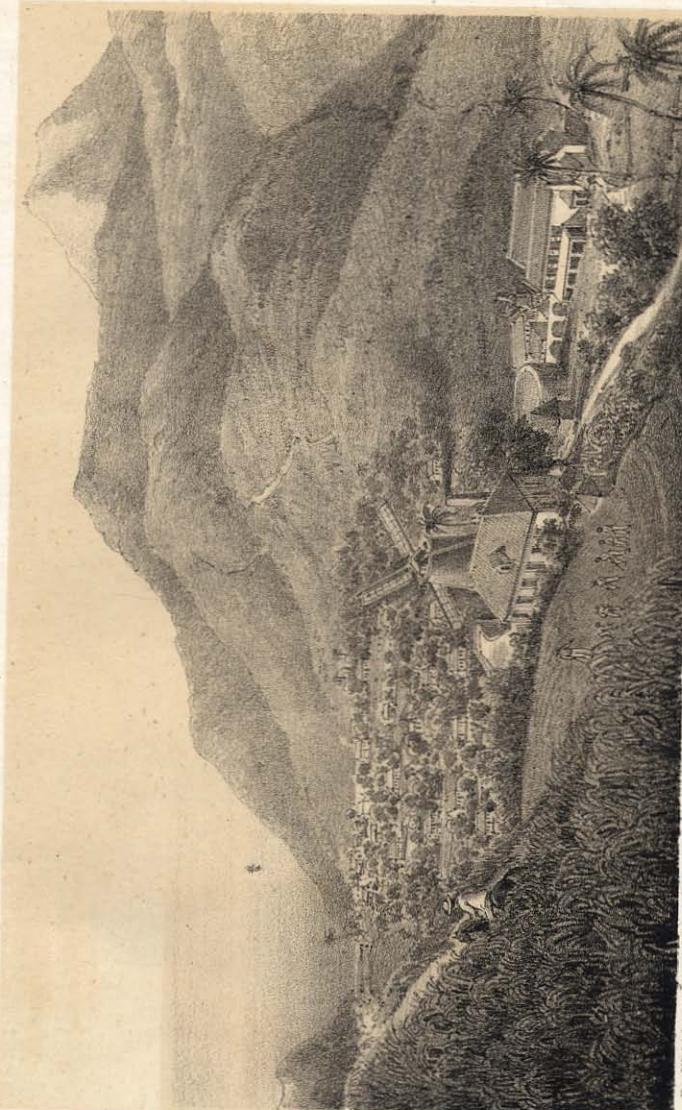
Maaltidet er endt. Der spilles, synges, danses; Notabene ikke med Damer, som ikke findes, da vor Bært er en »jolly bachelor«; vi bevæge os mellem Mandsfolk og anerkjende gjerne Savnet af Damernes forældrende Indsydelse. Vi benytte endvidere denne Lejlighed til en Apologi for, at vi have undladt at omtale Vestindiens Damer — dette Kapitel trænger ikke til nogen Kommentar af vor profane Pen, og vi foretrække derfor stiltiende at mindes den Elskværdighed, der fra denne Kant er blevet os til Deel. Hony soit qui mal y pense! Der roges Cigarer — undertiden uden Blad i — Alle ere i high spirits, og Bærtens Ansigt reflekterer Øj-sterne Glæde. Men der skal fiores eller rides et Par Mill, og man bryder endelig op. Det er ikke enhver Hat, der kommer paa sit rette Hoved, saalidt som enhver Rytter kommer paa sin rette Hest, endfondt han troer at være der og derfor anvender en paa Udvien opfundne Methode i Ridefunsten. Men denne Maneer, der saa vel bekom „den Sorte“, giver „den Røde“ Forargelse, og Bums, der ligger Rytteren. Medlidende Ander spørge, om han ikke foretrækker at føre — men nu vil han netop ride og forbausen ogsaa fort efter Selskabet ved som en Mill at fare hen ad den maane-hyse Bei. Efter ham rusle Vogne og springe Heste; Palmerne see ud til at flyve i den modsatte Retning. Heldigvis finder man ham ikke langt borte i en fredelig Pasgang, og Bevægelsen antage en roligere Karakteer, indtil En eller Ander igjen giver Signalet til en lille race.

Vi ere i Fredrikssted, hvis tomme og rolige Gader gjenlyde af vort opromte Selskabs Liv, der nede ved Fortet hænør i Afskedshilsener. En Lanterne paa Fortet besvares med en lignende ombord; snart efter kommer Kartvojet ind for at hente os. Reaktionen med sin Ro og sin Træthed

folger ovenpaa Dagens potenserede Nydelse. Brændingen skulper monotonit imod Stenene paa Stranden; Hartoiet sætter af; Klokk'en slaer Tolv i Byen; Soldaten paa Broen sender et langtrukkent: „Skildvagt, giv Agt!“ ud efter os; Klerne slae deres eensformige Taft i Bandet, og snart ere vi ombord i Korvetten.

En saadan Dag kan man tære længe paa ombord; dens muntre Minder ere vel af en flygtig Natur; men de bindes dog fast i Erindringen ved den hjertelige Gjøsfrihed, der udbredes sin Dust over dem alle. Naturskjønhederne knytte sig endnu sterkere til Hukommelsen ved den venlige Maade, hvorpaa den præsenteres; og den Liberalitet, hvormed St. Croix's Planter gjør honneurs, baade i Marken og Huset, vækker Dieblifikets glade Stemning og bevarer Nydelsen i et taknemligt Minde.

Vi ville slutte med dette gode Indtryk, uden dog at fornærme St. Jan, hvor vi vare et Par Gange, modte den samme Gjøsfrihed og node en Natur, der ved at være mindre kultiveret vandt i Romantik. De mange smaa Klippeøer, der dannet Lobene ud til de forskjellige Bugter, falde Fantasien tilbage til den Tid, da driftige Sorovere her havde deres Smuthuller, hvorfra altid en eller anden Udvej stod dem aaben. Det passede næsten i Stemningen, at Korvetten her manoeuvrerede med Hartoierne, der, bevæbnede med Karronade og Houbitser, udfendtes for efter en fælles Plan at bombardere en af hine naturlige Skiver med Kugler og Kardatsfer. Landgangskompagniet bemyttede ogsaa her den kjølige Morgenstund til at foretage sine Øvelser og Skiveskydning, medens private Landgængere tilfods og tilhøft node de henrivende Udsigter, som hvert Dieblik frembøde sig. Ankopladsen var luftig og kjølig, og Indtrykket af vores enkelte flygtige Ophold her var i det Hele smukt og behageligt.

Fr. Wildkes' Fotografselskab.

Annely Plantation (St. Croix Nordside)

Men Skibe komme kun sjeldent her; til St. Croix gaae
Bestfarerne efter deres Ladning, og skjøndt Matrosen veed,
hvad der vanker af Arbeide, drages han dog derud — han
seer i Tanken dens blaalige Skikkelse hæve sig i den lette
varme Luft og synger, naar han gaaer rundt i Spillet:

Hurrah, my boys,
Hurrah for Sante Croix !

Vi ere i Vestpassaten; Vestindien med sin Hede ligger
bag os, og hver Dag føle vi Nørmelsen af vore hjemlige
Zoners Temperatur. Binden er god; men en tæt Taage —
undertiden saa tyk, at vi ikke kunne see en Skibslængde fra
os — indhylle os og forlader os ikke i c. 14 Dage. Vi
passere Azorerne og spise de sidste Ananas, vi have ombord —
Taagen er der bestandig, snart stovende, snart faldende i
store Draaber; men altid tyk og med en tiltagende raakold
Atmoffære. Paa Thermometret agte vi noie. Skulde en
pludselig Dalen intræde, da kan man slutte, at et af de
mange losrevne Isfjelde fra Grønland er under Opseiling.
Et engelst Postdampstib var en Nat lige ved et saadant,
og havde affurat Tid til at dreie for at gaae klar af det.
Disse Isfjelde kan man vistnok sætte i Forbindelse med de
 forskjellige Punkter, der under Navn af Vigier ere betegnede
paa Kaartet over Atlanterhavet. Forskjellige Søfarende have
fra Tid til anden angivet saadanne som smaa Øer; de have
naturligvis ikke forsømt at opgive deres Brede og Længde
til vedkommende hydrografiske Bureauer, der da have affat
dem paa Kaartene, hvor man kan finde dem under forskjellige
Benevnelser, dog ofte med et Spørgsmaalstegn
ved. Dette Legn ansee vi for meget berettiget; thi ihvorvel
vi ikke ligefrem ville benegte saadanne Småøers Tilværelse,

taler dog meget derimod, — blandt Andet, at adskillige Skibe have sat Kursen lige paa dem og dog ikke bemærket dem. Det er langt rimeligere at antage dem for Bisfjelde, der jo kunne komme langt Syd paa, inden de oploses. Mange Skibe hører man aldrig noget til, og den Formodning, at de have stødt paa en Vigie, hører man nævne som en Grund til deres Forsvinden. I saa Tilfælde kan Vigien godt være et Bisbjerg; et Skib, som med sterk Hart støder paa et saadant, er i Almindelighed total forlist med det Samme.

Omtrent halvandet hundrede Miil fra England saae vi en Morgen et Brag ligge og rusle i Søen. Denne var temmelig høj, saa det fandtes ikke forsvarligt at sætte Hartsø i Bandet; men vi løb klos dertil, affyrede et Kanonstud og gik rundt om det i en Times Tid. Intet levende Væsen var ombord i Skibet, der flod paa en Tommerlast; Hartsøerne vare borte; vi kunde see, at de vare firede af, og Besætningen har sikkert i disse forladt Skibet. Det var viensyntligt paaseilet. Sprydet var klippet af lige ved Bougen, Stor- og Folkemasten borte; kun endel af Mesanmasten med et pjaltet Seil var tilbage. Vi havde ikke Kul nok til at tage det paa Søeb, og med Seilene lod det sig ikke gjøre, — havde det været et halvt hundrede Miil fra Kanalen, havde det været en anden Sag — nu maatte vi overlade det til sin Skæbne og følge vor Kurs.

Efter en heldig Reise ankrede Korvetten den 26de Juni ved Spithead (Portsmouth), som den forlod den 29de; den 2den Juli hilsede vi ved Skagen den danske Ryft og ankrede Dagen efter ved København, hvor vi, efter lidt over et Aars Travcerelse, stroge Kommandoen den 12te Juli.

Ombord.

Livet ombord i en dansk Orlogsmann er noget anderes nu end før; Civilisationens Lustning har ogsaa naaet derhen og foraarsaget, at man ved mildere Midler fræber at nærme sig til Maal. Hvor der før indvirkedes ved Trygt, ses nu Lysten vækst, idet baade Bestyrelsen og de Befalende lade Individets Velbefindende være sig magtpaalligende.

Naar flere Hundrede Mennesker, hvert for sig, skulle arbeide til et og samme Maal, er det nødvendigt, at de maae ledes af een Billie, og Regjeringsformen ombord konstituerer sig derfor af sig selv som monarkisk; i gamle Dage var den despotisk og herpaa kunde man anføre mange Exempler. Vi ville nævne eet. Et Skib kom hjem fra en Reise, paa hvilken alle Folkene havde modtaget en større eller mindre Dosis Tamp. Kun een Mand havde været saa heldig at naae den sidste Dag ombord med uantastet Ryg; men han glædede sig for tidligt; thi da han netop hin Dag spadserede veltilsfreds ned ad Folkevænnet, blev han attraperet af Raefskommanderende og under Paaskud af, at han havde glemt at knope en Seising, eller en lignende Bagatel, dømt til at have sin Ryg forbrudt. Da han havde udstaet sin Straf, kaldte Raefskommanderende ham hen og tiltalte ham saaledes: „Hør, Hans, da Du

nu har faaet Din Lussing, vil jeg blot sige Dig, at jeg ikke har Noget imod Dig forresten. Du er en flink Karl og Du skal faae en god Anbefaling — men Du skal nu ikke kunne rose Dig af, at Du er den eneste Mand i Skibet, der ikke har faaet Tamp!" At det ikke engang var Chefens selv, men Næstkommanderende, der her optraadte, betegner endnu mere det despotiske Standpunkt, hvorpaa de Befalende stode, og hvor lidet de Underordnede vare sikrede mod Vilkaarliged. Den Omstændighed, at Prygl blevé uddelelte med saa stor Liberalitet, bidrog forresten til, at Folkene ikke aendrede dem; thi Svien var Intet for en haardfor Matros, og Kresfolesken faae sig ikke i mindste Maade berort ved en Lussing, som ansaaes for et nødvendigt Onde, der ligesaa godt kunde tilfalde den Ene som den Ander.

Den Misbrug af Magt, hvori en Chef i gamle Dage knunde gjøre sig styrdig, kan nu ikke finde Sted, da et Reglement for Anvendelsen af Disciplinarstrafse trækker bestemte Grænser for Forseelser og deres tilsvarende Straffe, og sætter den korporlige Revselse saa langt i Baggrunden, at den ikke bliver at anvende uden i sidste Instans. Siden 1848 er det en Sjeldenhed at see en Mand faae Tamp ombord i vore Skibe, og dette er aldrig skeet uden den meest bydende Nødvendighed.

Vi ville blive i Billedet og betragte Orlogsskibet som et Kongerige. Chefen har den udøvende Magt — og som Modvægt: det største Ansvar. Den lovgivende Magt indeholder i Krigsartiklerne og den dømmende tilhører Krigsretten.

Noget af det Første, der foretages ombord,*) er derfor

*) I de engelske Krigsskibe, der skulle seile, er, saavidt vi vide, den første officielle Handling den, at Chefen oplaes sin Bestilling (commission) for det forsamlede Mandsstab og saaledes fræg fremstiller sig for dette som den, der har den førstie Ret til at

at oplaese Krigsartiklerne, og navnlig hvad der af disse indeholder almindelige Leveregler og Bedteægter for Livet ombord. Dette skeer for hele Mandskabet under Chefens og Officerernes Tilstedeværelse. Naar Oplæsningen (hvoraf visse Dele senere gjetntages) er endt, tager Chefen Mandskabet i Ged paa, at det med Trostebog og Lydighed vil tjene under det danske Flag.

Ligesom Krigsartiklerne indeholde Lovens Aland, saaledes indeholde de i 1849 udkomme „Instruzioner og Reglementer“ dens Bogstav, idet de give Regler for de daglige Øvelser i det Hele taget, forme den daglige Ejendom, og saaledes lede Organisationen af Orlogstjenesten i Ugernes og Maanedernes Løb.

Disse Instruktioner savnedes i forrige Dage, da det var overladt Chefen paa egen Haand at indove sit Mandskab, hvoraf fulgte en stor Ueensartethed i de forskellige Skibes Organisation. Manglerne ved denne Fremgangsmaaade have dog ikke været saa meget at spore i vor krigeriske Periode; thi deels vare Skibene dengang samlede i Eskadrer, og hver Skibschef var nødt til at udføre Ejendommen saaledes, som Eskadrehafen befalede, hvorved der allerede kom nogen Einhed i Ejendommen, og deels udvikles og uddannes denne under krigeriske Forhold langt hurtigere end i Fredstid. I den halvhundredaarige Fred efter 1801 har derimod Mangelen af et bestemt System været haardt følt. Der havdes saa faa Skibe, at der ikke var Tale om at udsende Eskadrer, og medens de andre Mariner i den Tid med rafte Skridt udviklede sig og bragte passende Reg-

befale. I vore Skibe finder dette ikke Sted, muligvis paa Grund af vores mindre Forhold; dog sjønnes det ikke rettere, end at dette kunde være passende og — for at benytte et engelsk Udtryk — in due form.

lementer og Bestemmelser for Dagen, hvilke de praktisk forsøgte, vare vore enkelte udsendte Skibe overladte til den Organisation, som deres Chef var i stand til at give dem. Besætningen i hine Skibe bestod for det Meste ogsaa af faste Folk, navnlig hvad Kanonerne angik; de kunde Exercisen, hvorfor skulde de saa øves? Herved fremkom der høist underlige Resultater — det hændte sig blandt Andet, at en Ørlogsmann, der gif til Vestindien, ikke en eneste Gang paa Reisen derud havde havt Kanonerne los og exerceret med dem; flere kom hjem og havde havt saa lidt Vaabenovelse, at man nemt kunde telle Gangene, om man havde vidst dem. Men der var Ingen, som spurgte derom. Vel var Chefen ansvarlig for Skibet og den specielle Tjeneste, det var beordret til at udføre, men bragte han dette velbeholdent hjem, var der Ingen, der brød sig om, hvorledes han havde udfyldt den daglige Tjeneste; han fik Ordre til at aftakle Skibet, og dermed var Sagen afgjort. Nu er der derimod indtraadt en betydelig Forandring i disse Forhold, idet 1) Instruktionerne paabyde bestemte Øvelser til bestemte Tider; 2) Øvelserne selv skulle skee paa reglementmæssig Maade og 3) Flaadeinspektoren ved Hjemkomsten efterseer, om de befalede Øvelser have fundet Sted paa anordnet Maade.

Medens Chefen vel endnu som før har den øverste Magt til at befale i Alt, hvad Togtet angaaer, saaledes har han nu — hvad han ikke havde før — en Anvisning til at udføre den daglige Tjeneste, som han vel kan modificere efter Forholdene, men som han dog er forpligtet til at følge. At gjøre dette paa en skøn som Maade, er ikke den mindste Deel af en Skibschefs Opgave, og den forøgede Opmærksomhed, som han, hvis han vil løse den, maa skænke det daglige Liv ombord, medfører en heldbrin-

gende Virkning saavel for Organisationen som for Individernes Velbefindende.

Der er jo altid nogen Fordom mod det Nye, og der var det ogsaa mod Flaadeinspektorens Embede. Man fandt det upassende, at en Chef paa en Maade skulde underkastes en Examen, og ydmygende for ham, at han skulde dokumentere sin Virksomhed; men tage vi ikke fejl, er man kommen bort fra denne Ansuelse nu, da en mere oplyst Aaland har gjort sig gjeldende. Det er en tilfredsstillende Tanke for de Underordnede, at de Befalende ogsaa ere Tjenesten underkastede, og at de ved at lyde dem lyde et Princip og ikke en Person. For Chefen er det ingen Ydmygelse men en Triumf, ved sin Hjemkomst at forevise et velholdt Skib, en vel tilbragt Tjenestetid og et kraftigt, sundt og disciplineret Mandsskab.

Tre Aar efterat Instruktionerne vare udkomme, blev et tidsvarende Reglement for Artilleri-Øvelserne prøvet, og i 1854 blev det med de Forandringer, Erfaringen havde viist gavnlige, approberet. I 1853 var det første reglementerede Exerceerskib ude, og det har hvert følgende Aar været udrustet. I Gjennemsnit indøvedes hvert Aar circa 200 Mænd, og man havde saaledes efter 8 Aars Forløb i 1861 — 1600 Koffardimattroser, der vare fortrolige med Artilleriet. Det nævnte Aar fandt, paa Grund af de politiske Omstændigheder, den store Udrustning Sted, og hvorvel endel af de Folk, der vare indøvede som Konstabler, vare fraværende, mødte der dog et saa stort Antal, at man heelt igjennem havde hver Kanon besat med 2 à 3 exercerede Folk — et Resultat, der alene skyldes den bestemte og planmæssige Maade, som i de foregaaende saa Aar var anvendt.

Artilleri-Øvelserne ombord i alle vore Skibe ledes efter samme Mønster som paa Exerceerskibet, hvorvel det

er en Selvfølge, at de, især paa et fort Togt, ikke kunne næae samme Fuldkommenhed som i det Skib, der førstigt er helliget deres Fremskridt. Og dog seer man som oftest nutildags, selv efter en fort Tour, Folkene saa vel indovede, at man forbøses; det kommer deraf, at der er Tid til Alting, naar Alt har sin bestemte Tid.

Vi have nu i forte Træk berort den udøvende og lovgivende Magt ombord; den dommende ville vi ogsaa løselig omtale. Den repræsenteres af Krigsretten. I gamle Dage kunde Chefen uden Krigsforhør og Dom dikttere Folkene indtil 3 Gange 27 Slag Tamp; nu kan han kun, naar de ere nedsatte i „Strafferoden“, tildele dem denne Straf, hvis de under denne Nedsettelse gjøre sig skyldig i en ny Disciplinarforseelse, og da med ikke over 27 Slag. Til enhver Tid kan han imidlertid ned sætte enten et Krigsforhør eller en Krigsret, der i det sidste Tilfælde afgiver Dom efter Søkrigsartikelbrevet. Men da dette i sin forældede Skikkelse indeholder Straffe, der ikke mere blive eksekverede, er der tillagt Chefen Måndighed til at formilde Dommen (f. Ex.: 3 Gange 27 Slag Kat formildes til 27 Slag Tamp osv.) Enhver nedsat Krigsret skal indeholde Kammerater af den Paagjordendes Klasse, og Medlemmerne af Retten maae som Dommere aflægge den befalede Ged.

Det er en Selvfølge, at ethvert Forhold, der kan kræve en hurtig Beslutning, gør Fordring paa en hurtig Retspleie og ligeledes paa en hurtig Udvælge af Magten. Regeringsformen bliver derfor ombord uindskrænket monarkisk, naar man undtager Domme paa Agen og Livet, hvilke Chefen ikke kan eksekvere. Ellers maa han selv tage Beslutning om Alt. Han kan vel, naar alvorlige Omstændigheder ere forhaanden, sammenkalde et Krigsraad; men at følge dettes Mening udelukker ham ingenlunde fra

Ansvaret, saa at vi ikke kunne indseee Nutten af denne Indretning, uden hvor Chefen absolut ikke veed, hvad han skal gjøre.

Næstkommanderende er Premierministeren ombord. Han paaligger det, at besørge Tjenesten udført i alle dens Details. Som den, der desuden skal remplacere Chefen ved tilstødende Omstændigheder (af hvilken Grund han ogsaa underrettes om alle Ordre, Togtet vedkommende), staer han nærmere ved denne og et Trin over de øvrige Officerer. Disse have hver Tilsyn med en Afdeling af Folkene, og desforuden har hver Officer sit forskellige Departement af Tjenesten at besørge. Den mest ansvarsfulde Deel af denne er for Officerernes Vedkommende Bagttjenesten. Chefen kan naturligvis ikke altid være tilstede, og endskjøndt han ved Melding Dag og Nat skal underrettes om, hvad Vigtigt der maatte passere, maa den vagthavende Officer ofte selv beslutte og udføre den Manoeuvre, som Skibets Sikkerhed ikke taaler at udsatte. Det er dette Ansvaret, der skal modne den unge Officer til selv engang at blive Skibschef, det er Kvintesfensen af al hans øvrige Tjeneste. Kun stadig Øvelse kan give ham Erfaring og Tillid til sig selv, saaledes at han med Frimodighed kan bære dette Ansvaret. Det kan derfor ikke noksom anbefales, at han saa ofte som mulig bliver udkommanderet.

Det fortjener Landets Paafhjønnelse, at saa mange Officerer soge at raade Bod paa den mangelfulde Øvelse, som et indstrenket Budget anviser dem, ved at gaae i Køffardifart og fremmed Orlogstjeneste. Nogle Aar i Køffardifart er en god Skole, hvad Uddannelse i det praktiske Sømandskab angaaer — at være for længe i denne Fart maa derimod ansees for ueheldigt for Soofficeren, naar han ikke er i den Alder, at han er au fait med Organisationen og Tjenesten til Orlogs, og saa at sige er gjennemtrængt deraf. Den som theoretisk har lært „Søkaart at forstaae“, kan til

Koffardis godt lære „Skib at føre“; men heller ikke mere. Af en Soofficer fordres der nu, at han skal være: Sømand, Artillerist og Landofficer. I gamle Dage havde man vel, paa Grund af at endeeel af Folkene ved Entring vare bevæbnede med Flintter, et Slags Exercits med dette Baaben; men det er først i de senere Aar, at man er begyndt med at danne et „Landgangskompagni“ ombord i Skibene. Det kommanderedes, naar det gik iland, af een eller flere Officerer, og deraf fulgte da, at disse maatte lære saavel Kolonneexercitsen som den spredte Fægtning. Der er nu et fuldstændigt Reglement for denne Tjeneste, og den indøves i alle vore Skibe.

Sideordnede med Officererne ombord ere Maskinmesteren, Lægerne og Proviantforvalteren (der forestaaer Folkenes Bespising); undertiden er der ogsaa Præst ombord; hvor dette ikke er tilføldet, oplæser Skibssekretairen Bonnen ved Gudstjenesten.

De sidste Besalingsmænd ere Underofficererne, blandt hvilke Baadsmanden (for Takkagens Bedkommende) og Kanoneren (som har Ansvar for Artilleriets Details) ere de ældste. De andre have hver en Deel af Folkene under deres specielle Tilsyn paa Vagten, ved Exercits, Monstring, daglig Tjeneste, osv. En af Underofficererne, „Skibssergeanten“, forretter Polititjenesten ombord. Han paaseer Orden og Ro nede i Skibet, har Opsyn med Arrestanter, visiterer for Slutning af Bold og Lys, osv. Underofficerernes Tjeneste er i det Hele taget anstrengende, da de under Manoeuvrerne maae være meget paaførde. De ere kaledede til at anvisse Folkene den Plads, som de forskjellige Kommandoer antyde; de skulle animere dem til Arbeide, og deres Stilling er desforuden vigtig som Mellemlædt mellem Officerer og Mandskab.

Man kan nok sige, at deres Tjeneste nutildags er sværere end før; thi for det første medfører den med stor Æver drevne Exercits for dem som Lærere nu et betydeligt større Arbeide, og for det Andet er det dem nu, i Analogi med Straffelovgivningen, paa ingen Maade tilladt at lægge Haand paa en Mand. Selv om han er stds imod dem og nægter at adlyde, maae de ikke tage sig selv tilrette, men skulle afgive Melding herom til deres Førfatte. Dette vide Folkene ret vel, og da der blandt disse altid findes Nogle, som ved twetydige, om ikke ligefrem for nærmelige, Miner og Lader ville incitere Underofficeren til at forløbe sig, maa denne vogte meget noie paa sig selv — hvad der vel er at anbefale; men ikke altid ganske let. Til vores Underofficerers Røes maa man sige, at de i Regelen løse deres vanskelige Opgave godt. Vi have i et Skib, der strog Kommandoen, seet hver enkelt Mand, idet han gik fraborde, takke Skibets Underofficerer, høie som lave, for deres Forhold paa Toget, og dog vare disse Underofficerer af den Slags, der ikke gav en Tøddel efter af det, Tjenesten fordrede.

Vi komme nu til Folkene. Vore Orlogsmænds Befolkning er i Regelen elftværdigere end nogen anden Nations, let at regjere og ikke vanskelig at tilfredsstille. Det er ikke alene naar Faren truer, at de mode — og saa komme de med Munterhed og Begeistring — ved Flaget; men i fredelige Tider finde de sig ogsaa med Zaalmodighed i, at Kongen falder dem fra deres mere indbringende Sysler, og endfjordt meget i Orlogsmanden er dem uvant og fremmed, finde de sig snart tilrette og tage med god Billie sat paa deres Gjerning.

Saafnart de komme ombord, modtager hver Mand en „Skytseddelen“, der angiver hans Löbenummer i Skibet og

anviser ham hans Plads med Hensyn til Kanoner, Seil, Haandvaaben osv.; til sit Toi faaer han en malet Seildugsrandsel (firkantet, omtrent en Alen lang og en fod dyb). En Tinkande til Øl og Thee, en Blidfaase til Smør og en „Skaffebalke“ (beregnet paa 4 Mænd) udgjore de Spiserekvisiter, som leveres ham af Kongen, og med den Kistebænk, hvori han gjemmer disse, afsluttes den Plads, der tilstaaes ham til Måd og Klæder. Angaaende de sidste, da indeholder hans Kontrabog (hvori hans Gage og Tilgodehavende føres à jour) en noigartig Bestemmelse over hvad han skal have (forsaavidt Pladsen tillader det, maa han have mere — ikke mindre) og der tildeles ham extra som Paaklædningspenge den højest latterlige Sum — 3 Rdl. engang for alle. Det vil sige, hvis Toget varer over et Aar, da faaer han igjen 3 Rdl., men Enhver, der veed, hvad et Par Buxer kostet, kan udregne, hvorvidt han kommer med denne Sum, som der synes at være al optenklig Grund for Regjeringen til at forhoie. Det var en anden Sag, dersom Gagen var saa betydelig, at man kunde forudsætte, at Udgiften til de nødvendige Klædningsstykker funde agholdes deraf; men dette er ikke Tilfældet. Vel er den forbedret i de senere Aar og en Ugift kan paa en lengere Tour — Notabene naar et mildt Die censorerer hans Paaklædning — gjøre sig lidt tilgode, naar han NB. NB. er meget sparsommelig; for en gift Mand, og ovenikjobet paa en kort Tour, stiller Sagen sig derimod ganske anderledes. Saa meget er vist, at fremmede Nationers Orlogsmatroser ere langt bedre klædte end vore, og da dette er den eneste Retning, hvori disse staae tilbage, kunde man unde dem, at der skete deres Udvortes en retsærdig Hyldest.

Naar vi nævne vore Folk, da menes hermed de Indrullerede, hvoraf det langt overveiende Antal bestaaer, idet

de faste Korpser nærmest ere bestemte til at rekrutere Underofficerklasserne. Om det er af denne Grund, at de faste Folk ere blevne forsynede med en Vaabenfrakke (de faste Underofficerer bære en saadan) vides ikke. Men at denne Frakke, med tilsvarende Kasjet, er meget upopulair blandt Marinens Officerer og seer meget besynderlig ud ombord — det er vist. Troien, Matrosens Særfjende, seer man overalt i fremmede Mariner, og det er ogsaa en Selvfolge, at den, og ikke Frakken, anvendes ombord i daglig Tjeneste. Men til Parade bor enhver Mand være reglementsmaessig paaklaedt, og det er der aftenkende, at see de faste Folk møde i Frakke og Kasjet, medens de Indrullerede møde i Troie og Hue.

Idet vi her afslutte disse indledende Bemærkninger om Menneskene i den lille svømmende Stat, ville vi gaae over til at betragte de Indretninger og Forholdsregler, der tjene til at betrygge den.

Hvad Artilleriet angaaer, da er Alt med Hensyn dertil saaledes indrettet, at Skibet i Løbet af c. 5 M. kan være klart til Slag; Kanonerne ere altid i Søen ladte med Skarpt, saa at man strax ved en Overrumpling kan give Ild. For at forebygge en saadan, befale Instruktionerne, at der skal gjøres klart Skib, naar man nærmer sig en ukjendt Orlogsmand.

Klart Skib har i Grunden Udseende af uklart Skib; thi Alt kommer ud af de daglige Folder. Naar Hornsignalet lyder dertil, forlader Enhver sit Arbeide og begiver sig paa den Post, der er anviist ham. Kanonerne surres los, Lugerne lukkes i, Krudtkammeret lukkes op, Kugler langes op fra Rummet og fyldes i Krandse paa Dækket, Porte, Skodder og lost Træværk langes ned; Geværer deles ud, Huggerter og Pistoler langes om, Topsgasterne gaae tilveirs; der er en Kjøren omkring med Sproter og Rumsteren med Ballier, der fyldes med Vand

(for at slukke opstaet Ild), der er Kollision mellem 5, 6 Haandlangere fra Kanonerne, der alle ville have Krudt paa engang, — en Bidster, der trækkes ud af sin Hætte, spænder Been for et Par Mand, Geværbunker og Haandsproter hænge som Lodder og dingle imod hinanden i Ender fra Mørset; men kun et Dieblik, saa havne de deroppe — pludselig staer hver Mand rolig paa sin Post, det bliver stille, saa stille, at man kan høre den sagte Naslen af en Line agter og en ubestemt Lyd ved Stormasten. Det er Flaget, der heises under Gaffelen, og Stolen, der gjøres ifstand til at nedføre de Saarede — Skibet er klart til Slag.

Ligesaa vigtigt som det er for en Orlogsmænd at være hurtigt klar til at slaae, ligesaa vigtigt er det, at den i storst mulige Hast er parat til at bekæmpe en anden Fjende: Ilden. Ved første Diekast skulde man troe, at Ilden ikke har meget at betyde, hvor der er saameget Vand ved Haanden; men ved at lade Blåffet løbe over alle de brændbare Stoffer, hvoraf Skibet er sammensat — ikke at tale om Krudtet, hvoraf det indeflutter en saa betydelig Masje — indseer man den store Fare, som en Ildebrand ombord vil medfore. Alt er derfor ogsaa indrettet paa at imødegaae denne Fjende saa kraftig som mulig. Der er et bestemt Signal for Brand (Ringen med Skibskloften, ledsgaget af Baadsmandspiberne), hvorefter hver Mand har en bestemt Plads. En eller flere Officerer med Folk ere ansatte ved Kartoerne, for at beskytte dem mod Ilden og forhindre, at de benyttes ulovligt eller forulykke ved at man planløst styrter sig i dem. Ved Krudtkammeret er der ligeledes Officerer og Folk for i paakkommende Tilfælde at styrte Krudtet over bord (som oftest kan man, ved dertil anbragte Rør, sætte Krudtkammeret under Vand); ved Brændeviinskjælderen holdes ligeledes Bagt, ligesaameget for at værge den mod Folkene

som mod Ilden. Naar der er Fare paaførde, er der altid Nogle, der tye derhen; Exemplet er smitsomt i saadanne Tilfælde, og lykkes det Folkene at opbryde denne Dør, ere alle Anstrengelser for Nedning frugtesløse. Alle Skibets Sproter og Pose til Vandlangning fordeles med tilhørende Mandskab paa de forskjellige Steder.

Naar Alt saaledes er fordeelt, kommer det endda an paa den størst mulige Roslighed og Rosblodighed fra Officerernes, og navnlig Chefens, Side. Enhvers Die vogter paa ham ved slig en Leilighed, en usikker Mine kan forraade Alt; et roligt Ansigt, et Par Ord med siffer Stemme omfabe Frygt til Tillid, og Forvirring til rolig og vedholdende Anstrengelse. En engelsk Chef reddede engang sit Skib i et sligt Dieblik ved et komisk Indfald. Midt om Natten kom den vagthavende Officer ned og meldte ham, at der var Ild i Skibet. Chefen kastede i en Hast en Slobrok om sig, gik op paa Dækket og befalede at gjøre Brandallarm. Folkene kom op; men de blev i den Grad fortumlede af Frygt, Morke og Uvished, at Forvirringen i et Nu var almindelig. Da befalede Chefen med hoi Rost, at enhver Mand, under den stængste Straf, strax — skulle sætte sig ned og ikke røre sig af Stedet. Denne Ordre, der var set at paase udfort, frelste Skibet. Medens hele Besætningen sad „taus og paa Luur“, gif Chefen til det antændte Sted; Officererne mødte efterhaanden med paalidelige Folk, som de havde samlet, og da disse vare i Gang med Arbeidet, loslodes Resten, der nu havde faaet Tid til at fatte sig, og Ilden var efter en fort Tids Forløb slukket.

I vor Marine har der, saavidt vi vide, ikke i Mands Minde været Ild af nogen Betydenhed paa de tilhørsværende Skibe, og Grunden hertil kan maaske ses i den Forsigtighed, hvormed man ombord omgaaes Ild og Lys. Det er

faaledes aldeles forbudet at føre Frictionssvovlstikker med ombord, og det brændende Lys indesluttes altid i en Lanterne. Kl. 10 om Aftenen visiteres og meldes Chefen for Slukning i hele Skibet, og om Natten ronderes der, navnlig i de større Skibe, for at det kan paasees, at intet ulovligt Lys er tilstede. Selvantændelige Stoffer ere ogsaa en Gjenstand for Opmærksomhed; i Dampskibene har man i Kullene et faadant Stof; dog er det meget sjeldent, at de antænde sig selv, især naar de komme torre ombord og man sorger for, at frisk Luft jævnlig kan bestryge dem.

Naar Bandet, i enkelte Tilfælde destoværr, viser sig ufuldkomment til at slukkeilden ombord, har det en anden meget gavnlig Egenskab, nemlig den at hvæle Svineriet. Dertil er det en konstant og stadig anvendt Faktor. Svineri er i ingen Stat faalidet taalt som i en Orlogsmann, hvori Sundhedspleien paa det Strængeste byder, at holde saavel Mennesker som Tingrene. Dermed begynder ogsaa hver Dag ombord. Paa Dagvagten (4—8 om Morgenens) foretages den store Renselse, der lægger Grunden til Skibets Properhed for hele Dagen. Derfor er denne Vagt ogsaa tildeelt Næstkommanderende, eller hvis han, som paa større Skibe, ikke gjør Vagt selv, dog henlagt under hans Tilsyn og Inspektion.

Fra Morgenstunden af er der en Pompen af Vand og en ved Pose udbrædt Styrten af Vand over Dækkene, som desuden, ved Skrupperen med Sand og jævnlig Skuren, efter Tørringen erholde den Hvidhed, der er en Næstkommanderendes Glæde og en Orlogsmands Stolthed. Alle Krinelfrogne gjøres med det Samme rene, selv Svinene faae deres Overhaling og trives godt derved. Efterat Alt er overskyldet med Vand, tørres dette lige saa omhyggelig bort, og med denne Operation, der kaldes „Spulning“, er

man klar til Kl. 8. Fra 8—9 folger Opklaring og蒲sning af Kanoner, Metal o. s. v. De Officerer, der have respektive Tilsyn, melde for disse til Næstkommanderende, saasom for de forskjellige Rejsninger, Kartoyer, Batterier, o. s. v. Kl. 9 er Skibet i Orden, Folkene vadskede og omklædte, og disse, saavel som Officererne, have myndt deres Frokost.

Det er imidlertid ikke for Intet, at man foretager denne gjennemgaaende Reengjoring, og i en Orlogsmann vil man snart føle, at man ikke kan „sphytte paa Gulvet, hvor man vil, og lade Cigarerne brænde“. Dæklets Properhed forbryder det Forste, og der mangler i den Henseende ikke Spyttebakker, saavel for Officerer som Mandssab. I gamle Dage var denne Luxusartikel ikke kjendt, da var man henvist til Søen, men da man ikke altid vilde gjøre sig den Uleilighed at benytte dette Middel, gif det ud over Rapperne. Men herved fornærmedes Kanonererne, der betegnede disse med det ørefulde Navn „Systemer“, og man har et Exempel paa, at en Kanoneer engang beklagede sig til Chefen, fordi „Næstkommanderende gif og spyttede i Systemerne“.

Hvad det andet Punkt, Tobaksrogningen, angaaer, da er denne, deels af Forsigtighed og deels af Etikette, indskranket ombord. Der maa kun roges Tobak „paa overste Dæk, fremmen for Stormasten og med Hætte paa Biben“, som det hedder i Krigsartiklerne. Algten for Stormasten er „Skandsen“; den betragtes som den helligste Deel af Skibet og betrædes af Folkene kun ved Gundstjeneste, naar Chefen vil tale til dem, eller naar Skibets Manoeuvrer fordre deres Nærvarselse der. Hvad Tobaksrogning angaaer, ere de franske meget liberale, hvorimod den hos de Engelske er indskranket i endnu højere Grad, end hos os. Det vakte derfor engang paa et engelsk Skib megen Skandale,

at Chefen kom op ad Agtertrappen med en tændt Cigar, da det var strængt forbudet alle Andre at røge Cigar paa Skansen. Den vagthavende Officer betante sig et Dieblit, gik derpaa med en rolig Holdning hen til Chefen, og sagde, idet han ørbødigt forte Haanden til Huen:

„Det er ikke tilladt at røge paa Skansen, Sir!“

Chefen: „Hm!“ (Forbauselse, børst Mine, frækhet Bærdfigid).

„Det er Chefens Ordre!“

Chefen: „Hm!“ (et Dieblits Betenkning, Haanden til Huen, Cigaren overbord og ned ad Trappen).

Denne lille Historie trænger ikke til nogen Kommentar.

Fra Kl. 9—11 foretages Exercits, hvis Beiret tillader det; enten over Kanonbesætningerne, eller ogsaa de til Haandvaabnene bestemte Folk, alt efter Omstændighederne og Chefens Ordre. Det Mandskab, der ikke er ved Exercitsen, udfører Skibsarbeide, s. Reparation af Seil og Tong, o. s. v. Tiden fra 11—2 gaaer med Maaltider og Hviletid for Folkene, og fra 2—5 igjen Øvelser af samme Natur, som om Formiddagen. Naar Klokk'en er 6, monstres der ved Kanonerne, Surringer eftersees, og naar dette er færdigt, stafse Folkene til Aften og komme Kl. $7\frac{1}{2}$ paa Dækket, forat der kan luftes ud nede indtil Kl. 8, da Koierne gives ned og Frivagten gaaer tilkois; saa komme Nattevagterne fra 8—12 (Forstevagt) og fra 12—4 (Hundevagt), og den daglige Ejendom begynder igjen med Spuling, for at fortsættes i det samme Kredslob.

Vi have nævnt Reenslighed som en Befordrer af Mandstabs Sundhed, og der er derfor ikke nogen Mand i Skibet, uden at et vaagent Die hviler paa ham i den Henseende. Om Natten ligge Folkene tæt sammenstuvede; hver Mand har vel sin Hængekoie, der giver ham Frihed til at strække

sig; men paa Breden har han ingen overflodig Plads, især til Ankers, hvor kun $\frac{1}{4}$ af Mandskabet er paa Dækket. Under Seil er det bedre; thi da gaaer Halvdelen af Mandskabet Bagt om Bagt. Det kan alligevel ikke undgaaes, at Folkene komme i nær Beroring, hvorför det er en ligefrem Nodvendighed, at Ureenlighed, Utoj, Knat, o. s. v. paa det Strængeste banlyses. Inden Skibet gaaer tilsoes, visiterer Lægen Besætningen; de af denne, der have en smitsom eller langvarig Sygdom, sendes paa Hospitaliet og Andre kommanderes i deres Sted ombord. De, der her senere blive trusne befængte med en eller anden Ureenlighed, stilles strax fra det øvrige Mandskab; saavel deres Klæder, som deres Person underkastes et saa strængt Tilshyn, at de snart befries fra deres Onde. Man paascer, at ingen Mand lægger sig i Koien med Klæder paa, og ere disse vaade, drages der Omsorg for, at de torres. Til at vadse Linned og Uldtoi ere to Dage af Ugen ansatte, og Koierne vadses idet mindste een Gang om Maaneden. I Barmen er man især omhyggelig for at udluste Koietoi og Klæder, saahnart der er Leilighed; Kistebenkene takes imellem paa Dækket og affæbes, tilligemed Folkenes Randsler, og der gjores da reent i alle Kroge paa Banjerne, hvor man lader det være sig magtpaaliggende at bringe saamegen Luft og Gjennemtræk tilstede som muligt *).

En anden Sundhedsbefordrer er Motionen. De Øvelser, der forefalde i Søen med at gjøre Seil los og beslaae, Rechning, o. s. v., give endel af denne, der jo, hvad Spad-

*) De, der interessere sig for Hygieinen ombord, ville i Dr. Horne-manns fortræffelige Afhandlinger derom, i Tidskrift for Søvejen 1859 og 1860, finde interessante Oplysninger og Anvisninger.

seren angaaer, er indskraeftet ombord. Men her træder Exercitzen væsenlig til Hjælp. En Times Arbeide med Kanonerne, der hales ud og ind, er en nyperlig Bevægelse, og at Matiskabet saa jævn holdes i Aande er i hoi Grad velgjorende for det Fysiske, der ikke faaer Tid til at falde sammen. Det bevægelige Dæk, hvorpaa Øvelsen finder Sted, bringer ogsaa en Afvejling ind, der spander Opmærksomheden, idet Paapassenheden udvikles. Siden vi tale om Exercitzen, ville vi med det Samme omtale den Deel deraf, der falder under Landexercitzen. Landgangskompagniet (der omtrent er det Samme som 2det Entrestiske) lærer den staaende Exercits ombord, naar Leiligheden er dertil. Stille Beir er naturligvis bekvemmet for al Vaabenøvelse; men selv om der er endeel Bevægelse, kan man see et Geled staae og gjøre Geværgrebene, medens det boier sig frem og tilbage for at intage den lodrette Stilling under Slingringen. Man skulde troe, at disse Øvelser falde Matroser vanskelige; men det er ingenlunde Tilfældet. Principet i den nye Exercits, der fordrer en bestemt Holdning og ved Tempo afmaalte Bevægelser, skulde synes at komme i Strid med den aldeles ubundne Frihed, hvormed enhver Mand arbeider tilveirs, naar han, hængende paa en Raa i en Storm, bruger sine Kræfter og sin Konduite ganske efter egen Melodi. Men det er ikke saa. Vi have set, hvorledes det samme Mandskab, der med stor Punktligthed og Appel exercerede paa Tempo, i samme Dieblif, det faldes tilveirs for at rebe, afsægger alt Tempovæsen og udfører Arbeidet med al den Krafthed og Frihed, der er nødvendig, for at dette skal gaae godt. Den nyere Exercits er heller ikke indført for at kvele det friere Element hos Matrosen. Den er kun stræng, noiagtig, indtil den er lært, og ved denne Noiagtighed opnaaes, at en Mand ved Kanonen

veed, hvad han i ethvert Tilfælde har at gjøre. Kan han det, da indtræder den frie Skydning, som naturligvis i Bataille finder Sted, og har man indovet den første Deel af Exercitzen godt, kommer det Gode af den frem i det alvorlige Dieblif.

Landexercitzen har sine gode Sider. Ved at gjøre Geværgrebene bestemt, lærer Manden at blive fortrolig med sit Vaaben. Er man tilankers, kommer Kompaniet jævnlig i Land, og Folkene lære da for det Forste at manœuvrere med deres Vaaben i Fartøierne, at komme hurtigt i disse og op af dem, hvad der er vigtigt, naar Fartøierne skulle armeres til en eller anden Expedition; for det Andet er den Motion, som de faae i Land, ved Marsch, Kjødeformering, o. s. v., meget gavnlig, og naar den bliver drevet paa en passende Maade, morer den Folkene i hoi Grad. Vi have virkelig set dem udføre denne Ejendom med megen god Billie og forbausende godt. Af disse Grunde bor denne Øvelse meget anbefales; hvorvidt den derimod vil være tilstrækkelig til at lade Matroser operere sammen med Landtropper, kunne vi ikke domme om; men at et vel organiseret Landgangskompagni, fra et eller flere Skibe, under mange Omstændigheder vil kunne gjøre god Nytte, derom twile vi ikke. Den omtalte Øvelse har ogsaa meget forbedret Skarpskydningen med Geværer. Vore Pistoler ombord ere derimod meget maadelige, og man maa haabe, at Revolvere, der nu haves i alle Mariner (endog i den norske), snarest muligt blive indførte hos os.

Kosten er ikke det uwigtigste Element til Sundhedens Bevarelse, og vi skulle derfor give en skizzeret Udsigt over dens Form og Anvendelse til Orlogs.

Chefen holder sit eget Bord, overeensstemmende med Krigsartillerne, der befale dette og „forvente, at han jævnlig

indbyder Officererne" dertil; denne Forventning er ledsgaget af Taffelpenge.

Officerne ere i en fælles Messe, der bestyres af en af dem selv valgt Messesforstander, som hæver de dem tilstaaede Messepenge og gjennem privat antagne Betjente (Kok og Hovmester) forger for Bespiisningen. Det er Næstkommanderendes Pligt, som den Aeldste i Messen, at vaage over, at en god og sommelig Tone finder Sted i denne.

Mandskabets Bespiisning skeer efter en Spise-Taxt, der er opslaaet paa et Sted i Skibet, hvor den kan løses af Alle; paa den findes anført, hvad der tilkommer enhver Mand af forskellige Provisioner. Paa den engelske Flaade erholder Mandskabet hver Uge det, der tilkommer dem, og dermed kunne de da gjøre sig saa lustige, som Disciplinen fororrigt tillader. Dette Princip følges ikke hos os, hvor det Fornodne til Maaltiderne hver Dag udveies og uleveres; herved forebygges adskillelige Misbrug (navnlig med Hensyn til Spirituosa), og i det Hele taget er Sundheden og Tilfredsheden langt bedre tjent hermed. Om Morgenens gives der Thee, om Formiddagen Kl. 11 Øl eller Viin; haves dette ikke, da Grog. Kl. 12 staafe Folkene til Middag. Formaden bestaaer af sod Suppe, Grod, Grærter og først Suppe, som, naar man ligger ved Land, gives idetmindste 2 Gange om Ugen; til Brug i Søen haves preserveret Suppe, der gjerne gives hver Søndag. Eftermaden varierer mellem først og salt Kjød, Flekf og Klipfisk; til Gemysse gives Kartofler og Gront paa Suppen, og der medgives desuden presret Kaal, torret Grønkaal, Petersjolle, Log, o. s. v., altsammen af det Bedste, der kan faaes. Med Hensyn til dette Reglement har Chefen frie Hænder. Eftersom han, for Sundhedens Skyld og efter Togetts Natur, finder det hensigtsmæssigt, kan han variere med Bespiisningen, og han

kan, naar han finder det passende, lade udgive Extra-Maaltider, Punsch og Extra-Braendeviin. Den sidste Artikel er i de senere Aar, efter Mandskabets eget Valg, udgaat som reglementeret og Theen er traadt i dens Sted; Chefen bestemmer nu, naar den skal gives extra, hvad der joenligt finder Sted i haardt Beir, efter anstrengende Arbeide, o. s. v. Paa Brød gives der ingen Rancion; Brødfadet staaer aabent og enhver Mand kan tage saameget, han lyster; og hvad Drifkevandet angaaer, er dette ogsaa tilgængeligt for Alle. Det er nu altid paa Bernkasser og holder sig fortrinligt paa disse. Selv paa længere Reiser vil man ikke komme til at mangle Vand; thi deels har man paa de nyere Skibe Dampen som et Hjælpemiddel til at forkorte Reisen, og deels staaer i Forbindelse med Maskinen et Destillations-Apparat, hvis producerede ferske Vand meget godt kan behyttes, naar man passer betids at fylde de tomme Kasser og give den atmosfæriske Luft Leilighed til at indvirke derpaa.

Det er Proviantforvalteren, der forestaaer Folkenes Bespiisning; men som Garanti for disse foregaar der ingen Proviantering, uden at idetmindste 1 Officer, 1 Underofficer og 1 Mand af Besætningen er tilstede derved. Ombord uddeles der intet Maaltid, uden at den vagthavende Officer iforveien har smagt paa Maden.

Skjøndt der saaledes er gjort Alt for at paaæee, at der ikke gives Andet end sund, kraftig Kost, skjøndt der ombord gjøres Alt for at bevare den, skjøndt der ved Land Intet spares for at forskaffe den — gaaer der dog neppe nogen dansk Orlogsmand ud, uden at der paa Togtet hores en eller anden, mere eller mindre betydende, Klage derover. Saa underligt, som det kan synes, er den vigtigste Grund hertil Folkenes gode Behandling. I forrige Tider, da Tampen dandfede lustigt, nød man mugne Beskoiter, harst

Smør, sveden Grød og bedærvet Flekf med stor Appetit; Bandet raadnede paa de ikke altid rene Trætonder, og paa lange Søreiser gjordes det ofte nødvendigt at formindskerne Rangen, for at Provianten kunde strække til de mange Mennesker; nu derimod ere Provisionerne af bedste Slags; der studeres paa at forøge dem med saadanne, som antages at kunne være Folkene gavnlige eller behagelige, der vaages med engstelig Omhu over, at Spisetiden ikke forstyrres — og dog er det ikke godt nok. Paa Behandlingen kan der muligt klages; men Noget skal der klages paa, og saa maa det da gaae ud over Kosten.

Vi ville ikke herved betegne, at der ikke bør klages, naar Kosten, trods al Forsigtighed, er bleven bedærvet; sligt skeer nemt, især i et tropisk Klima. Klager, naar de fremføres paa en sommelig Maade, ere berettigede; og ere de grundede, tages de altid tilfolge; men vi have ogsaa seet Klager fremføres over Proviant, hvis Slethed har været af en saa mikroskopisk Natur, at det for de Bedommende ikke har været muligt at opdage den. Saadanne Klager burde ikke alene avisere, men straffes, og en mere nojagtig Undersøgelse, end der nu i Almindelighed skeer i flige Sager, vilde i Negelen lede til en Kilde, hvoraf de ofte udgaae. Bisse ildefindede og daarlige Subjekter, hvoraf man fordetmest har enkelte Stykker ombord, ville som oftest findes at staae bag ved, og man gjør en god Gjerning ved at træde dem under Dinene; thi ikke alene haandhaaves herved Disciplinen, men den ordentlige Mand heves. Naar de falske Toner omhyggelig dæmpes, kommer den gode Tone til sin Ret.

Der er os fortalt en Historie om en dansk Skibscheff, der engang paa en godmodig, men træffende Maade revisede endel saadanne Klagere. Efter at han selv, ved at smage paa Maden, havde forvisset sig om dens

Kvalitet, lod han disse, der vare mødte i temmeligt Antal, stille op agter og dernæst pibe alle Mand op. Da Folkene vare samlede, talte han omtrent saaledes: „Der er ført en Klage over Maden herombord; men Maden er god; jeg har selv smagt den. Maar den dersor ikke smager Somme, saa maa det snarere ligge i Mangl paa en god Appetit — men den skal jeg skaffe dem.“ Folkene pebes forester; men de flagende Syndere maatte paa staende Hod entre tre Gange op og ned ad Storreisningen, og denne Manoeuvre foretages i adskillige Dage, tre Gange hver Dag, til megen Moro for den øvrige Besætning. Der var stor Jubel paa Banjerne, naar et langt varslende Stod i Piben efterfulgtes af det tjenstlige Brøl: „Appetit-Kompagniet paa Dækket!“ Over Kosten klagedes der aldrig siden.

En passende Frihed bidrager naturligvis meget til et godt Humeur og Tilfredshed blandt Mandskabet. Skibet er jo, fra et vist Standpunkt, et stort Fængsel, hvori Fan-genskabet, paa Grund af Disciplinen nødvendige Baand (man løsne disse nok saameget) altid maa føles. Intet er dersor naturligere, end at Enhver, naar Skibet kommer til Land, onser at slippe lidt ud af Buret, og selv Nydelsen som en „Landlov“ paa Grund af det Nye og Seerørdige afgiver, forhøies ved den Følelse af privat Frihed, som Landgangen medfører. I de fremmede Mariner, navnlig den nordamerikanske, lader man Folkene faae Landlov paa en lidet hensigtsmæssig Maade, idet man, efterat have holdt dem i halve Aar ad Gangen ombord, slipper dem los i et Par Dage, og derved aldeles priisgiver dem for alle Liden-skaber, som de ikke undlade paa det Eftertrykkelige at tilfredsstille, til Skade for deres Helbred og til lidens Ære for det Skib og den Nation, som de repræsentere. Man

gaaer ud fra det høist urigtige Princip, at de ikke have noget med Skibet at bestille, naar de ere i Land, og finder det ikke ydmigende, at man, naar Fristen er udloben, ved en Afdeling af Underofficerer og Marinere maa lede dem op i alle Slags Kipper og som bagbundet Kvæg føre dem ombord. Hele denne Methode viser betegnende, hvorliden sand Omhu man i hine Orlogsmænd har for Mandskabet og hvor lidt Uleilighed man gjør sig med at tænke paa dets Bel.

Paa vore Orlogsmænd gaaer man nutildags ud fra et ganske andet Princip. Fra det Dieblif, en Mand kommer ombord, søger man ved et Slags Formynderstab at indstrænge den Letsindighed og Ødselhed, som er Matrosens Særfjende, og i hvorvel dette staer noget i Strid med den myere Tids frie Principer, kan det ikke alene forsvares, men maa stærkt anbefales, da det paa det Noieste staer i Forbindelse med Individets Bel, og folgelig med Tjenestens Gavn. De kontante Penge, som Manden medfører, gjemmes for ham af vedkommende Officer, hos hvem han kan faae dem, naar han vil bruge dem, og herved sikrer Manden, der ikke har noget eget Gjemme (undtagen sin Mandsel) sig for at tage Pengene, ligesom ogsaa Leiligheden til Tyveri mellem Mandskabet forebygges. En Mand kan ikke komme hjem fra et Togt uden at have en Styver i Afregning, thi en Bestemmelse paabylder, at han skal have een, eller efter Togtets Varighed flere Maaneders Gage tilgode. Vil han ombord økonomisere, da gives der ham ogsaa Leilighed dertil; thi hvis han for Exempel giver Aftald paa en enkelt Proviantslags (f. Ex. sin halve Nançon Viin eller Sligt), da anføres dette i hans Kontrabog og erstattes ham i Penge ved Hjemkomsten. Og endelig, gaaer han iland, da søger man for, at han ikke bliver der, til han har ødelagt, hvad han

har, og kommer nogen ombord: man begrændser den Tid, han er iland ad Gangen, men giver ham, saa ofte Omstændighederne tillade det, Lov dertil. Den jævnlige Landlov kan med Nette kaldes en passende Frihed; thi Manden opfører sig passende i Land, hvor Opholdet er afgangset efter hans Formuesomstændigheder, og han triumfer ikke med exalteret Frihed, hvis Uholdbarhed den næste Dags nogterne Reaktion dybt vil lade ham føle. Det er en Fornoelse at see vore Folk komme ombord efter Landlov, glade og opromite, og findes der — hvad der jo ikke kan undgaaes, især i den unge Roms Land — ogsaa En og Anden, der med temmelig stive Skridt, et mere end opromit Væsen og en noget usikker Betoning i Stemmen afgiver sit Nummer til Skibsbergeanten, da hører han aldrig et ondt Ord deraf. De af Folkene derimod, som lagge an paa at drifke sig fulde, gaae ikke fri for Tiltale. I vore, ved Ordentlighed og Edruelighed i hoi Grad udmarkede, Skibsbesætninger, signalere de Uordentlige snart sig selv, og deres Navne komme til at figurere i Straffeprotokollen under Rubriken: „Røgtet Landlov“, „sat i Boien“, „sat i Straffebakken“ osv.

Overeensstemmende med det ovenomtalte Princip, gives der ogsaa ombord Folkene en passende Frihed, saa ofte som skee kan. Der holdes saaledes strængt over, at deres Spistetid ikke bliver forstyrret, og Tiden fra 12—2 i Middagsstunden tilhører i Regelen Mandskabet. I Tropegnene falder denne Bestemmelse sammen med Sundhedshensyn, der byde Ro og Stilhed paa denne varme Tid af Dagen. Vi have ogsaa set en videre strakt Frihed, navnlig (især i Begyndelsen) en formindsket Exerceertid, med Held anvendt i de hede Klimater; deraf har fulgt, at naar det var nødvendigt for Tjenesten at lade Folkene arbeide i Solstkin, have de,

støttet af en tilbørlig Hvile, meget godt udholdt Arbeidet. De have udført det tilfredsstillende og intet Spor af Sngdom er kommet derefter.

Efter Kl. 6 om Aftenen finder ogsaa Frihed Sted til Kl. 8, da der pibes til Koierne, og man har det bedste Beviis paa, at Tjenesten ikke er overanstrængende, ved at see Folkene om Aftenen, dandse, synge, lege og more sig af Hjertens Lyst. Der er medgivet Bibliothek ombord og mange af Folkene, ja de allerfleste, finde megen Nydelse i Læsning. Søndagen, der begynder med Parade og Gudstjeneste, er efter denne fri, og det er da ikke noget usædvanligt Syn, at smaa Grupper lytte til en eller anden velvillig Forelæser. En Udvidelse og systematisk Ordning af Marinens Skibsbiblioteker er derfor meget at anbefale.

Til at eftersee deres Toi have Folkene Tid 2 Gange ugentlig, Onsdag og Lørdag, fra Kl. 2—5, og i denne Tid finder der ingen Øvelse Sted.

Lørdag Eftermiddag har i de fleste Øren en god Klang. Den er jo Arbeidets Ophør, og jo ordentligere dette har været udført, desto gladere er den Stemning, med hvilken man betragter Ugens Afslutning. Ogsaa ombord er der meer eller mindre Stemning for denne Aften, og naar vi ville fore Læseren midt ind i det Liv, der foregaar mellem de Personer, hvis Livsbetingelser og former vi have skizzaret, kunne vi ligesaa godt vælge denne Dag; altsaa:

Det er Lørdag Eftermiddag. En frisk og god vind hylder Seilene; Solen er behagelig varm; Søen behagelig rolig, og Skibet tilkjendegiver sin Tilfredshed ved at vugge sig befjindigt fra den ene Side til den anden og lade Tommerne knage saa piano som muligt. Ikke en Seiler er at see paa den klare Horizont, hvorfra Landet allerede for flere Dage siden er forsvundet, og hvor det først om

Uger vil vise sig. Det er derfor ikke saa underligt, at den vagthavende Officer spadserer op og ned ad Skansen i Samtale med Chefen, der er oprømt over den gode Lejlighed, hvis Resultat bliver endnu anstueligere, idet Styrmanden, der mylig har logget, melder, at Farten er 10 Miil i Bagten. Styrmanden er en brav Mand, men han har den Svaghed at sætte sin egen Ære og Værdighed paa det noeste i Forbindelse med den Fart, Skibet gjor. Ved 3 Miils Fart seer han ørgerlig omkring sig og giver Loggen et velmeent Spark; 5 Miil gaaer an; ved 8 Miil stiger hans Opmærksomhed; 9 Miil — Hænderne i Lommen og han seer Enhver driftig i Ansigtet; 10 Miil en omhyggelig Behandling af Loglinen og et begjærligt Blik efter meer Wind. Ved 11 og 12 Miil smitter han den vagthavende Officer, hans Tone mod denne er tillidsfuld, mod Uvedkommende overmodig. Han er som en Mand af den gamle Koffardiskske heller ikke fri for nogen Overtro, men veed ypperligt at forudsige, hvad Beir man faaer, og seer en Seiler for nogen Anden ombord.

Som sagt, vi løbe 10, og han er i et saa straalende Humeur, at han maa meddele sig lidt til Roergængerens, hvis Navn ligesaa godt kan være Soren som noget andet. All Ære være Dig, Soren, som Du staer der ved Rattet med dit aabne ørlige Ansigt, hvis Die er fæstet paa Kompasset, men hvis Dre er aabent for Styrmandens Gisninger og nedladende Bemærkninger, der fremkalde et tveetydigt Smil om din skjæggede Mund, som viser dine sunde Tænder. Drei kun Rattet en Knage, for at Du med Sandhed kan overlevere SSV. til din Aflosser, der kommer derhenne paa den lœ Side af Skansen, og gaf saa hen og hvil Dig paa dine Laurbær. Du kan gjøre det med en god Samvittighed, thi Du kommer med det samme An-

sigt igjen, selv om Beiret er aldrig saa galt, og Du staer da ligesaa rolig og troelig paa Din Post, naar Regnen vaelter ned over Dig og de svære Soer hvert Dieblik kaste Dig Skibet ud af Kurjen. Saa veed Du at liste og lempe Dig imellem dem, og foler en stolt Tilsfredshed, naar de stoende, men uskadelige fare forbi.

Det er Lørdag Eftermiddag. Næstkommandererende staer henne ved Skorstenen, roger en Cigar og glæder sig over det lange hvide Dæk, som har faaet en Skuring for at være rigtig smukt til Sondagen. Dækket er hans stædige Glæde, men ogsaa hans stædige Bekymring, især i et Dampskib, hvor Aufsylding og sorte Maskinbeen ere fremherskende Elementer, der ikke som Olieklatter lade sig fjerne ved Vibeleer, men kun ved kraftige og gjennemgribende Foranstaltninger.

Gaae vi forester, da finde vi Bagtmandskabet, som sidde med deres Randsler paa Dækket, hist og her, snart enkeltviis, snart samlede, Nogle ivrigt syende, Andre gemtlig passiarende i deres forskellige Dialekter. Og af dem er der alle Slags ombord, hvor endogsaa de „blandede Distrikter“ ere repræsenterede, som man kan erfare ved at kaste Diet hen til en lille Klyngé af velvoxne, kraftige Folk, der have opslaet deres Paulun henne ved Bedingen, hvor de med rolig Stolthed monstre deres Randslers ordentlige, næsten velhavende Indhold. De tale Tydsk; men forviges ikke, ellers saa velvillige Tilstuer, over disse Holstenere. Der er ingen ordentligere Folk ombord; i deres rolige Hjerner gjøre ingen skumle Planer, hverken mod Staten hjemme eller den lille Stat, hvorfaf de ere veltjenende Undersaatter, der maaskee meer end deres Medtjenende sjonne paa den gode Behandling, deres værdige og duelige Opførel berettiger dem til. Men herved ville vi dog ikke forslleine den

stikkelige Byde, hvorfaf et Exemplar findes tætved, bestjæf-
tiget med at lappe et Par Buxer, hvis oprindelige Farve
paa ingen Maade staer i Samklang med de Smaastrykers,
der Sid efter anden ere anbragte paa dem — nu lader
han sit Arbeide hvile og roder omkring i Randslen. Hvad er
det for et lille Bind, han holder i den ene Haand, medens
han med den anden mekanisk skyder Huen paa Skraa og
kloer sig betenkomsmt i Nakken; det er ingen Livs-Idyl, men
den torre Prosa, i Form af hans Kontrabog, som den
økonomiske Inde studerer — der er et lille svedent Smil
paa hans Ansigt, idet han lukker Bogen sammen og stopper
en stumpet Pipe med Petum optimum, hvorfaf han endnu
hjemmefra har en Beholdning. Fyenboen, hans Sidemand,
roger derimod Cigar, og det poliske Udtryk i hans Dine,
der gjennemløb et Brev fra Kjæresten, forhøies endmere
ved den heldende Stilling, hans Hoved, for at gaae fri af
Cigarrogen, har antaget.

Men vi maa gaae videre, om ikke for Andet saa for
at see lidt nærmere paa den Mand, som sidder der, ikke
langt fra Svinestien, hvis Parfume generer vore Lugteorganer. Han generer det ikke, tværtimod det er hjemligt for
ham, thi det minder ham om Skovshoved; og det er ikke
usandsynligt, at han tænker paa sin store „Sparebosse“
derhjemme, der maaskee i samme Dieblik foler sig velbe-
hagelig paa Strandveien; maaskee minder det lille Kjednet,
som han arbeider paa, ham om det større Net, hvorved han
hjemme tjener sit Brød, og det er ikke umuligt, at hans
Tanker „fare saa vide“ i den modsatte Retning af den,
hvori han med 9 Miils Fart stryger over Søen. Ombord
er han imidlertid en Typus paa Elsfværdighed, barnlig i
sin Glæde og noisom i sin Varen; undertiden er han til
nogen Forargelse for Underofficeren, der lærer ham Gevær-

exercitzen, da Pegefingeren gjerne vil forlade Buxesommen og Ryggen indtage den Stilling, som en lang Øvelse i at trække paa en Aare har givet den; men han gjør sig saa megen Uimage, at det er umuligt at blive vred paa ham, da han forøvrigt er flink ombord og paa et Fartøj i sit Element.

Manden paa Udkig er en Bornholmer. Om disse har man den gamle Tradition, at man ikke maa have flere af dem ombord, end der er Master i Skibet, og dette grunder sig paa en af Krigsartiklernes barbariske Straffe. Det hedder: „Trækker Nogen Kniv, da skal den slaaes gjennem hans Haand til Mæsten og han selv rive den ud“ — Bornholmernes Hidsighed og Trættekjørhed utsatte dem i gamle Dage for hin Straf. Nutildags ere hverken Straffene eller de saa slemme, skjøndt man ikke kan fritage dem for en Slags snakkende Paastaaelighed, der kommer ovennævnte Fejl temmelig nær. De ere imidlertid nogle af de mest uforståede Søfolk i Verden, og ere tidt i mange Aar borte fra Hjemmet i fremmed Fart. Heller ikke vare de i gamle Dage bekjendte for megen Følsomhed, men for en temmelig sterk Nærighed, hvorpaa følgende lille Anecdote afgiver et Bewiis.

En bornholmsk Skipper sidder i Rahnten og roger sin Pibe, da han hører et Bladst i Bandet og en Stoi paa Dækket.

„Hvad var det?“

„Kaptain, det var Kokken, der gif overbord! (Kaptainen stikker Hovedet ud af Doren.)

„I Jesu Navn, han maa berge sig selv; Storbaaden kan ikke vase — Gud være ham naadig!“ (Trækker sig tilbage og roger videre — et Ophold, nok et Bladst.)

„Hvad var det?“

„Kaptain, Kaptain — Grisen gif overbord! (Kaptainen styrter op paa Dækket.)

„Ih for en Ulykke — luf til Binden, Din Slubbert, rap jer med Storbaaden og berg det uskyldige Dyr i Jesu Navn, at det ikke skal synke for vore Dine.“

Nærlige ere Bornholmene endnu, eller de have idemindste megen Kjøbmandsaand; kun er det nu ikke Andres, men deres eget Liv de ere ufolksomme for. I deres smaa Baade vove de sig langt ud til forbiseilende Skibe for at sælge Eg og Høns, og det er da ikke saa underligt, at de ere noget dyre med dem, naar deres Liv undertiden er Indsatsen.

Lader os gaae ned under Dækket. Der træffe vi Baadsmand, Kanoneer, Seilmager og Tommermand, og Alle skrive de deres Regnskabsbøger til Dato; det er jo Søndag imorgen, og saa skulle disse tilligemed alle øvrige Protokoller, attesterede af Officererne, forelægges Chefen. Det er hverken Baadsmandens eller hans Kollegers Yndlingsbeskjæftigelse, vi der træffe dem ifærd med; han er en „raaft“ Mand og færdes helst paa Dækket; men nu har han Frivagt, og der er for Dieblíkket ikke Brug for hans Pibe og Stemme. Naar det gjælder, komme de frem, og han er ikke den Mand, der sparar paa dem.

Hernede paa Banjerne efterstør Frivagten sit Toi; men de have Borde og Bænke til deres Disposition, hvad der meget konvenerer „Digteren“ — thi vi have ogsaa en Repræsentant for denne ødle Kunst ombord. Han er en fredsmommelig Mand, og mynder, paa Grund af nogle Lejlighedsdigte, endeligt Agtelse blandt Mandskabet. Med et tankefuldtt Blif og et Par barkede Næver, hvoraf den ene holder en Mellemtting af en Pen og en Pensel (da det er

en Staalpen, surret til et Penselskaft), finde vi ham bojet over et Stykke Koncept, der alt har modtaget følgende to Strofer:

„Du stolte Ørn,
Som fører mig saa langt bort fra min Kone og mine
smaaabritte Born —

og nu venter paa videre Mærker af Landens Flugt. Henne ved Kabyssen om Bagbord staer Skibskokken iførd med at fuge Folkenes Thee; om Styrbord staer Meisterkokken, der er en dannet Mand og ved flere Leiligheder siger til Oppasseren Peter: „Ty, Peter, jeg kan ikke begribe, hvorledes Du kan bekjemme Dig til at tage et saadant Ord i Din Mund som „Handen gale mig“ — Du som er saa udannet, at Du kalder en Omelette aux Constitures for Hjælkenet Overture!“ For Dieblifikket troesse vi samme Mand i en dybsindig Betragtning, med den ene Haand velvillig hvilende paa et Svinehoved, i hvis brustne Blik han søger at udgrunde en eller anden dyb Hemmelighed, og med den anden flade Haand dístrait hvilende paa Høften. „Vel har jeg“, siger han til Hovmesteren, der med en spørgende Mine betragter ham, „adskillige Gange forvandlet — om jeg saa maa sige — en tam And til en Bildand; men at forvandle et tamt Svin til et Bildsvin — det ligger udenfor min egentlige Praxis!“

Men hvad er det for en Latter, der lyder derhenne? En Klunge har samlet sig om et enkelt Individ, der lader til at have sagt noget Morsomt, det seer man paa den flotte og selvevidste Maneer — han er maître de plaisir ombord. Hvad Landsmand er han forresten? Loser, han er en Kjøbenhavner og Stedfortræder ovenikjøbet. Han er et vittigt Hoved, og han er ligesom Pahlen i Adam Homo et miskjendt Geni. Men ikke nu; nu er han i sin Glorie;

han er et Drakel blandt Folkene, blandt hvilke han fremtræder med et Forraad af Sange, hvoriblandt adskillige gemene, og danner sig hurtigt en Cirkel af Beundrere; hans Nytte til at sætte Liv i Folkene kan ikke benægtes, skjondt det indsees, at han, hvis Togtet varer længe nok, vil kulminere og styrte fra sin populaire Hoide. Det Tidspunkt indtræffer, da hans staaende Frafer ere opbrugte, hans gemene Viser forslidte, hans Kredit forspildt; da er det han tager fat paa en anden Maade — ved Spiritualitet; han taler til enkelte svage Hoveder om slet Ros, faaer dem opsatte paa at klage, drifker sig fuld island, skjelder ud, kommer i Boien, i Straffebakken og ender maafee med en Lussing.

Man kan ikke omgaaes varsomt nok med visse Stedfortrædere, især de Folk, der gaae ud af Djænesten og som man troer sig kvit, indtil man en sjon Dag seer dem ombord i ovennævnte Egenskab. Vi kjende flere Exempler herpaa; de begynde godt nok, men holde aldrig ud, hvortil Grunden er, at ikke Faar af dem ere af den Kaliber, som vi ovenfor have omtalt. Vi ville ikke kaste en Skygge paa Stedfortrædere eller Kjøbenhavnere i det Hele; men vist er det, at han som sidder der — han ender sikkert i Boien. Sic transit gloria mundi!

Tyrboderne maa ogsaa gjerne underlaastes en omhyggelig Revision, inden de komme ombord — i Mangel deraf en stræng Kontrol ombord. Til denne Bestilling faaes ofte slette Subjekter.*)

*) Paa kortere Togter er det undertiden vanskeligt nok at udpege Sletteden. Paa længere Togter angiver den sig selv. Men enten Touren er kort eller lang, udgjore de slette Elementer kun en meget lav Procent af Besætningerne i vore Skibe.

Det er Aften. Der er Liv forude paa Bækken. Der er Koncert, Sang og Dands. Primo- og Sekund-Violin trækkes taalelig vel, og understøttes paa det Smagfuldeste af en Ladestokke-Triangel, en tom Blitdaase som Tromme og en Barnefloite, hvorpaa en stor Skægget Mand spiller med uforligneligt Alvor; man danser Valse og Sextoure og „Hvorsor skalde jeg ikke gifte mig“ akcompagneret en hystig Reel, som løffer Officererne til at være Tilstuere; Melodien flaaer om til Yankee doodle og Dandserne ere utrættelige; de meest Adstädige smittes, og selv den forknytte Oppasser, der i sin Fortvivelse og Sosyge vilde i Land ved Skagen og nu er et Pragtexemplar af Fedme, faaer sig en Svingom, men bliver flau, da hans Lieutenant siger: „det var Met, Jens!“

Omsider ender Dandsen og Sangen toner. Adskillige af de faste Folk have hjemme en Sangforening, og er man saa heldig at have nogle Stemmer ombord, hvad næsten altid er Tilfældet, er dette en stor Nydelse; man hører nu ikke lutter Matrossange, men smukke førstemnige fødrelandske Viser, der foruden at anslaae den veemodige Stemning, som Hjemmets Toner medføre, vække den styrkende Følelse om Fædrelandet, som vi Alle tjene, som vi føre med os ombord og som vi skalbe bevare uplettet, hvor vi komme i Verden.

Klokken er 10; Tonerne ere hendode, Officererne ere med en: „god Vagt“! til den Bagthavende gaaede tilkois, Chefen har faaet Melding om, at Ild og Lys er slukket, har givet sine Ordrer for Natten og er gaaet ned; der er stille i Skibet, og man hører kun Soens Skulpen, Udkiggenes eensformige „Alt vel“ og nogle af Bagtfolkenes afmaalte Stridt forude. Foroven skinnie Stjernerne; men Mathuslanternen oplyser Kompasset; den gronne Lanterne om Styrbord

og den røde om Bagbord sende deres varslende Straaler ud i Rummet — Skibet er overladt til den Bagthavende, og denne igjen til sine egne Tanke.

Der er for Tiden megen Uklarhed paa det nautiske Geheet. Skibenes Form og Skytsets Styrke føge at overbyde hinanden i et stedse stigende Forhold, hvis Slutningsled det neppe er givet vor Tid at see. Monitor's og Merrimac's Kamp har endelig stillet Sagen paa Spidsen, og Marinerne drømme nu fun om Jern og Pandser, som man ikke kan faae svært nok og om Kanoner, der muligvis antage de Dimensioner, at man maa betjene dem med Damp.

Men hvad der ikke er forandret i sit Væsen, det er Soen og Binden, og Erfaringen har i afgigte Aar viist, at de sætte visse Grænser for den gigantiske og kolossale Skibsbygning, som ikke ustraffet tor overskrides, eller idet mindste, at Tekniken endnu maa forme sig under Elementernes Billie, som den saa stolt bekæmper, men endnu ikke har overvundet. Ved hvert myt Forsøg modtages der en Mindelser derom. Paa Verdens største Passageerskib »Great Eastern« knak Roret, da det forrige Aar gik over Atlanterhavet, og den mægtige Masse laae i adskillige Timer som en Boldt for Soen; det engelske Panzerskib Warrior (der forresten ogsaa har Seil) var paa sin sidste Prøve i Spanske Soen, paa Grund af sin store Jernvægt, over al Maade voldsomt i sine Bevægelser. Alle Luger maatte lukkes tæt til for at holde Bandet ude, og Temperaturen blev derved under Dækket saadan, at Folkene vare nærværd at kvæles.

Over det nye Stof er man endnu ikke Herre, hvor ivrigt der end arbeides derpaa. Hvor meget man end gør sig Umage for at overføre det nye Princip paa fogaaende Skibe, møder man, som sagt, denne Modstand af Søen og Binden, som der, foruden mekaniske Midler, maa Kjendskab og Erfaring til at stride imod. Den Tanke, at man i Fremtiden kun skulle behøve Maastinfolk og Artillerister, er derfor ogsaa kun berettiget, hvor Taleu er om flydende Batterier, der skulle bevege sig i samst Vand, og der maa da alligevel altid nogle Søknydige til at føre disse. Skulle de ligge fortøiede, gaae de jo over til at betragtes som Fæstninger. Hvad ikke-sødygtige Folk have funnet udrette paa disse, have vi seet i vores Blokskibes heltemodige Kamp 1801.

Vi ville ikke her nærmere gaae ind paa de forskjellige Fremtoninger af den mere maritime Krigsførelse, der desuden ligger i en Overgang, som tilhører Experimentet, men er temmelig uholdbar for Betragninger, der skulle lede til bestemte Resultater, og vi have kun berort dem for at antyde, at det Nye i alt Fald maa bygges paa Basis af det Gamle. Naar Skibet er i Søen, maa det — ligemeget hvad Skikkelse det har — have sin bestemte Organisation; det maa have en Besætning, der kan betjene Kanonerne paa det slingrende Dæk, og da det maa have Seil som Reserve, maa det have Folk, der forstaar at arbeide med disse. Det maa have en Chef, der forstaar at føre det over Søen, at bruge det mod Fjenden, at lade dets Flag med Øre vaje paa fremmede Steder. Det maa have Officerer til Bagt, Navigering og al den indvendige Tjeneste. Dampen gør ingenlunde Alting saa jøvnt og glat — man stiller større Fordringer til det Skib, som har den, og en større Paapassenhed er under mange Forhold nødvendigere

under Damp end under Seil. Indførelsen af Dampen har paalagt Søofficeren en moralst Forpligtelse mere, uden at tage nogen af hans forrige fra ham, hans Tag er blevet mere videnkabeligt begrundet i de senere Aar; men den Skole, hvori han skal uddannes, er og bliver Praxis. Drøgstjenesten bliver hans vigtigste Opgave, og vi have i det foregaaende søgt at give et skisseret Billede af dennes Udvikling og viist, hvorledes Drøgstribet er en Stat, dannet under føregne Betingelser med eet bestemt Formaal. Løsrevet fra Alt, henvist til sine egne Kræfter, bestaaende ved sine egne Love, udfolder det i Søen den Virksomhed, som efterhaanden drager alle de forskjellige Elementer indenborde til sig, lører hvort især at gjøre sin Dønt og at yde sit Bidrag til det Hele, og derfor er det vigtigt, at man holder Drøgstribet i Søen; thi Tjenesten løres kun tilfredsstillende

Ombord!

Indhold.

	Side
Udreise og Ankomst til Øerne	1
Togt til La Guayra og Porto Cabello	
(Besøg i Caracas) (9de Septbr.—29de Septbr.)	5
Bed de danske Øer (29de Septbr.—2den Novbr.)	24
Tour til St. Kitts (St. Christophe) (2den Novbr.—9de Novbr.)	27
Bed de danske Øer (9de Novbr.—29de Decbr.)	30
Togt til Santa Marta, Kingston (Jamaica), Rum Key og Havana (29de Decbr. 1861—6te Febr. 1862).	34
Bed de danske Øer (6te Febr.—24de April)	45
Togt til Martinique og Trinidad (24de April—9de Mai) .	46
Bed de danske Øer (9de Mai—1ste Juni)	57
Hjemreise. — Oversigt	58
<hr/>	
„Ombord“ (et Supplement)	85